

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

βουρκώνουν. Κατάπιε όμως τα δάκρυά της, έπειδή δεν ταίριαζε αυτή, η κόρη του άρχηγού, να δείξη αδυναμία.

Ο Έρικ την έπιασε από το μπράτσο και της ψιθύρισε:

— Μη φοβάσαι, αγαπημένη μου... Αφού θα σε δικάση ο πατέρας σου, μη φοβάσαι!

Αυτή γύρισε και τούρριξε μια ματιά άπελπισμένη.

— Έπειδή είναι ο πατέρας μου, φοβάμαι πιο πολύ!...

Πέρασαν έτσι κάμποσες ώρες. Τους φύλαγαν τα παλληκάρια κι' απομάκρυναν τις γυναίκες που ήθελαν να ζυγώσουν.

Κι' επί τέλους γύρισε ο Άπατος με τους γέροντες.

Η Δίκη

Ο Άρχηγος ανέθηκε στην καλύβα του. Ούτε έριξε μια ματιά στην κόρη του. Κάθισε σ' ένα έδωξ έξωστη και γύρω του κάθησαν οι γέροντες, που αποτελούσαν το δικαστήριο. Πιο πίσω, τα παλληκάρια που είχαν κι' αυτά ψήφο. Ανάμεσά τους, ο Ναμολί κι' ο Λαγκού.

Η φωνή του άρχηγού, άκούστηκε ήρεμη και παγωμένη:

— Προχώρησε, Γιουκαλακέ! Κι' έσύ, ξένε, μαζί της!...

Προχώρησαν κι' οί δυο τους.

— Ξένε, είπε ο Άπατος, έσένα δεν θα σε δικάσω εγώ. Δεν ξέρω από πού ήρθες, ούτε και με ποιά μαγική δύναμι ήρθες. Τό καράδι σου δεν μοιάζει με τις βάρκες μας. Δεν μπορώ να καταλάβω που κρύφτηκες τόσον καιρό και θα πίστευα ακόμα πως είσαι θεός, αν δε μούλεγες έσύ ο ίδιος πως δεν είσαι.

— Σού είπα την αλήθεια, Άπατος!...

— Έπειδή μου είπες την αλήθεια, σου γωστώα χάρι. Σου χρωστώα ακόμα χάρι, που την είπες για να μάς σώσης. Γιατί, πιστευόντας πως είσαι θεός, θα αφανίζώμαστε όλοι.

— Γι' αυτό σε είπα την αλήθεια, για να σάς σώσω!...

— Έπειδή, λοιπόν, σου χρωστώα χάρι γι' αυτά, δεν θα σε δικάσω. Δεν ξέρω τίποτε από τον τόπο σου. Δεν ξέρω ποιός είσαι, ούτε και πώς ζήτε έσεις στα μέρη σας. Δεν ξέρω και γιατί έμεινε έδώ, μόνος χωριστά από τους συντρόφους σου. Ούτε και είναι ώρα να το μάθω. Τό μόνο που ήθελα, είναι να μάς πής κι' έσύ, ό-ταν έλθη ή ώρα ό,τι ξέρεις. Τώρα, πήγαινε παράμερα. Κι' έσύ, Γιουκαλακέ, στάσου στη μέση, και φρόντισε ν' άποκριθής σωστά και με ειλικρίνεια σ' αυτά που θα σε ρωτήσω.

Ο Έρικ δεν έφυγε από το πλευρό της Γιουκαλακέ.

— Δεν κατάλαβες, ξένε;... ρώτησε ο άρχηγος. Έσύ δεν θα δικάστης!...

— Θέλω να σταθώ στο πλευρό αυτής της γυναίκας, που είναι γυναίκα μου, μητέρα του παιδιού μου!... είπε.

— Δεν είναι γυναίκα σου! άπάντησε ο Άπατος πένθιμα. Γυναίκα σου θα ήταν αν την έπαιρνες σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου μας. Μπορεί να είναι μητέρα του παιδιού σου, αλλά γυναίκα σου δεν είναι! Γι' αυτό, σε παρακαλώ, χωρίς να μεταχειρισθώ βία, απομακρύνσου από αυτή κι' άφσέ την ν' άπάντηση σ' έμένα που είμαι και πατέρας της κι' άρχηγός της και δικαστής της...

Έριξε η Γιουκαλακέ μια ματιά ίκετευτική στον Έρικ. Κι' αυτός της ψιθύρισε:

— Καλύτερα να μη τόν έρεθίσω. Θα τραδηχτώ λιγάκι. Μη φοβάσαι, αγαπημένη, θα κάνω ό,τι μπορώ για να σε σώσω!

Απομακρύνθηκε αρκετά κι' η Γιουκαλακέ έμεινε μόνη μέσα στον κύκλο που σχημάτιζαν τα παλληκάρια που τη φρουρούσαν. Μόνη με το παιδάκι της στην άγκαλιά.

— Γιουκαλακέ, είπε πάλι ο Άπατος, επίσημα. Άς πάρουμε τα πράγματα από την άρχη. Ήξερες ότι ο ξένος αυτός δεν είναι θεός, όταν τόν άκολούθησες;

— Όχι, πατέρα! άποκρίθηκε ζωηρά η κοπέλλα. Όλοι μας πιστεύαμε πως είναι θεός. Κι' έσύ ο ίδιος με διέταξες να τόν άκολουθώω...

— Καλά, τό παραδέχομαι! Γι' αυτό δεν σε κατηγορώ. Άλλά έπειτα σου όμολόγησε βέβαια πως είναι άνθρωπος...

— Όχι... όχι άμέσως!... τραύλισε η δύστυχη κοπέλλα.

Κι' έπειτα, σαν να φοβόταν πως η όμολογία της αυτή θα μπορούσε να ένοχοποιήση τόν αγαπημένο της, φώναξε:

— Ναί... Μου τό όμολόγησε!...

— Όχι! φώναξε ο Έρικ σταθερά. Δεν είναι έτσι, Γιουκαλακέ! Την αλήθεια στην είπα πολύ άργότερα...

— Δεν σε ρωτώ έσένα! τόν έκοψε ο άρχηγός. Ξένε, σου είπα πως έσένα δεν πρόκειται να σε δικάσω! Μπορεί νάφταιξες πολύ, αλλά οι νόμοι μας, δεν προβλέπουν να δικάζουμε ξένους ανθρώπους, γιατί δεν ξέρουμε πως υπάρχουν ξένοι άνθρωποι. Λοιπόν, κι' αν έφταιξες έσύ, δεν έχει σημασία. Η κόρη μου δικάζεται, που ξέρει τους νόμους μας...

Ο Έρικ δόγκωσε τα χείλη του κι' έσφιξε τις γροθιές του.

Ο Άπατος συνέχισε την άνάκρισι.

— Πές μου, Γιουκαλακέ, την αλήθεια. Πότε έμαθες πως ο ξένος αυτός είναι άνθρωπος σαν όλους μας;

— Την άλλη μέρα, άποκρίθηκε, κατεβάζοντας τό κεφάλι ή κοπέλλα.

— Στο μεταξύ, είχε χαρή την αγάπη σου!...

— Ναί, έκανε με τό κεφάλι η Γιουκαλακέ.

— Γι' αυτό, λοιπόν, δεν μπορεί κανείς να σε κατηγορήσει. Υπάκουσες στη διαταγή μου και πήγες μαζί του...

— Ναί, πατέρα.

— Τώρα, πές μου την αλήθεια. Πώς πρόδωσες τό ιερό μας μυστικό; Τί έγινε; Πώς βρήκε τη «Μανούλα» και μάς την πήρε;

— Δέν την πήρε αυτός! φώναξε η Γιουκαλακέ με δάκρυα. Δεν την πήρε αυτός, τό ξέρεις! Αυτόν πήγαν να τόν σκοτώσουν, τόν άφησαν έδώ! Ο άλλος, ο χοντρός, ο Φράνκ, που ήρθε τη νύχτα εκείνη και πήρε τη Φανιρού, βρήκε την εικόνα και την πήρε.

— Αυτό δεν έχει σημασία ποιός από τους ξένους μάς πήρε τη «Μανούλα»... Σημασία έχει ποιός τόν τό μαρτύρησε. Ποιός, ξέροντας πως θα φέρη μεγάλη συμφορά σ' όλους μας, έκανε τό μεγάλο τό κακό να μαρτυρήσει ένα τέτοιο πράγμα...

— Όχι εγώ, πατέρα!... στέναξε η κοπέλλα.

— Τότε, λοιπόν;... Ποιός;...

Κατέβασε τό κεφάλι η Γιουκαλακέ. Της έρχόταν άσχημα να προφέρει τ' όνομα της ξαδέλφης της, σε μία τέτοια τρομερή κατηγορία.

— Δεν μιλάς, Γιουκαλακέ... ρώτησε ο Άπατος. Δεν έχεις τίποτα να μάς πής; Τότε θα σε βοηθήσω εγώ να θυμηθής. Ή

Φανιρού ήταν αίχμάλωτη τών ξένων. Μόλις όμως την έλευθέρωσαν, ήρθε έδώ με την ψυχή στο στόμα, και μάς είπε τα φοβερά νέα: Πώς έκλεψαν τη «Μανούλα» και πώς έσύ ήσουν η ένοχη της προδοσίας.

— Δεν είπε την αλήθεια!... φώναξε η κοπέλλα με δάκρυα.

— Τότε, πές μας έσύ την αλήθεια, τί έγινε; Η Φανιρού... ή Φανιρού... άρχισε η Γιουκαλακέ.

Η στριγγιά φωνή της άσχημης κοπέλλας όμως την έκοψε.

Πετάχτηκε από μέσα από τό σπίτι, όπου είχε κρυφτή, και με τα μάτια άστραφτερά, με χείλη κατάσπρα, ξεφώνισε:

— Λές ψέματα, Γιουκαλακέ! Λές ψέματα!...

— Φανιρού... είπε η Γιουκαλακέ παρκαλητικά. Συγχώρεσε με που σου κάνω κακό και ξεστομίζω εναντίον σου αυτή την φοβερή κατηγορία... Άλλά κι' έσύ δεν έπρεπε νάρθης και να πής τό ψέμα. Μούφερες τόση δυστυχία, Φανιρού, τό ξέρεις! Μ' έκανες να ζήσω τόσους μήνες, σαν κυνηγημένο άγρίμι!...

— Στάσου! φώναξε ο Άπατος. Μην προσπαθής να τινάξεις από πάνω σου την κατηγορία, χωρίς άποδείξεις. Μην προσπαθής να ένοχοποιήσης μια άλλη κοπέλλα, που είναι και συγγενής σου. Άν είπα τα πράγματα, όπως τα λές, γιατί δεν παρουσιάστηκες έσύ άμέσως με κλάμματα, όπως παρουσιάστηκε η Φανιρού, να μάς τα πής;

— Γιατί η Φανιρού ήρθε πρώτη, πατέρα!...

— Γιατί να έρθη αυτή πρώτη; Ένώ, όπως λέει, έσένα άφησαν πρώτη από τό καράδι, έλεύθερη.

— Δεν μ' άφησαν μόνη! Ήμουν με τόν Έρικ!...

— Και σε είχε αίχμάλωτη; Δεν σ' άφησε να έρθης;

Τάχασε η κοπέλλα. Αυτή την έρώτησι δεν την περίμενε. Στριφογύρισε τα μάτια της ίκετευτικά. Ο Έρικ τότε φώναξε:

— Δεν την άφηνα, άρχηγέ Άπατος! Έγώ δεν την άφηνα να έρθη, έπειδή αυτή τη διαταγή μου είχανε δώσει. Είχα κι' εγώ τους άρχηγούς μου! Με διατάζανε να την κρατήσω κοντά μου, όπου να φύγη τό καράδι!...

— Χμ... έκανε ο Άπατος. Ξένε, αν άνοίξης πάλι τό στόμα σου, θα δώσω διαταγή να σε πάρουν μακριά, και να σε κλείσουν κάπου, όπου να τελείωση η δίκη.

Δάγκωσε τα χέρια του από την άπελπισία ο Έρικ και άπομακρύνθηκε πάλι.

— Γιουκαλακέ, είπε ο πατέρας της σταθερά. Πές μας. Με τί τρόπο σε έμποδισε ο ξένος αυτός να έρθης με κλάματα και με φωνές να μάς πής πως παίρνουν τη «Μανούλα»; Άν έρχόσουν τότε, από τη νύχτα που σ' άφησαν έλευθερη μαζί του, σίγουρα θα είχαμε καταφέρει να σώσουμε τό ιερό μας κειμήλιο. Θα κατεβαίναμε όλοι μαζί, κι' άς έρριχναν τους κρανιούς τους! Θα καταφέρναμε να κρατήσουμε τό καράδι. Πές μου, τί σ' έμποδίσουμε νάρθης; Λέγε την αλήθεια, χωρίς φόβο... Μεταχειρίστηκε βία;... Σε φοβέρισε;...

— Πατέρα! άποκρίθηκε με μάτια πλημυρισμένα δάκρυα η Γιουκαλακέ. Ο Έρικ, ο αγαπημένος μου, δεν μεταχειρίστηκε με μαζί μου ποτέ βία. Μονάχα τα φιλά του και τα χόδια του με κράτησαν. Άλλά, δεν μπορούσα να φύγω...

Τα λόγια αυτά έκαναν έντύπωσι. Οι νέοι άρχισαν να μουνμουρίζουν με θυμό και να ρίχνουν στη Γιουκαλακέ ματιές άρκαί και να ρίχνουν στην ένοχη κοπέλλα στεκόταν πρώτη ανάμεσα στις γυναίκες, φώναξε:

— Γιουκαλακέ, είσαι άνάξια να λέγεσαι κόρη του άρχηγού! Τα χόδια και τα φιλά ενός ξένου, τα είχες καλύτερα από τόν τόπο σου!...

— Νόμιζα πως είναι θεός! ψιθύρισε η κοπέλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Ο μακαρίτης! Κάπου σαράντα χρόνια πάνω-κάτω (1870-1907), η σάτιρα και τό γέλιο τόν σέρνανε από τό ράσο, από την όμπρέλα, από τό σάλι κι' από τό μουσι του. Και βουδάρθηκαν και τόν άφισαν ήσυχο, μόνο όταν πέθανε κι' έβυσε η πολυάστανισμένη καρικατούρα του...

Δικαιωματικά, λοιπόν, ο Μυριανθούσης περιλαμβάνεται στη σειρά αυτή τών τύπων της Παλιάς Άθήνας και πολύ περισσότερο, άκόμη, για τό λόγο ότι στάθηκε ο άκούςιος, ο άνυποπτος και ο «διάβιας προσαγωγής» αναγκαστικός συνεργάτης τών ευθυμογραφικών και γελοιογραφικών φύλλων του καιρού του, όπου, ο κακομοίρης, επλήρωσε όλες τις άμαρτίες, τούς εξωφρενισμούς και τά μωρολογήματα, που είπώθηκαν, γράφθηκαν ή έπινοήθηκαν σε βάρος του και για λογαριασμό του!...

Η αλήθεια όμως είναι ότι πριν άκόμη η σιλουέτα του έμφανισθί καλά-καλά στους δρόμους της Άθήνας και τα γελοιογραφικά περιοδικά της, έγκαινιάσε ο ίδιος — άυτοπρόσωπα μα άκάλεστα, ο εύλογημένος — έπισημότατα την κομικοτραγική εμφάνισή του στην κηδεία του ήρωα της Έπα-ναστάσεως Γενναίου Κολοκοτρώνη (παιδιού του Θ. Κολοκοτρώνη).

Ήταν τότε ο Μυριανθούσης μόλις άγών 1X2+5 στροφές περί τόν ήλιον! κατά τούς άλγεδρικούς υπολογισμούς του ίδιου! Ξαφνικά μέσα στην έκκλησία και χωρίς να έχη προηγουμένα με τόν έγδοφο νεκρό, ανέθηκε στον άδωνα και τόν προσφώνησε με τά εξής άμμητα:

«Ω, Γενναίε τών γενναίων, της γενναίας γενεάς τών γενναίων Κολοκοτρωναίων, γενναία έσ τών γενναιοτάτων γενναϊοκάρδς ψυχή!...»

Έτελείωσε! Αυτό ήταν άκετό για να τόν παραλάβουν τρείς στη σειρά γενεές, να τού ζετινάξουν... γενναϊότατα τό ράσο, να τόν καθίσουν στη μπελτίνα, να γελάσουν, να παίξουν, να σαρκάσουν, να γλεντήσουν και να τού φορτώσουν στη ράχη όλες τις σπαρταρίστες και σταμπαιρισμένες κουταμάρες, όσες είχαν ως τότε είπωθί άκόμη κι' από άλλους κι' όσες... θα λεγόντουσαν στο έλλον!

Οι ευθυμογράφοι τόν κατάσχεσαν όριστικά! Πού να τούς ξεφύγη πιά! Τόν άρπαξαν, όπως είπαμε από τό ράσο, τόν γενάκι, τό σάλι, τό καλυμάκι και τήν όμπρέλλα — γιατί όα' αυτά άλληλεπένεω δέτως και άλληλεγγύως, αποτελούσαν τό γελοιογραφικό διάγραμμα του. Άν φοράγε κοντοβρόακι ή ρεντιγκότα, αν είχε ευρισμένη τη σφήνα του ύπογενείου του ή αν καλλιέργουσε... φαβορίτες... ποιός ξέρει; — ίσως και να γλύτανε. Πιθανόν να γίνονταν βλαχοδήμαρχος εκεί-θανόν να γίνονταν βλαχοδήμαρχος εκείνου τού καιρού, δάσκαλος, ύπουργός τούλαχιστον, προικισθής, κομψός δανδής, τραπέζιτης...

Γιατί πόσους Μυριανθούσηδες σοβαρούς, με άλλες γραμμές κι' άλλο σοβαροφανές ύφος, δεν έβρεψε και δεν άνέδειξε ή Άθήνα μας; Μά αυτός έμενε καρφωμένος στο μουσι, τό σάλι και τήν όμπρέλλα χειμώνα-καλοκαίρι κι' έτσι φανόταν σαν να είχε με συμβόλαιο πάσει πάνω του τήν ύποχρέωσι να φαιδρώη τό νόημον κοινόν και τήν γενναίαν φρουράν...

Από τά δημόσια θεάματα, που πρόσφεραν τότε δωρεάν οί δρόμοι τών Άθηνών, στο πλήθος, ήταν και ο Δέ Κάστρας (δωμά είς πράξεις 5 φράγκα 5, φάσκελα 5) — θα γράψουμε άλλοτε γι' αυτόν — κι' άλλοι έπίφανείς άστέρες, που γι' αυτούς μιλήσαμε, αλλά ο Μυριανθούσης, σίγουρα, ήταν γι' πρώτης γραμμής!

Έτσι άπόμεινε τό σύμβολο και ο ύπεύθυνος κάθε κουταμάρας, κάθε τρέλλας, κάθε ξεκαρδιστικής ήλιθιότητας και κάθε άστείου άνέκδοτου. Κανένα, Ρωμής πιά δεν έλεγε ά-νοσίες. Μόνο ο Μυριανθούσης! Αυτός είχε τό μονοπώλιο. Όλα τά παράξενα, τά εξωφρενικά, τ' άκαταλόγιστα τά... δρομοκαίτια τά κολάγαν στο στόμα του...

Η Άθήνα, οί έπαρχίες, ή Έλλάς και τό Πανελλήνιο, που είχαν φορτώσει κάθε είδους κουταμάρα και άερολογία. Μά

Ο Μυριανθούσης

που άσφαλώς θα σκάσουν από τη ζήλεια τους, άμα τούς διαβάσουν οί σουργαλιστάι μας:

«Ω, Ελένη Πηλειάδου — κόρη είσαι τού ήλιου και ουχί τού Π. Ήλιάδου — που πατέρας της ύσθλιου!... Άλλά τό φρύδι σου τό μελανόν — τό έθάρυν ως πλαστόν και ως θωμάς έφρόνουν — και τό φρύδι καταφρόνουν, έως ου τήν χείρα βάλλω — όπως καν τό μελαν πάρω... πλην είς μάτην! Δεν τό παίρνω — φύσει είνε βεβαμμένο!...»

Κάποτε ο ποιητής Άνδρέας Νικολάρας συνάντησε τόν Μυριανθούση μέσα σ' ένα δημοσιογραφικό γραφείο και, μόλις τόν αντίκρυσε, τού σκάρωσε τήν έμμετρη προσφώνησι:

Σε χαιρετώ περίεπτε πάτερ Μυριανθούση χαιρών ότι τα γένεια σου ως άλλοτε άνθούσι!...

Αυτό τό τετράστιχο τού Νικολάρα κυκλοφορούσε τότε για πολύ καιρό από στόμα σε στόμα κι' όλόκληρη ή Άθήνα τό είχε μάθει και τό έλεγε. Άλλά κι' ο Μυριανθούσης δεν έμεινε με σταυρωμένα χέρια. Έφτιαξε κι' αυτός για τόν στιχοπλοκό του Νικολάρα — πού, όπως πίστευαν, ήταν έρωτευμένος με κάποια μεσοκόπη Βασιλική — ένα άλλο:

Σ' εύχαριστώ παμφίλιτε Άνδρέα Νικολάρα όμως πολύ διαπορών διερωτάμαι : άρα είς τήν πτωχήν σου κάρα άσφηκεν ίχνος μυαλού εκείνη ή περιθώπη, ή βάσω ή σαραντάρα;

Ο Μυριανθούσης, λοιπόν, ήταν άγαθός άνθρωπος και καίκα δεν κρατούσε. Ποτέ δεν έγόγγυσε και δεν διαμαρτυρήθηκε για όσα τού σκάρωναν στη ζωή. Σιωπηλός και με βλέμμα αείωνως άφηρημένο — σαν τα μάτια του να είχαν άνοίξει εκείνη τη στιγμή από τόν ύπνο — πλανιόταν με τη μαρτυρική του σιλουέτα στους δρόμους τών Άθηνών, με τό κιτρινωπό ράσο, τό ξεθωριασμένο σάλι, τήν ξεβαμμένη κλασική όμπρέλλα και τό άραιό μουσάκι, κοκκαλιάρης, σαν τό ξερό καλάμι, σκυφτός κάτω από τά χρονια και τις κοροΐδιες, που τόν βαρύναν, σκορπίζοντας, όμως, ως τήν τελευταία πνοή του τήν ευθυμία και τό γέλιο.

Ποιος να ξέρη ποιά κρυφή κι' άγνωστη τραγωδία κακούχιας, πεινάς ή στερημένης ζωής, κρυβόταν κάτω από τη ζωντανή εκείνη και περιπατητική γελοιογραφία!

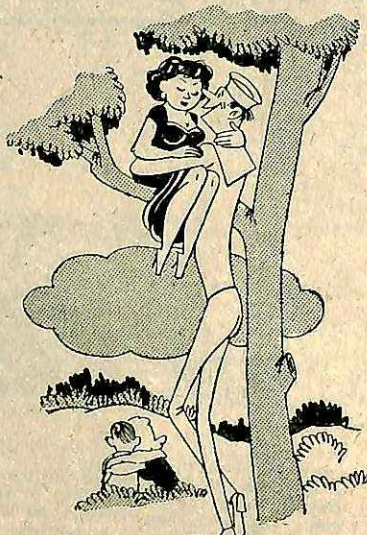
Ο θάνατος, ο εύπλαχνικός λυτρωτής, κατέβασε, επί τέλους, κάποτε τήν αυλαία και ή ευθυμη τραγωδία με τόν τίτλο «Μυριανθούσης», που επί χρόνια παιζόταν κάτω από τά γέλια, τις ειρωνείες και τά χάρανα τού άθηναϊκού κοινού, τελείωσε σε μία θλιτερή γωνία τού Δημοτικού Νοσοκομείου, όπου ο άμοιρος τύπος πέθανε από γάγγραινα.

Ο ΠΑΛΙΟΣ

88

Γιατί δεν ήθελε να πάη

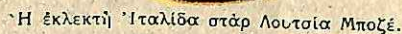
Στό Ντάνιμπερρι της Κοννεκτικούτης, κάποιος Τσάρλι Ρόμιν, προσκάλεσε ένα φίλο του, τόν Ίρβινγκ Πάρκε, να πιούν ένα ποτηράκι. Ο τελευταίος, όμως, άρνήθηκε γιατί είχε δουλεία. Ο Ρόμιν άρπάξε τότε μια καρέλλα που βρισκόταν έξω από ένα πρατήριο βενζίνης και τού τήν έσπασε στο κεφάλι. Έπειτα έβγαλε τό μαχαίρι του και τού τό βύθισε τρείς φορές στο στήθος. Ο δυστυχισμένος Πάρκε σωριάστηκε νεκρός.

— Ντάβλινγκ, επί τέλους, μόνοι!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Από τη συγκομιδή αυτή νέαν ταλάντων προέρχεται και η όμορφη μελαχροινή Λουτσία Μποζέ, μία κοπέλλα 23 ετών με πολλά φυσικά προσόντα ή οποία μ' ένα καί μόνο φίλο, που γύρισε το 1950, το γνωστό μας «Ματταμένο Πάσχα», όχι μόνο εξασφάλισε την επιτυχία, αλλά και κέρδισε μία εξαιρετική θέση ανάμεσα στα άλλα αστέρια της ιταλικής οθόνης. Χάρis σε 8 ταινίες, στις οποίες έχει πρωταγωνιστήσει μέχρι σήμερα, είναι τώρα μία «κωμωτενιόν» περιζήτητη απ' όλα τα στυντιό.

Το 1946, σὲ ηλικία μόλις 15 ἐτῶν ἡ Λουτσία εἶχε σχηματισθῇ σὲ μιὰ ὁμορφὴ μεγάλου κοτέλλου μὲ συμπαθέστατο πρόσωπο καὶ τέλειες σωματικές ἀναλογίες. Ὁ δικό της τὴν προσέλκυε γιὰ ἀλληλογράφο-διακτυλογράφο, ἀλλ' ἡ ἴδια εἶχε ἕλλες φιλοδοξίες. Ἐπειδὴ ἦρξε πᾶς ἦταν ὁμορφὴ, εἶχε ἀποφασίσει κρυφὰ νὰ γίνῃ ἡθοποιός. Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπὸ της ἦταν ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα. Ἀκόμα καὶ νὰ φύγῃ κρυφὰ μιὰ μέρα τοῦ 1947 ἀπὸ τὸ σπίτι της γιὰ νὰ πάῃ στὴ Στρέζα, ὅπου νινόταν ἡ ἐκλογὴ της (Μις Ἰταλίας) τοῦ 1947. Μόλις τὴν τελευταία στιγμὴ πρόφτασε νὰ δηλώσῃ συμμετοχὴ στὰ Καλλιστείς αὐτά. Ὡστόσο ἡ ὁμορφία της ἔκανε ἀμέσως ξεχωριστὴ ἐντύπωση. Ὑστερὰ ἀπὸ πεισματώδη ἀγῶνα μεταξύ αὐτῆς, ποῦ ἄνδον, τῆς «Μις Ρώμης» καὶ τῆς «Μις Βενετίας» τὸν κέρδισε πανηγυρικὰ ἡ Λουτσία.

**"Ένα καινούργιο άστέρι του ιτα-
λικού κινηματογράφου**

«Ἡ Λουστία είναι ἀνύπαντρη ἀκόμη καὶ ζῇ με τοὺς γονεῖς της σὲ μιὰ ἰδιόκτητη νεόκτιστη βίλλα στὰ περὶχωρὰ της Ρώμης, πού προέρχεται ἀπὸ τὰ κέρδη της ὡς ἱεπόστου. Μελαχροινὴ ὅπως εἶναι, δὲν ἐξοφεῖ τὰ μαλλιά της, παρὰ μόνο μιὰ φορὰ γιὰ ἕνα ρόλο της. Ἀγαπᾷ ὅλα τὰ σπῶρ καὶ ἰδιαιτέρως τὸ κολῦμπι, τὴν ἱππασία, τὸ τέννις καὶ τὸ μπᾶσκετ. Δὲν πίνει οὔτε κρασί, οὔτε λικέρ. Κατ'ἐξοχήτα. Ὅταν μαζὶ με συντροφίᾳ καταλήξῃ σὲ κανένα μπάρ, πίνει... χυμοὺς φρούτων ἢ κόκα κόλα! Τὸ ὕψος της εἶναι 1.70 καὶ τὸ βάρος της 57 κιλά. Ὅλο τὸ μακιγιάζ της συνίσταται σὲ λίγο ρουζ κι' ἕνα ἑλαφρὸ στρώμα πούδρας. Ἡ Λουστία ἔχει μιὰ ἀθανασία: λατρεῖ τὸ ποδόσφαιρο. Τὸ «χόμπυ» της, ἡ μανία της ἀγαπᾶται, εἶναι νὰ κερδίσῃ ἀπὸ παιδιὰ ποδόσφαιρα !...

Τύπος θερμής μεσογειακής ιδιοσυγκρασίας, η Λουτσία ισχυρίζεται ότι μέχρι σήμερα δεν συνάντησε τον πραγματικό έρωτα που θα την κάνει να αποφασίσει το γάμο. Αυτό όμως δεν την αποθαρρύνει να έχει νομίμους γύρω της ένα μεγάλο κύκλο θαυμαστών, που συχνά αγωνίζονται μεταξύ τους ποιος θα της φανεί πιο ευχάριστος. Καί, φυσικά, δέχεται τις περιπορήσεις τους, αλλά ιδιαίτερα προτιμάει σεν δεν δίνεται να κάνει. Για αυτό και τα έχει με όλους καλά!

✱ ✱

Ποτε θα παντρευτεί;

Η "Αννα-Μαρία Πιεράντζελι δήλωσε ότι θα παντρευτεί τον αγαπημένο της Κίρκ μόλις συμπληρώσει τα 21 χρόνια της. Στο μεταξύ ο Κίρκ Ντάγκλας εξασφάλισε μακρόχρονη παραμονή στην πατρίδα της αγαπημένης του. Μετά την «Οδύσσεια» θα γυρίσει στη Ρώμη άλλο ένα βήμα, με ποτασμένη την «Αβα Γκάρντνερ».

19

«Υστερα από το «Ματωμένο Πάσχα» οι πρωταίριες για συνεργασία άρχισαν να φθάνουν αλληπαλλήλες. Αμέσως πρωταγορεύτησαν στο «Ένοχος έρως», με τον Αμεντέο Νατάορι, και κατόπιν σε τρία ακόμη φιλμ, που την έπέβαλαν όριστικά στο ιταλικό κοινό: «Οι γυναίκες της ταινίας αναφέρουν

Η κόρη της άμαρτωλῆς

Η πρώτη κι' η μοναδική εύτυχη στην στιγμή της ζωής της Λίνας, ήταν η στιγμή που νιώσανε μέσα στα βασανισμένα σπλάχνα της το σκίρτημα του καινούριου πλάσματος — του καρπού του εφήμερου έρωτα ποιάς ξέρις ποιοανού περαστικού... Η περιπέτεια είχε περάσει, κι' είχε σβύσει μακριά στο πέλαγος της όμορφης δυστυχίας της: το παιδί όμως είχε μείνει... Καί γεννήθηκε. Σάν τρελλή, η φτωχική γυναίκα, πούχε στερηθεί τον έρωτα, τη στοργή και την τρυφερότητα, άγκάλιασε σφιχτά, με μανιασμένο πάθος, τη μητρότητα...

Το νεογέννητο, ήτανε κοριτσάκι. 'Από την ημέρα που γεννήθηκε, η Λίνα ένοιωσε, ότι της ήταν επιβεδλημένο να μετριάσει λίγο τον πυρετικό ρυθμό της έλκενής ζωής της. Σάν να ντριπότανε το μικρό αυτό ροδακόκινο πλάσματάκι, πούχε ξεπεταχτή άνυποπτο μέσα στο βούρκο, η φτωχική άμαρτωλή, προσπάθησε ν' αλλάξει ζωή. Καί, σιγά-σιγά, τό κατάφερε. Παρά-μέρισε τούς εφήμερους φίλους και δόθηκε με φανατισμό, ολοψυχα, στην τιμία δουλειά. 'Εκανε ό,τι βρισκότανε: Μπουγάδα, σφουγγάρισμα, μαυτάρισμα... Δεν φοβότανε τη δουλειά. Ταλαιπωρούσε άπανα, άδισταχτα, τό φτωχό της κορμί, μά τό άφηνε πιά άνεγγίχτο, μακριά από την άμαρτία... Κι' η μικρούλα, η Βούλα, μεγάλωσε μέσα στο τίμιο περιβάλλον της σκληρής εργατικής ζωής, που δεν είχε κανένα ψεγάδι...

Η Βούλα μεγάλωσε. 'Εγινε ένα ωραίο-τατο κοριτσάκι, πρόσχαρο και γελαστό. Κάθε βράδυ, περίμενε τη μονούλα της, έτοιμη να την ξεκουράσει μ' ένα γλυκό φιλι... Κι' η φτωχική γυναίκα, την ώρα πουμπαινε στο σπινάκι της, νόμιζε, ότι άνοιγανε μπροστά της οι ουρανοί! Ξεχνούσε όλες τις στενοχωρίες κι' όλους τούς κόπους της ημέρας, και δινότανε ολοψυχα στην ευδαιμονία, που της έξασφάλιζε εκείνο τό γλυκό πλάσματάκι...

★

Τώρα, η Βούλα ήτανε μία χαριτωμένη δεσποινιδούλα δεκάξη έτών. Τέλειωσε εκείνη τη χρονιά το Γυμνάσιο. Μ' όλες τις υπεράνθρωπες στερήσεις της, η Λίνα είχε καταφέρει να μορφώσει την κορούλα της... Καί τώρα, σέ λίγο, θα την έδελεπε με τό δίπλωμα του Γυμνασίου στα χέρια της, που θα της έξασφάλιζε μία δουλειά τιμία κι' αξιόπρεπη.

Και η δουλειά βρέθηκε: Η Βούλα διορίστηκε δαχτυλογράφος σ' ένα δικηγορικό γραφείο, με μισθό αρκετά ικανοποιητικό. Γεμάτη άνισυχία, η Λίνα, θέλησε να γνωρίσει τόν προϊστάμενό της, να δει τί άνθρωπος είναι, να τον ψυχαγοήσει, να έξα-

κριώσει αν η λατρεμένη της κορούλα δεν έτρεχε κανένα κίνδυνο στο πλευρό του... Τόν είδε, τόν γνώρισε. Λεγότανε Κώστας Βαλίδης, κι' ήταν ένας άνθρωπος νέος άκόμα, γκρίζος όμως έλαφρά στους κροτάφους του και σοδαρός, χωρίς έπιτηδεύσει. Γνωρίζοντάς τον, η φτωχική γυναίκα, ένοιωσε έμπιστοσύνη. Δε φαινότανε άνθρωπος να κάνει κακό στην κορούλα της...

Κι' όμως: Λίγον καιρό ύστερα από τό διορισμό της στο δικηγορικό γραφείο του Κώστα Βαλίδη, η Βούλα άρχισε ν' άργη... Γύριζε σπινίτι της πολλές φορές ύστερ από τις έννηπα τη νυχτα, χωρίς να δίνει στη μητέρα της που άγωνιούσε, θετική εξήγηση και δικαιολογία... Μία νύχτα μάλιστα, γύρισε περασμένες δέκα! Η Λίνα άνησυχούσε σοδάρά και τη ρώτησε πιστικά, πού ήτανε. Η Βούλα τά μασάσε και, στο τέλος, έδαλε τά κλάματα... Η μητέρα της, με την καρδιά της πλημμυρισμένη άγωνία, δεν θέλησε να έπιμειν εκείνη την ώρα της χαίδεψε μάλιστα τρυφερά τά μαλλιά, τη φίλησε, την καλόπιασε, υποσχέθηκε όμως ένδομυχα στον έαυτό της, ότι θα εξακρίβωνε με κάθε τρόπο τί συνέβαινε, τί άναστατάσει είχε προκληθεί στη ζωή της λατρεμένης της μοναχοκόρης και ποιά ήταν η αίτία... Σάν κινηματογραφική ταινία ξαναπέρασε μπροστά της η δική της ζωή, η τόσο δυστυχήμένη. 'Ετρεμε μπροστά στη σκέψη, πώς μπορούσε κι' η κορούλα της, που ήταν τό πάν γι' αυτή, να κυλιόταν στο βούρκο, να γίνη δυστυχήμένη. Πήρε την άπόφασί της. 'Οχι! Αυτό δεν έπρεπε να γίνη. Δε θ' άφηνε αυτή να γίνη!...

★

Κι' άμέσως από την άλλη μέρα, έβαλε έμπρός τό σχέδιό της: Πήγε και περίμενε την κόρη της έξω από τό γραφείο που εργαζότανε, άθέατη.

Κατά τις έφτάμιση τό βράδυ, είδε τη Βούλα να βγαίνει μαζί μ' έναν άντρα. Μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι, η Λίνα άναγνώρισε τόν προϊστάμενό της, τό δικηγόρο Κώστα Βαλίδη!...

Δεν τούς άκολούθησε. Δεν ύπήρχε τρόπος να τούς άκολουθήσει, γιατί, άμέσως μόλις βγήκανε, πήρανε ταξί... Κι' εκείνη η φτωχική, δεν είχε λεφτά για να μπη σ' ένα άλλο και να τούς πάρη από πίσω... Γύρισε σπινίτι της με την καρδιά της ά-

ΔΡΟΣΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΙΑ

Η συσκευή αυτή που μπορεί να προσμασεί σε οποιαδήποτε βρύση, ριχνά τό νερό σ' όλο τό πρόσωπο μ' ένα ομοιόμορφο τρόπο, που τό αναζωογονεί και τό κάνει συγχρόνως και ένα εύχρηστο μασάζ. 'Ο κατασκευαστής της συσκευής ισχυρίζεται πως όποιος χρησιμοποίησει την έφευρεσί του πούλ και βράδυ έπι πέντε λεπτά, μπορεί να εινε βέβαιος ότι θα διατηρήσει πολλά χρόνια φρέσκο και νεανικό τό πρόσωπό του.

ναστατωμένη... Κατάλαβαινε, ότι ένας μεγάλος κίνδυνος είχε απλώσει τις βαρειές του φτερούγες άπάνω από τη Βούλα... 'Εκαστε ώρες πολλές και σκέφτηκε τί θα-κανε και στο τέλος τό άποφάσισε: Θα πήγαινε να βρη τό Βαλίδη και να του μιλήσει, χωρίς δισταγμούς, χωρίς περιστροφές...

Κι' αυτό έκανε πραγματικά, άμέσως, την άλλη μέρα: ήτανε Κυριακή. Προφασίστηκε μία δουλειά στη Βούλα, κι' έφυγε πρωί-πρωί από τό σπίτι. Μία και δυό διευθύνθηκε στο σπίτι του Βαλίδη, που τό μαθε, άνοίγοντας τόν τηλεφωνικό κατάλογο. 'Ο δικηγόρος καθότανε μόνος του σ' ένα ωραίο διαμέρισμα πίσω από τό Ζάππειο, έπιπλωμένο με γούστο. Δέχτηκε τη μητέρα της δαχτυλογράφου του με άψογη ευγένεια, και κάποια συγκρατημένη έκπληξη.

Η Λίνα δε σπατάλησε την ώρα της σε περιττούς προλόγους:

— Κύριε Βαλίδη, του είπε με φωνή πούτρεμε έλαφρά, έχετε σχέσεις με την κόρη μου!

— Με την κόρη σας, είπε αυτός με προσποιητή άπορία. Τί είν' αυτά που λέτε, κυρία μου;

— Ναί! δεν άξίζει να μού τό άρνηθήτε... Σας είδα μαζί... 'Αλλάστε, η Βούλα μου άργει κάθε βράδυ να γυρίση στο σπίτι... 'Εχει κάτι μαζί σας!

— Λοιπόν;... ρώτησε παγερός ό δικηγόρος.

— Λοιπόν, του άποκρίθηκε, κυττάζοντάς τον με μάτια που πετάγανε φωτιές, η Λίνα, ήρθα σήμερα να σας πω, ότι η κόρη μου δεν είναι σάν τις άλλες... Είσαστε ό πρώτος που σχετίζεται μαζί της, μπορεί μάλιστα και να σας αγαπάει... Προσέξτε όμως! Δε μπορείτε να παίξετε με την τύχη της κόρης μου. Δε θα σας επιτρέψω έγώ να παίξετε. Κι' αν τόλμησετε...

— Με άπειλείτε;...
— Ναί! σας άπειλώ!... Κι' όχι ψεύτικα, για να σας τρομάξω... Σας όρκίζομαι στη ζωή της Βούλας μου, ότι, αν της κάνετε κακό, θα σας σκοτώσω άλύπητα μ' αυτά τά δυό μου ροζιόσμένα χέρια, που σκληρύνανε τόσα χρόνια στη δουλειά, για να της δώσουνε φαί, ντύσιμο, μόρφωση!...

Ο Βαλίδης χαμογέλασε παγερά, χωρίς ν' άπαντήση...

— Άκούστε, πρόσθεσε η γυναίκα πιάνοντάς τον δυνατά από τό χέρι, τις περιπέτειες αυτές, σάν τη δική σας σήμερα με τη Βούλα, τις δοκίμασα κάποτε κι' έγώ... Μία τέτοια πρώτη περιπέτεια, ένας πρώτος μου κοριτσιόστικος έρωτας, μ' έσπρωξε άλύπητα στο βούρκο!... Ταπεινώθηκε τό φτωχό κορμί μου και κουρελιάστηκε μέσα στις διψασμένες κι' αδιάφορες άντρικές άγκαλιές... Καί, μέσ' από τό φοβερό ζωή μου, ξεπετάχτηκε, λουλούδι απίθανο, η κορούλα μου! Κι' αυτή την κορούλα υποσχέθηκα να την προστατέψω, να την κρατήσω με κάθε τρόπο για να μην κατακυλήσει όσο βαθειά κατακυλήσα κι' έγώ... Γι' αυτό, σας λέω, ότι θα σας σκοτώσω, κύριε Βαλίδη! Γιατί ξέρω καλά τί την περιμένει τη Βούλα μου, ύστερ' από σας...

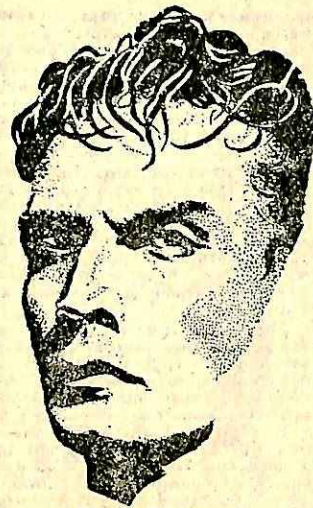
★

Ο δικηγόρος άκουγε τώρα αυτή τη γυναίκα που του μιλάγε με τέτοιον τρόπο προσεχτικά, με κάποια συγκίνηση... Στο τέλος, της είπε μ' ένα χαμόγελο:

— Κερδίσατε την υπόθεσί σας!... Την κόρη σας τη συμπάθω πολύ... Δεν είχα καμιά πρόθεση όμως να δεθώ μαζί της πιο πολύ από παροδικά... Μ' άρέσει, με συγκινεί! αλλά, φυσικά, θάπαυε να μού άρέσει μία μέρα... Τώρα όμως, άλλαξα πρόθεσης. Δεν με φοβίσανε οι άπειλές προθέσεις. Δεν με συγκίνησε τό δράμα σας... 'Οχι! σας με συγκίνησε, έξ αίτίας μου, η Βούλα δε θ' άνέθιξε, έξ αίτίας μου, τό Γολγοθά που άνεβήκατε κάποτε σεις! Σας τό υποσχομαι...

Σ' ένα μήνα, ό δικηγόρος Κώστας Βαλίδης παντρεύτανε τη Βούλα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Ζώρς Μαρσάλ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησούλες

★ Θέλετε να μάθετε πώς και πού θα περάσουν τις διακοπές τους μερικά από τούς αγαπημένους σας άστέρες;

Ο Ζώρς Γκεταρσού στη Βίλα του στις Κάννες, κοντά στη ημέρα του.

Ο Λουί Μαριανό θα άποσυρθεί στο Βεζινέ, κοντά στη μητέρα του και την άδελφή του και θα καταπιασθή με τη ζωγραφική, την πιο αγαπημένη του ασχολία.

Ο Ζώρς Μαρσάλ θα έπισκεφθεί τά κτήματα του συνοδευόμενος από την Ντανιέλ Ρομπέν και θα δώσει όδηγίες στους ανθρώπους που τά καλλιεργούν για μία καλύτερη μελλοντική αξιοποίηση.

Ο Πιέρ Φρεναί θα μελετήσει τούς ρόλους που του πρότεινουν και δεν θα δεχθή κανένα αν δεν συμβουλευθεί προηγουμένως και την σύζυγό του Υθόν Πρεντάν.

Ο Φερνάντέλ θα έπωφεληθή από διακοπών του για να περάσει μερικές χαρούμενες μέρες κοντά στην πολυμελή οικογένειά του στη Μασσαλία.

Ο Ρομπέρ Λαμουρέ θα ξαναρχισή το κυνήγι των παλαιών βιβλίων βοηθούμενος από την γυναίκα του.

Ο Τίνο Ρόσι θα φύγη για την Κορσική για να ξαναβρη τούς παλιούς καλούς φίλους του.

Στό έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει νέα συγκινητική και πονεμένη σειρά από αληθινές ιστορίες του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΒΟΥΒΕΣ Τραγωδίες

Πρόκειται για θλιβερά δράματα γυναικών, που πιστεύουν ότι θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν τά τρελλά όνειρά τους και πού βρέθηκαν έσφικα, με τόν πιο άγριο σπαραγμό της καρδιάς μπροστά σε μία συγγήν πραγματικότητα...

Ιστορίες αληθινές, γεμάτες συγκινήσεις και δάκρυα, που συγκλονίζουν με τις τραγικές περιπέτειες που και άναστατώνουν την ψυχή με τό βαθύ, άνθρωπινό πόνο τους.

Ο Μπερνάρ Μπλιέ θα έπιδοθή πιο συστηματικά στο παίξιμο στον υποδόρο, συνοδευόμενος στις κορβές από τόν Υθόν Βενσάν και την Τζούζυ Άστορ.

Ο Μισέλ Σιμόν έπιφυλάσσει άκόμη μεγαλύτερες φροντίδες στις γάτες, τις μαιμούδες, τούς σκύλους και τά άλλα κατοικίδια του που άποτελούν αληθινό ζωολογικό κήπο.

Ο Μωρίς Σεβαλιέ θα συνεχίση την συγγραφή τών άπομνημονεύματων του.

Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ θα παίξη γκόλφ και ό Μπόμπ Χόπ επίσης, αλλά ποτέ μαζί.

Η Ίνγκριντ Μπέργκμαν θα πλέξη και θα ράψη νέα φορεματάκια για τά δίδυμα της.

Ο Σπένσερ Τρέισυ θα άναζητήση έργα κατάλληλα για να άποτελέσουν τό θέμα τών προσέχων του φίλου.

Ο Φερνάν Γκραβαί θα άσέηση την ήδη πλούσια συλλογή του μολυβένιων στρατιωτών.

Ο Φράνκ Βιλλάρ θα ξαναγυρίση για λίγο στο παλιό του έπάγγελμα. 'Όσοι δεν τό ξέρουν 'ξς μάθουν πώς πρίν γίνη ήθοποιός ήταν ζωγράφος.

Η Λίν Ρενό θα κάνει όσο μπορεί περισσότερη ήλιοθεραπεία στη Βίλλα της στο Σαιν Κλου.

Ο Φίλιπ Λεμαίρ θα άφιέρωση όλες του τις ώρες στη Ζουλιέτ Γκρεκό.

Η Σουζύ Ντελαίρ θα άναζητήση μία όπερέττα κατάλληλη για τό φλογερό ταμπερμέντο της.

Η Σοφί Ντεμαρέ θα άφιέρωση όλες τις ημέρες που θα μείνη μακριά από τά σπουδόντα στα δυό χαριτωμένα κοριτσάκια της και ό Ζάν Μαρσί θα διακοσμήσει και θα επιπλώσει τό διαμέρισμα που με χίλια βάσανα κατώρθεσε να άνακαλύψη στο Παρίσι.

Ο Μπίνγκ Κρόσμπυ τηλεγράφησε στην Μόνα Φρήμαν, στο Χόλλυγουντ, ότι άνοπομνει να βρεθή κοντά της. 'Ο διάσημος ήθοποιός και τραγουδιστής που συνάντησε στις Κάννες, στη Ρώμη και στο Παρίσι έκτοντάδες ώραιων γυναικών δεν βρήκε καμιά ικανή να τόν κάνει να ξεχάση την γοητευτική Μόνα.

Ο Γουλιέλμ Ντιένιου παρουσίασε πού ήμερών στην 'Αμερική τό πρώτο του τριδιάστατο φίλμ. Τίτλοφρείται «Μελωδία» και έκμεταλλεύεται θαυμάσια τις νέες δυνατότητες του κινηματογράφου. 'Ο Ντιένιου δήλωσε ότι σχεδιάζει να γυρίση άνάγλυφο και τό προσέχες του φίλου μεγάλου μήκους, που θα εινε έμπνευσμένο από τό έργο του Ίουλιού Βέρν «20.000 λέυγες υπό την θάλασσα».

Ο Μάικελ Γουάιλντίνγκ έδηλωσε στους δημοσιογράφους ότι τόσο αυτός όσο και η γυναίκα του Έλίζαμπετ Τάιγλορ, σκοπεύουν πολύ σύντομα ν' άποκτήσουν και δεύτερο παιδί. 'Η δήλωσις αυτή δεν εύχαρίστησε καθόλου τούς διευθυντάς της «Μέτρο» με την όποια η Έλίζαμπετ δεσμεύεται με συμβόλαιο.

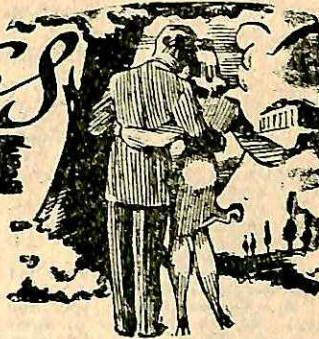
Ο Λώρενς Όλβιε θα έχη για παρτεναίρ στο προσέχες του φίλμ την Άννα Τόρνερ. Τό έργο που θα ένώση για πρώτη φορά τούς δυό αυτούς καλλιτέχνες θα τίτλοφρείται «Ο στρατηγός της Α. Μ.».

Ο Σσάβ Γκιετρώ σκοπεύει να κάνει τό έγχρωμο φίλμ «Ένα βράδυ στις Βερσαλλίες» τό μεγαλύτερο έργο που γυρίστηκε ποτέ στη Γαλλία. 'Η διασημότη του έργου θα συμπεριλαμβάη πολλά άστέρα πρώτου μεγέθους, μεταξύ τών όποιων τόν Ζώρς Μαρσάλ, που θα υποδυθή τόν ρόλο του Λουδοβίκου XIV στη νεανική του ηλικία, ενώ τόν ρόλο του σε προχωρημένη ηλικία θα υποδυθή ό ίδιος ό Σσάβ Γκιετρώ.

Έγιναν πρότασεις στην Γκρέτα Γκάρμπο να έμψανιστή σ' ένα τριδιάστατο φίλμ. 'Η διάσημη γόησσα δεν έβωσε όμως άκόμα καμιά άπάντησι.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ερωσ και υπεραίμια

Εκείνη την ημέρα είχα ραντεβού με τη Ρίτσα κι' ένα φοβερό στίς έφτά τό βράδυ και τόν πονόδυ από τις έφτά τό πρωί. 'Όσο και να θέλουμε να πούμε πώς τάχα ό πονόδυος έχει στενή σχέση με τόν έρωτα, η αλήθεια είναι πως αυτά τά δυό γεγονότα δεν πάνε καθόλου μαζί. 'Όταν είσαι έρωτευμένος δεν σκέπτεσαι καθόλου τόν πονόδυο κι' όταν έχης πονόδυο, σκέπτεσαι μέν τό πρόσωπο που σ' άδιαφέρει, αλλά δεν σκέπτεσαι με δυσφορία, σάν ένα βάρος που πολύ θάβηλες να γλυτώσης από δαύτο και να κυττάξης τί θ' άπογίνη με τόν πονόδυο σου.

Ήταν ένα δοντι τραπέζιτης που με είχε παραεί. Καί σουβλιές—ούτε στον έχθρό μου. Κάθε σουβλιά ήταν άκτινωτή, όπως γίνεται με όλους τούς καθώς πρέπει πονόδυους. Βασικό κέντρο του πόνου τό δοντι. Καί οι άκτινες του πήγαιναν μία στο δεξί μούτι, μία στο δεξί αούτι και μία στην πίσω βάση του σαγονιού. Καί με ρυθμό. Τάσασα... όχι! Τάσασα!... 'Όχι... 'Από τις έφτά τό πρωί.

Πήρα άσπρινες, μπουκώθηκα με όδυο καί ζαμπόκο, καμιά άνακούφιση. Καί μέσα σ' όλο αυτό τό μαρτύριο, να ξεπροβάλλη πού και πού και η γλυκυτάτη μορφή της Ρίτσας, για να μού θυμίζη τό ραντεβού τών 7 μ.μ.

Ω! 'Ας έλειπε σήμερα. Μας φτάνει τό ένα βάσανο. Θα μπορούσα να της τηλεφωνήσω ν' άναβόλουμ. 'Αλλά, ως τις έφτά, πού ξέρεις τί γίνεται; Πονόδυος είν' αυτός, όπως έρχεται φεύγει. 'Ομως δεν έφυγε. Ούτε στις τρεις, ούτε στις πέντε, ούτε στις έξημισι. Τώρα, τί άναβολή να ζητήσω; 'Ήταν άργά πιά. Σφιγγοντας τά δοντία μου, πήρα τό δρόμο για τό συνήθη τόπο τών συναντήσεών μας. Κι' όλο παρακαλούσα από μέσα μου να της τύχαινε κάτι και να...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

—Ευχαριστώ πολύ.

Πήγαμε κάπου — εκεί που πηγαίνομε και ήμασταν, όπως είπα, Βέβαια, δεν είχα, όπως είπα, μεγάλη όρεξη για τρυφερότητες και π' σχετικά. Καί στο φαί και έρχεται η όρεξη. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές στον έρωτα. 'Ενα φίλι, δύο φιλιές κατάλαβα πώς δεν είχα σκεφτή καλά όταν έλεγα πως καλύφτη καλά όταν ήμην έρχόταν ή Ρίτσα. 'Όχι, καλά έκανε πού ήρ-...

θε. Η παρουσία της ήταν μιά α-
νάπαυλα στο βάσανό μου.
Εδώ είναι που σε πονάει, χρυ-
σό μου; Νά το φίλησω.
Δεν έχετε, βέβαια, την απαιτη-
σι να σας διηγηθώ λεπτομερώς τα
συμβάντα. Σ' αυτό το σημείο θά
ρίξω την αίσια για λίγη ώρα.
Κι' έπειτα θά σας πω πως, έντε-
λως ξαφνικά, έκανα μιά ευχάρι-
στη διαπίστωση.
— Ρίτσα, ξέρεις κάτι; Μου πέ-
ρασε ο πονόδοντος. Ούτε αισθάνο-
μαι πιά τίποτα!
— Πότε σου πέρασε;
— Μάε ούτε το κατάλαβα. 'Αι
τι ώρα που είναι η ζωή!
'Ημουν πλημμυρισμένος από
χαρά. Φαίνεται πως όλες οι άσπι-
ρινες που είχα καταπιεί από τό
πρωί, τώρα είναι φέρι το ευε-
ρετικό τους αποτέλεσμα. Και οι
ώρες πέρασαν γεμάτες χαρά και
αγαλλίαση.
— Πότε θά ξαναδωθούμε;
— Μεθαύριο, Πέμπτη.
Και την Πέμπτη ξύπνησα μ' ε-
ναν πονοκέφαλο, άλλο πράμα. Τό
κεφάλι μου πρέπει να ζυγίζε τε-
τρακόσιες οκάδες, έξ άν οι δια-
κόσες πενήντα βάραιναν τά ματιά
μου. Τόσο που δεν μπορούσα νά
τ' άνοιξω. Δός του άσπρινες ή μιά
άπάνω στην άλλη, άποτέλεσμα ή-
δεν. Καί νάχες και ή Ρίτσα στις
εφτά. 'Ας ήταν νάλειπε σήμερα...
— Σάν βαρύς μου φαίνεται ά-
πόψε, Νανάκο.
— Έχω έναν πονοκέφαλο άπερί-
γραπτο.
— Καύμενε και σύ! Προχτές τό
δόντι σου, σήμερα τό κεφάλι σου...
— Τι νά σοδ κάνω; Συνέπεσαν
και τά δύο κοντά-κοντά.
Βρεθήκαμε πάλι μόνοι. Κι' έ-
πειτα από λίγη ώρα, τό κεφάλι
μου καθάρισε κι' έγινε άνελαφο-
σαν χελιδόνι. Πότε; Ούτε τό πη-
ρα είδησι. 'Ετσι ξαφνικά κι' του-
τη τη φορά, άνακάλυψα πως ό πο-
νοκέφαλος είχε κάνει φτερά. 'Η-
μουνά πολύ εύτυχης και πολύ ε-
χαριστήμενος.
— Συμπάτω, είπα κι' άρχισα
να σιγανοτραγουδάω, γιά νά δεί-
ξω τη βαθεία μου ευχαρίστησι.
— Όμως ή άπορία μου έμενε. Γι-
ατί τάχα μου πέρανε κι' ό πονό-
δοντος κι' ό πονοκέφαλος κοντά
στη Ρίτσα; Είχα ένα φίλο για-
τρό, που έτυχε νά συναγήςω την
άλλη μέρα και τού διηγήθηκα τά
δύο περιστατικά. 'Ετσι κι' έτσι.
— 'Α! Μά αυτό εξηγείται επι-
στημονικά! Μου είπε, ό γιατρός.
— Κατάλαβα, βιάστηκα νά πα-
ρατηρήσω. Φαίνεται πως, όταν βρι-
σκεσαι μέ τη γυναίκα που αγα-
πάς και προδίδεις σε διάφορες
τροφερότητες μαζί της, τό μυαλό
σου άσπασχολείται μ' αυτές και
έξχνάει τούς πόνους που σε βασα-
νίζουν.
— Όχι. Είναι κάτι άλλο, άκό-
μα πιο επιστημονικό. Τι πάει νά
πη πόνος;
— Πόνος, πάει νά πη ότι κάποιο
τιμήμα τού σώματός σου πονάει.
Ναι, αλλά γιατί πονάει και
πως πονάει; Πονάει, γιατί σ' αυ-
τό τό ώρισμένο τιμήμα — στό δόν-
τι, νά πούμε, στό κεφάλι, στην
πλάτη, στό αυτί — γίνεται μιά
τοπική υπεραίμια. Μεγάλη ποσό-
της αίματος συγκεντρώνεται σ'
αυτό τό σημείο και κάνει τόν πό-
νο αισθητό. Όταν, λοιπόν, βρι-
σκόμαστε μαζί μέ τη γυναίκα που
αγαπάμε και άσχολούμεθα μαζί
της, ή υπεραίμια ηγηγείται έλά-
ττω. Στό χέρι μας που χυθεί, στό
γύλι μας που φιλάει, στην καρ-
διά που χτυπάει πιο γρήγορα, τέ-
λος πάντων σε όποιο τιμήμα τού
σώματός μας έχει υποχρεώσει μέ
τόν έρωτα. 'Ετσι, τό μέρος που
μάς πονάει, απαλλάσσεται από τό
ποσό τό αιμάτος και ό πόνος
περνάει.
— Γιατρέ, αυτό που μου λές εί-
ναι πολύ σφρά.
— Σημείωσε και κάτι άλλο. 'Ό-
τι έμείς οι γιατροί, την εφαρμό-
ζουμε περικές φορές αυτή τη θε-
ωρία της υπεραίμιας. Όταν μιά
φύσων έναν άθηνή που έχει δυ-
νατούς και άσπαστους πόνους σ'
ένα τιμήμα τού σώματός του, π.χ.
ένα άπόστημα στό λαϊμό...
— Έννοώ. Τού φέρνεις άμέσως
μιά ώσισι νοσοκόμα...
— Όχι, αγαπητέ μου. 'Η τατρι-

κή δεν έχει προχωρήσει άκόμα ως
αυτό τό βαθμό. Κάνουμε κάτι άλ-
λο. Τού δημιουργούμε ένα τεχνη-
τό τραύμα σε κάποιο άλλο σημείο
τού σώματός του. 'Ετσι προκαλεί-
ται κι' εκεί μιά υπεραίμια, δια-
μοιράζονται οι δύο υπεραίμιες και
ό άσθενής, άντι νά πονάη φρικτά
στό ένα σημείο τού οργανισμού
του, πονάει από λίγο και στό δύο.
Και θεραπεύεται γρήγορα.
— Γιατρέ, μου άποκαλύπτεις νέ-
ους επιστημονικούς κόσμους. Σ'
εύγνωμόν!
— Πέρασαν κάπου δύο μήνες, μέ
άπόλυτη υγεία έκ μέρους μου. Ού-
τε πονοκέφαλοι, ούτε πονόδοντοι,
ούτε βήχας. Τά ραντεβού μου μέ
τη Ρίτσα ήταν τακτικά, όπως τά
μαθήματα της αγγλικής. Τρεις φο-
ρές τη βδομάδα. 'Ετσι τάχαμε
κανονίσει, ν' αφήνομε και μιά ή
δύο ενδιάμεσες μέρες γιά νά επι-
θυμή ό ένας τόν άλλο. Τό καθ' έ-
κάστην, δεν έχει γούστο. Φέρνει
τη συνήθεια και τη βαρεμάρα.
Τρίτη, Πέμπτη, Σάββατο, ή δευ-
τέρα, Τετάρτη, Παρασκευή, είναι
ό,τι χρειάζεται γιά νά διατηρηται
ένα αίσθημα πάντα φρέσκο, όσο
κι' ένα ψάρι στό ψυγείο. 'Όσο γιά
την Κυριακή, τη χειρίζεσαι όπως
θέλεις κι' όπως σ' εύχαριστεί.
'Ετσι, λοιπόν, τράβηξα ό και-
ρός μας, γεμάτος ευτυχία και σι-
γουρία. Ποτέ δεν είχα παραδίσει
τά θέσμια, δηλαδή, ενώ είχα συ-
ναντηθί μέ τη Ρίτσα την Τρίτη,
νά την άποζητήσω και την Τετάρ-
τη. Αυτήν την παρατυπία, την έ-
κανα μιά Τετάρτη, που μέ είχε πι-
άσει πάλι εκείνος ό παλιός πονό-
δοντος.
— 'Αφού μάταια προσπάθη-
σα νά τόν πολεμήσω μέ τις άσπι-
ρινες — κολλούβια! — κατά τό
μεσημέρι τηλεφώνησα στη Ρίτσα,
στό γραφείο της.
— Ρίτσα, θέλω νά σε ιδώ και
σήμερα.
— Συμβαίνει, τίποτα;
— 'Α! 'Όχι. 'Απλώς σε πεθύ-
μησα. Κακό είναι;
— Κακό; 'Ισα-ίσα που μέ συγκι-
νει αυτό που μου λές. Σύμφωνοι.
'Όπως καταλαβαίνετε, δεν της
είχα φανερώσει τό επιστημονικό
μυστικό που κατείχα. 'Εκανα τό
λάθος, όμως, νά λύσω τη γλώσ-
σα μου έκείνο τό βράδυ. Και γιά
νά γελάσουμε λιγάκι και γιά νά
της πλουτίσω τις επιστημονικές της
γνώσεις.
— Ξέρεις τί πονόδοντο είχα ση-
μερα, Ρίτσα; Και κοντά σου μου
πέρασε, ως διά μαγείας!
Και της έκανα την άποκάλυψι.
— 'Α! 'Όποτε γι' αυτό μέ ήθε-
λες άπόψε. 'Όχι γιατί μέ πεθύμη-
σες.
— Δηλαδή σε πεθύμησα κι' ό-
λας. Είπε και τά δύο μαζί. Μ' ένα
σμπάρο 'ό τρυγόνια, που λένε.
'Η Ρίτσα κρέμασε τά μούτρα
της. Φανερό πως δυσσαρεστήθηκε.
Είχα κάνει γκάφα. Τώρα δεν διο-
ρθώνταν.
— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.
— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτόν
τόν κόσμο. Λίγος καιρός άκόμα κι'
έπειτα ήρθε τό φινάλε. 'Η Ρίτσα
μ' έγκατέλειψε. 'Ως έδώ ήταν.
— Υπόλοιπο κανένας άλλος στη
μέση, Ρίτσα;
— Όχι. 'Απλώς θά'ν νά ξεκου-
ράσω λίγο την καρδιά μου. 'Ο τι
πάρω, πάρω.

— Μ' αυτή τη σανίδα, Βούλα μου, που δένω άπάνω μου, έχω βρη την ήσυχία μου στά λεωφορεία!...

— Καλέ, όλο ταχύτητες θ' αλλάξετε σήμερα;

— Ψίτ, κύριος, δικό σας είναι αυτό;

— 'Αγάμων! Θα κατέβη κανείς;

— Δεν μου λέτε κύριε, δεν μπορείτε νά διαβάσετε χαμηλότερα;

— 'Ε, είσπραχτω, τά ρέστα άπ' τό δεκαχίλιάρη!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΩΜΑΤΑ

Δέν θέλω

Δέν θέλω στην ζωή μου άλλη χαρά
παρά μονάχα έσένα να κυττάζω,
σ' έσένα να μιλάω τρυφερά,
έσένα, μόνο έσένα ν' αγαλιάζω.
Δέν θέλω στη ζωή μου άλλη χαρά,
παρά νά ξέρω πως είσαι δική μου,
κι' ό πόθος μου γιά σέ, νά λαχταρά
αγάπη άληθινή, μοναδική μου.
Δέν θέλω νάχω αγάπη μου άλλες έννοιες,
φροντίδες, πίκρες κι' άναστεναγμούς,
μου φτάνουν οι ματιές σου όι βελουδένιες
που κρύδουν πάντα τόσους στοχασμούς.
Μου φτάνουνε όι μαργαριταρινές
στό στόμα σου, άτίμητες σειρές,
δέν θέλω νάχω, αγάπη μου, άλλες έννοιες,
μ' άρκοούν όι σκέψεις πούχω οι τρυφερές.
Δέν θέλω μέσ' τόν κόσμο άλλη χαρά,
παρά τά δύο χειλάκια σου και μόνο,
τά χείλη σου τά δύο τά δροσερά
που σβύνουν της ζωής μου κάθε πόνο.
Δέν θέλω, σου τό λέω σοβαρά,
νά έχω άλλη σκέψη, άλλη φροντίδα
παρά κάποιες έλπίδες τη χαρά
που πάντα μου χαρίζει άλλη έλπίδα.
Κανένας δεν ζητώ νά μέ κερνά
γλυκύτητα κρασιά και παινέμένα,
δέν θέλω νά μεθώ άληθινά
παρά άπ' τό δύο σου μάτια, τά θλιμμένα
Δέν θέλω άλλο πιστό κι' άλλο κρασί
άπ' τά γνωστά και τά συνηθισμένα
έσύ νά μέ κερνάς και μόνο έσύ
μέ λόγια της αγάπης μεθυσμένα.
Δέν θέλω στη ζωή μου άλλη χαρά,
μ' άν όμως ή αγάπη σου μου λείψη,
μέ πόνο μου στό λένω και θλιβερά
δέν θέλω στη ζωή μου άλλη θλίψη.
Δέν θέλω μιά στιγμή νά σε ξεχάσω,
αγάπη μου γλυκειά και ζηλευτή
κι' άν τύχη, μέρα μαύρη, νά σε χάσω,
δέν θέλω άλλη πίκρα. Φτάνει αυτή!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΚΑΚΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ανώφελη αναδρομή...

«Αγαπημένη μου,

Σου γράφω σήμερα, ύστερ' από τόνον καιρό, για να σου ομολογήσω μια τραγική για μένα αλήθεια: Δεν άντεχω άλλο στο χωρισμό μας! Βλέπεις, τόνον καιρό τώρα, προσπάθησα, με κάθε τρόπο, να άντιδράσω, να ύψωσω άνάμεσά μας τόν τοίχο τού παντοτεινού και τού άνεπανόρθωτου. Και ήρθαν στιγμές, πού νόμισα, ότι είχα καταφέρει να σε βγάλω από τήν ψυχή μου. Άλλοίμονο! Πόσο γελιομένον... Κάτω από τή στάχτη τής φαινομενικής άδιαφορίας μου, σιγώπαιζε πάντα, άσδυστη, ή φλόγα τού έρωτά μου...

Και, μία μέρα, ό άνεμος τής άνδρομής σκόρπισε τή στάχτη και φύσηξε όδυνηρά δυνατόν για να ζωντανένη τήν κοιμυμένην μου φλόγα και να τής δώση καινούργια ένταση... Τότε, μοϋγινε πάλι επιταχτική άνάγκη ό έρωτάς σου, ή παρουσία σου... Προσπάθησα με κάθε τρόπο ν' αποφυγώ τήν τόσο επικίνδυνη ύποτροπή μου. Δεν τή κατάφερα... Κάθε στιγμή πιά πού περνούσα μακριά σου, ήτανε για μένα άνυπόφορο μαρτύριο, κι' ή δίψα μου να σε ζαναδά, ν' άκούσω τή θερμά σου έρωτικά λόγια, κι' άκόμα να νοιώσω τή χειλία σου άπάντα στά δικά μου σ' ένα έξαισιο άγκάλιασμα, έγινε για τή στερημένη μου ζωή, πραγματικός, άνυπόφορος έφιάλης...

Κι' έτσι, νικημένη «κατά κράτος» από τή νοσταλγία, δοσμένη όλοκληρωτικά στο όνειρο τού γυρισμού μου κοντά σου, πιάνω σήμερα τήν πέννα, τή βουτάω μέσα στην καρδιά μου, και σου ξομολογίμαι: Σε λατρεύω! Δεν έπαψα ποτέ να σ' αγαπώ έπαψα μονάχα να σε βλέπω... Και τώρα, είν' άδύνατο να σε στερηθώ άλλο... Μόλις πάρης αυτές τήν γραμμές, πούναί χαραγμένες άπάντα στο χαρτί με όδυνηρή ελκρινεία, τρέξε να με βρής! Μήν παρατείνης άλλο τού μαρτύριου τού χωρισμού μας... Έλα, γύρισε πάλι κοντά μου, δός μου τή φιλία σου, πάρε με όλόκληρη! Είμαι δική σου!... Μόνο δική σου... Δέ θα μπορέσω ποτέ ν' άλλαξω ατή τή δημιουργημένη κατάστασι τής καρδιάς μου. Έλπίδα μου μοναδική, έμεινε να ζήσω και να πεθάνω στην άγκαλιά σου...

Κάνε τήν έλπίδα μου ατή πραγματικότητα!.

*

«Πήρα τού γράμμα σου με μεγάλη συγκίνηση! αλλά — δε στο κρύβω — και με κάποια άμχανία. Διαβάχόντάς το, παραμοιάζω τόν εαυτό μου με κάποιον πού τού δίνεται ένας ύσανοός χωρίς να τού χω-

στίεται... Γιατί, ναί, δεν είμαι πιά άξιος ν' άκούσω τή θερμά λόγια τού έρωτά σου, άφού πιά έγω δε σ' αγαπώ!...

Βλέπεις, στο γράφο ώμά, σχεδόν κυνικά... Δεν ζητάω να κρύψω από τή μάτια σου τήν αλήθεια με τού καμουφλάρισμα άπατηλών λέξεων. Προτιμώ ναμει ελκρινής, άπόλυτα, ψυχρά, ελκρινής άπέναντί σου, για να μπορώ να σου δάσω στήν πραγματική τής μορφή τήν αλήθεια. 'Η ελκρινεία μου ατή, ή άπόλυτη, επιβάλλεται από τήν ποιότητα τού έρωτά πού νοιώσα κάποτε για σένα... Σ' αγαπήσα τόσο όλοκληρωτικά, τόσο άπόλυτα, πού βάτανε έγκλημα άσυγχώρητο άπέναντί στην παλιά μου άγάπη, να μη σου όμολογούσα τή σημερινή μου ψυχική πραγματικότητα...

Όταν χωρίσαμε, όταν σ' έχασα, ένοιωσα γύρω μου τού χάος και μέσα μου τού άπόλυτο κενό! Μέσα σε μιάν όλοκληρωτική κατάρρευσι τού ψυχικού μου κόσμου, νόμισα κάποτε για σένα... Σ' αγαπήσα τόσο έλκρινά, τόσο άπόλυτα, πού ένοιωσα τήν άσφυζία να με πνίγη! Έκλεισα τότε τή μάτια μου, και παραδόθηκα στην άδυσσο τής άνυπαρξίας...

Φαντάζεσαι ποιά ήταν ή έκπληξί μου, όταν, άνοιχόντας σε λίγο τή μάτια μου, μπορέσα να διαπιστώσω, ότι πονούσα λιγώτερο... 'Η μεγάλη μου άπόγνωση, ή φοβερή, ή άδάσταχτη, είχε άρχισει να δίνη τή θέση τής σε κάποια άντίδρασι, πού μου άλάφρωνε σιγά-σιγά, λίγο-λίγο, τήν τραγική μου μοναξιά... Με μεγάλη έκπληξί μου, διαπίστωσα, ότι είχα άρχισει ν' άντιδρώ... Έτσι είναι οι μεγάλοι πάνοι, τή μεγάλα, τή καίρια χτυπήματα: 'Η φέρνουν τόν άκαριαίο θάνατο, ή καταλήγουν, σιγά-σιγά, με τόν καιρό, στή γιατρεία... Κι' έτσι, μία μέρα, διαπίστωσα πως είχα έντελώς γιατρευτή! Θέλησα να έπαληθεύω τήν άπίστευτη αλήθεια. Σ' έφερα δοκιμαστικά στήν ψυχή μου, στή ύμηση μου, κι' ένοιωσα ότι έμεινα άσυγκίμητος... Τό μεγάλο μου αίσθημα, πούχε δημιουργήσει όρμητικό τήν ιστορία μας με τού άπίστευτο έρωτικό μεγαλείο, είχε σβήσει όριστικά μέσα μου! Δεν είχε μείνει, ούτε μία, τόση δα, στίβα, για να μεταδώση μία μελλοντική φωτιά με τού φύσημα τής άνδρομής ή τής νοσταλγίας...

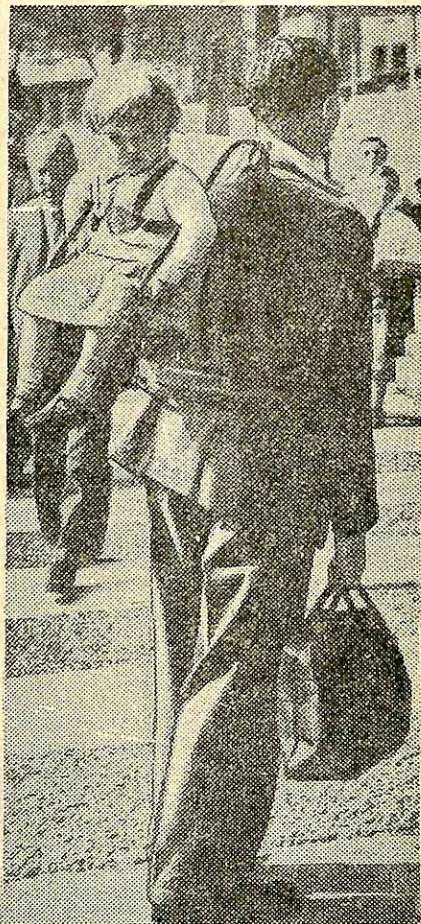
Δε σ' αγαπώ πιά! Συγχωρέσε με πού στο γράφο έτσι ώμά, έτσι άπεφράσα... Βλέπεις, δεν τόλμησα ν' άρχίσω τού γράμμα μου αυτό με τήν τρυφερή προσαγύρευσι: «Αγαπημένη μου... Γιατί πιά δεν είσαι ή αγαπημένη μου... Δεν είναι σωστό να συντηρήσω μέσα σου ψεύτικες έλπίδες. Ό έρωτάς μου για σένα πέθανε για πάντα. Μαζί του, φοβάμαι, ότι πέθανε και ή καρδιά μου... Τή νοιώθω σαν κάτι ξενό, σαν κάτι τραγικά ψυχρό μέσα στο στήθος μου. Και θάνα φυσικό νάχη πεθάνει ή φτωχιά... Ζωή τής, κινητήρια δύναμή τής, έμπνευσι τής και αίμα τής, ήσαν έσύ! Μόλις έλειψες έσύ, λείψαν όλα!... 'Η καρδιά μου πέθανε! Δέ μπορεί, δεν είναι πιά ικανή ν' αγαπήση... Καμμία γυναίκα — ούτε κι' έσένα!...

Προσπάθησε να με δεχάσης. Έχεις όλους τούς τρόπους. Είναι όμορφη, ή γοητευτική σου έμφανισι, σου έξασφαλίζει σπάταλα τόν άνδρικό ένθουσιασμό, τού θαυμασμό, τή λατρεία. Δεν έχεις παρά να σταχυολογήσης, να διαλέξης. Και θα βρής, είναι βέβαιο, αυτό πού σου άξίζει, και πού εύχομαι μ' όλη μου τήν τρυφερή ελκρινεία να τού βρής όσο γίνεται πιο γρήγορα...

Όσο για μένα, δέξου με τήν πιο τρυφερή μου στοργή, τόν τελικό μου άποχαιρετισμό, μαζί με τή βεβαιώσει τής πιο βαθείας μου λύπης, πού δεν μπορώ πιά να δεχτώ τή μεγάλη, τήν άσύλληπτη εύτυχία πού μου προσφέρεις...».

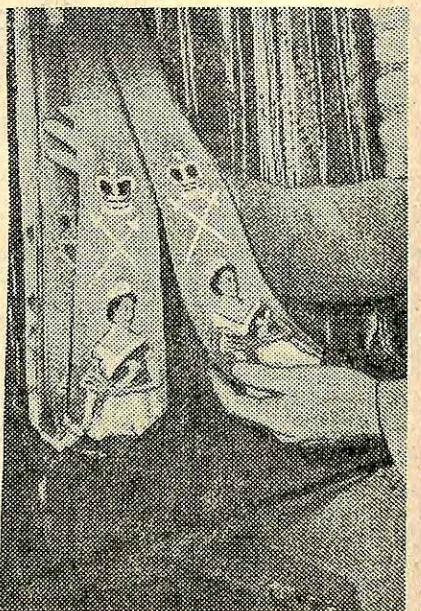
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ: Μαρίνα: Πήρα τού γράμμα σας, γεμάτο νοσηρό ρομαντισμό, τόσο άπαράδεχτο για τήν εποχή πού ζούμε. Σας συμβούλευα ελκρινώς να προσγειωθείτε στην πραγματικότητα τού 1953. Είναι άπαραίτητο για τήν όμαλή λειτουργία τής ζωής σας αυτό. Χ. Κ. Χ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Τό μικρό αυτό κείμενο, πού είνε έφωδιασμένο με λουριά και μπορεί να φορεθί ως γυλιός, άρχισήτε τού παιδικό άμαξάκι και άπλοποιεί τή μεταφορά μικρών παιδιών σε έκδρομές ή άλλες περιπτώσεις, πού ή χρησιμοποίησι άμαξιού είνε δύσκολη ή άδύνατη.

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΕΣ ΓΡΑΒΑΤΕΣ

Γι' άνάμνησι τών έορτών τής στέψης, ένα εργοστάσιο γραβάτων τού Λονδίνου έφτιαξε τις άνωτέρω γραβάτες, πού είχαν τυπωμένα άπάντα τούς τού κεφάλι τής βασιλείας. Έλίσσεται και τού φάλι τής στέψης. Οι γραβάτες αυτές άγγλικό στέμμα. Οι γραβάτες αυτές άγοράστηκαν ιδίως από τούς ξένους, πού βρίσκονταν στο Λονδίνο κατά τή στέψη.

Οι 'Αμερικανίδες ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΙΚΑ

Γυναικοκρατία και «έκθελουσι» τών άγοριών

Υπάρχει ένας σαφής τύπος 'Αμερικανίδος: Για τούς Έυρωπαίους, πού δεν έχουν πάει ποτέ στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ό άντιπροσωπευτικός τύπος τής 'Αμερικανίδος, είναι εκείνος πού παρουσιάζουν τή φίλην τού Χόλλυγουντ.

Όσοι όμως ζούν στην 'Αμερική, ξέρουν, ότι ένας τέτοιος τύπος δεν ύπαρχει στήν πραγματικότητα. Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες συναντά κανείς ένα κράμα από λευκές και νέγρες, γυναίκες τών λατινικών και τών άγγλοσαξωνικών χωρών, καθολικές, διαμαρτυρόμενες και ορθόδοξες. Ξανθές και μελαχρινές, πολύ ύψηλές και πολύ κοντές, πολύ ψυχρές και πολύ θερμές.

Άνάμεσα όμως στους πολυάριθμους αυτούς και τόσο διαφορετικούς τύπους 'Αμερικανίδων, ύπαρχει ένας συνδετικός κρίκος, ένα κοινό σημείο: Οι 'Αμερικανίδες είναι έλευθερές. Όσο οι γυναίκες καμιάς άλλης χώρας τού κόσμου, και έχουν καταργήσει τού θεσμού τής προίκας.

Η 'Αμερικανίδα έχει άποκτήσει μία έξαιρετική άνεξαρτησία. Τό φεμινιστικό κίνημα έχει ρίξει τούς σπόρους τής άνταρσίας έναντίον τής έξουσίας τών γονέων και τού συζύγου. 'Η βιομηχανική επανάστασι, πού τράβηξε τή γυναίκα στα έξοστάσια και στα γραφεία, δημιούργησε τις άπαραίτητες συνθήκες, πού έκαναν τούς σπόρους τού φεμινισμού να βγώσουν τούς καρπούς τους. Σήμερα, από τή 62 εκατομμύρια τών εργαζομένων τής 'Αμερικής, τή 20 είναι γυναίκες.

Όταν βγεί από τή σχολεία τής μέσης εκπαιδύσεως, ή νεαρά 'Αμερικανίδα ψάχνει άμέσως να βρή δουλειά. Κανένας από τούς οικείους της, δεν θεωρεί καθήκον τού να προσπαθήση να τήν καθ-δηγήση και τήν προστάτηση. Πηγαίνει όπου θέλει και με όποιον θέλει, και ξοδεύει τή ζωήν τής όπως τής άρέσει.

Η άνεξαρτησία τής 'Αμερικανίδος έκδηλώνεται κυρίως στην έκλογή τού συζύγου της. Η έκλογή αυτή δεν είναι κάτι πού άφορά όλόκληρη τήν οικογένεια. Δεν άποτελεί άντικείμενο συζητήσεων τού οικογενειακού συμβουλίου, όπως συμβαίνει στις έυρωπαϊκές χώρες.

Οι γυνείς θεωρούν τήν έκλογή τού συζύγου ως προσωπική ύπόθεσι τής κόρης τους. Κι' αυτό προέρχεται, όχι μόνο από τού γεγονός, ότι ή 'Αμερικανίδα έχει άποκτήσει τήν άνεξαρτησία της αλλά και από μία άρκετά σημαντική οικονομική αίτία: Οι γυναίκες στην 'Αμερική δεν ποικιλίζονται!

Τό καθήκον τών γονέων είναι να βοηθήσουν τήν κόρη τους να άντι-

Από τού έρχομένου πανηγυρικού τευχός τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» άρχίζει μία νέα πρωτότυπη σειρά άπα πνευματώδεις και κομψογραμμένους άθηναϊκούς διαλόγους τού έκλεκτού συνεργάτου μας

Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

με τού γνωστό και αγαπητό στους άνανγώστες μας γενικό τίτλο:

Τό Ρεπερτόριο ΤΗΣ ΖΩΗΣ

μετωπίση τή έξοδα τού γάμου. Τιποτ' άλλο!

Όταν παντρευτή ή 'Αμερικανίδα, πηγαίνει να ζήση μακριά από τού πατρικό της σπίτι. ύπολογίζοντας για τή συντήρησι τής στην εργασία της και στην εργασία τού συζύγου της.

Τό γεγονός, εξ άλλου, ότι οι νεαροί 'Αμερικανοί δεν είναι άνταναγκασμένοι να περιμένουν να άποκατασταθούν πρώτα οικονομικά για να παντρευτούν, τούς κάνει να παντρεύονται πάλι νωρίς: στα 20 χρόνια τούς κατά μέσον όρο οι γυναίκες και στα 23 οι άντρες.

Άφού, λοιπόν, στα κορίτσια δεν δίδεται προίκα, οι περισσότερες 'Αμερικανίδες πιστεύουν, ότι βάσις τού γάμου πρέπει να είναι ό ρομαντικός έρως, άγνός έκαστο έκαστο. Και — κατά τις 'Αμερικανίδες πάντα — ή γυναίκα δεν πρέπει να λογαριάζη τίποτ' άλλο από τή άωγή τής καρδιάς της κατά τήν έκλογή τού συζύγου της. Όλα τ' άλλα έρχονται σε δεύτερη μοίρα...

Από ήλικίας 15 χρόνων, κάθε κορίτσι στην 'Αμερική, γνωρίζει διαφόρους νέους. διασκεδάσει και παίζει τότε με τόν ένα και τότε με τόν άλλο, ψάχνοντας να βρή τόν έκλεκτό της. Φυσικό είναι, τελικά, τού κορίτσι να σταματήσει όχι στόν πιο πλούσιο, αλλά σ' εκείνον πού θα μπορούση να άνάψη μέσα της τή φλόγα τής άγάπης. Πολύ συχνά, ώστόσο, δεν προέκυπτει παρά για ένα πυροτέγχημα, πού σβύνει άμέσως μετά τού γάμο. Κι' αυτό καταλήγει σ' έναν άπίστευτο αριθμό διαζυγίων, πού άποτελεί ρεκόρ στην ιστορία τού κόσμου.

Η οικονομική και κοινωνική άνεξαρτησία τής 'Αμερικανίδος, επιδρά, φυσικά, και στις σχέσεις της με τόν συζύγο της. Δεν τόν θεωρεί ως κεφαλή τού σπιτιού, αλλά ως ένα συνεταίρο σε μία κοινή επιχείρησι. Είναι ίσοι μεταξύ τους στα δικαιώματα και στις ύποχρεώσεις. Έργάζονται κι' οι δύο, ετοιμάζοντας, όταν επιστρέφουν τού βράδυ τού σπιτί, μαζί τού φαγητό και πλένουν μαζί τή πιάτα — μολονότι αυτό τού τελευταίο έχει άρχισει να γίνεται μετά τόν πόλεμο πιο συχνά από τούς άντρες, παρά από τις γυναίκες!...

Θα μπορούσε, μάλιστα, να πη κανείς, ότι ή ίσότης αυτή μεταξύ τών δύο φύλων, είναι μάλλον επιφανειακή και ότι στην πραγματικότητα, ή γυναίκα είναι ό άρχηγός τής οικογενείας. Η έπίδρασι τής υπέρας πάνω στα άγόρια τής άμερικανικής οικογενείας, είναι τόσο μεγάλη, ώστε έχει παρατηρηθή τή τελευταία χρόνια, ένα είδος «έκθελουσι» τής διαποικίσεως τών 'Αμερικανοπαίδων. Τό φαινόμενο αυτό, πού έχει όνομασθή «μυμισμό», άνησχει σοβαρά τούς 'Αμερικανούς έπιστήμονες, πού προσπαθούν να βρουν κάποια λύσι στο περιέργο και επικίνδυνο αυτό κοινωνικό πρόβλημα.

Τό αντίθετο φαινόμενο, δηλαδή μία έντονη τάσις προς τή συνήθειες και τή νοοτροπία τού άρρενος, παρουσιάζουν οι γυναίκες πού άσκούν ώρισμένα επαγγέλματα, όπως οι δασκάλες, οι γιατρίνες και εκείνες πού άσχολούνται με τή μηχανική και τού χρηματιστήριου. Έδώ και πέννητα χρόνια, μία γυναικεία λέσχη τής Νέας Υόρκης, είχε ως έμβλημα τή φράσι: «Ο άντρας είναι τού δέντρου πού φύττει ό θεός και ή γυναίκα τού λουλουδιού».

Σήμερα, ή ίδια λέσχη έχει ένα άλλο έμβλημα: «Μήν ύποτιμάτε τή δύναμη τής γυναίκας!»

Οι δύο αυτές φράσεις καθρεφτίζουν δύο φάσεις στην ιστορία τής 'Αμερικανίδος, πού φαίνονται να άπέχουν μεταξύ τους όχι 50, αλλά 500 χρόνια!...

Αθηναϊκά Έδικαιρα

ΝΕΟ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑ

Διά να γίνη στις δουλειές όλίγη προκοπή, καινούργιο χαρτόνομισμα πρόκειται να κοπή. Όπερ και θέλει προστεθή εις τήν κυκλοφορία, πού ύπέστη, όπως φαίνεται, μία κάποια άβαρα.

Αυτά τή νέα τή λεφτά, τή φρεσκατυωμένα, άρέσουν, βέβαια, σε πολλούς κι' άρέσουν και σε μένα.

Λοιπόν, άς βγούνε γρήγορα, άς γίνη ατή ή δουλειά. Άφού δεν βλέπει ή τσέπη μας καθόλου τή... παλιά!

Η ΑΔΕΔΥ

Και έπειδή, πολύ άκριβη ή ζωή, έδωκε ή ΑΔΕΔΥ, κι' επείγουσα αύξησι ζητά, κάπως μεγαλύτερα. Κάπου πέννητα τή έκαστο και βλέπουμε πιο πέρα.

Άλλά κι' αυτό τού αϊτήμα έμπηκε στή γωνία. Διότι μία προέκυψε σοβαρά διαφωνία. Ζητά τού ήμισυ ή ΑΔΕΔΥ εις τούς μισθούς να πιάση, ενώ τού κράτος άπαιτεί να τούς... διπλασιάση!

ΚΑΙ Ο ΑΣΒΕΣΤΗΣ

Έκτος τών άλλων ύλικών, ή ώρα τού έπέστη, και άκριβήναι άρκετά τώρα και τόν άσβεστο. Πράγμα πού, όπωσδήποτε, τού λέω ντε — σκέτα, μεγάλη θάχη άσφαλός επίδρασι στή... φέτα. Γιατί ό άσβεστος, ως γνωστόν, αγαπητοί μου φίλοι πάντα τής φέτας τής «παχειάς» είναι ή... πρώτη (ύλη!

85+60

Ό έρως χρόνια δεν κυττά. Όπως στα φύλλα είδα, πού ήμερών παντρευτήκαν στην εύανδρον Χαλκίδα, εις νέας πού είναι μοναχά όγδόντα πέντε χρόνων και μία νεαρά, έτών... έξήκοντα και μόνον!

Αίσθημα ή συναισθησι; Κανένας δεν τού ξέρει. Κι' εξ άλλου αυτό τού μυστικό δεν μας ενδιαφέρει. Και ως προς τή ύπόλοιπα — κι' αυτό είναι μυστικό (κό του —

θα έχη κάνει ό γαμπρός και τή... λογαριασμό τού!

ΥΠΑΡΕΙΣΤΑΙ

Άφού μας διεσκέδασαν όι σούρεαλισταί, εις τας όδους έδγήκανε τώρα κι' οι ύπαρξισταί. Ντυμένοι λίαν παρδαλά — ανάλογα με τή... μούλα —

με παντελόνια κόκκινα και ραβδάτα σακκάκια, με πέδιλα, με τσόκαρα κι' άλλοι με πασουνακία, με γένεια όι περισσότεροι κι' άκούρευτο μωλάι (και σχέσις με τόν σάπια δεν έχουν και πολλή).

Και τούς θαυμάζει τού κοινόν στους δρόμους σαν δι- (αδύουν.

Και κάθε μέρα πού περνά, οι «ύπαρξισταί» πλη- (βαίνουν.

Έδγήκαν τώρα μερικοί. Θα βγούνε και οι ρέστοι. Μονάχα λίγη ύπομονή, μέχρι να σφίξη ή... ζέστη!

ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΣ

Έν γεγονός περιέρχον και σπώνιον κομμάτι, συνέβη στο γνωστότατον χωρίον 'Αληστράτη, εκεί, καθώς διαβάσατε, ένα άλογο ίπταμένο. τού άρπαξε ή θυελλα και τόκανε... ίπταμένο!

Όσάν να ήταν Πήγασος τού άλογο πετούσε. Κι' ό κόσμος πού τού έβλεπε, δικαίως άπορούσε. Κι' όπως πληροφορήθηκα, άμέσως και στα σβέλτα, έγράψαν να τού πάρουν με τρέξη εις τή... Δέλτα! Όπου, καθώς μας είπανε όσοι στις κούρσες πάνε, όχι οι ίπποι δυστυχώς, μα τή λεφτά... πετάνε!

ΤΑ ΚΟΝΤΟΜΑΝΙΚΑ

Μόλις ή ζέστη έπίσσε και όλο άνεβαίνει, όλοι οι άνδρες έν γένει, όριστικώς έπέταξαν γραβάτες και σακκάκια και με τή κοντομάνικα βγαίνουν πουκαμισάκια!

Τό έλαφρό τού ντύσιμα — να τού τινίσω όφείλω — ως τώρα τού χαϊρότανε μόνο τ' όραίο φύλο.

Μα κι' ή σειρά μας έφτασε, να βγαίνουμε στην (πιάτσα, κι' έξω να δείχνουμε κι' έμεις... άφοπλισμένα μπρά- (τσα!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ένας ήρωϊκός ηγούμενος

21

(Συνέγειο ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

—Είναι ο Φίλιππος!... 'Ο 'Ανδρέας!...
'Ο Κώστας!... 'Ο 'Αγησίλαος!... 'Ο Νί-
κος!... 'Ο Χάρης!... 'Ο Φαίδων!.. 'Ο Λά-
κης!... 'Ο Γιάννης!... 'Ο...
—Δέν το βρήκες! Είμαι ο άντρας
σου!

[illegible]

.....

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η αγάπη της γυναίκας είναι λογική

Στην αγάπη του άντρα η γυναίκα είναι πάντα η έλξη των αισθήσεων. Για το λόγο αυτό είναι στη βάση της γνωστικής και κατακτητικής. Βρίσκεται, δηλαδή, έξω από την περιοχή της λογικής. Κι' αυτό είναι το πιο παράξενο. Ο άντρας που ορθολογίζεται από ιδιοσυγκρασία, ξεχνάει τη λογική, όταν αγαπάει μια γυναίκα.

Το αντίθετο παρατηρείται στη γυναίκα. Τα στοιχεία που κυριαρχούν στην αγάπη της βασίζονται όλα σχεδόν στη λογική, ενώ τα αισθητικά στοιχεία κατέχουν μία ασήμαντη θέση, όπως ισχυρίζεται η Τζίνα Λουμπρόζο.

Ο άντρας, που δείχνεται τόσο λογικός σ' όλες τις κοινωνικές του εκδηλώσεις, δεν μπορεί να καταλάβει πώς η λογική μπορεί να έχει κάποια σχέση με την αγάπη. Η γυναίκα, αντίθετα, που τόσο λίγο λογικεύεται στη καθημερινή ζωή, δεν μπορεί να καταλάβει την αγάπη χωρίς την λογική.

Παντού και πάντα η γυναίκα βασίζει την αγάπη της στη λογική. Και προσπαθεί να δημιουργήσει μια τεχνητή αντίσταθμισι, σε τόπο που η αφοσίωσι κι' η σιτοργή, που δείχνει στον άντρα ν' αντισταθμίζονται από το δικό του ενδιαφέρον και τη μέριμνα γι' αυτήν. Η γυναίκα θυσιάζει προθύμα για τον άνθρωπο που της δίνει τ' όνομά του και που την προστατεύει και είναι περήφανη για τις επιτυχίες, την κοινωνική θέση, τα πλούτη του κλπ. Για τον άντρα που αγαπάει όλα αυτά είναι ακατανόητα. "Αν ζητάει κάτι είνε να του ανταποδίδουν την

αγάπη του. Κι' αυτό όχι πάντα. Μπορεί να ικανοποιηθεί και με την υποταγή.

Επειδή η αγάπη της γυναίκας κυριαρχείται από τη λογική, το φάντασμα της παραμένει και μετά το θάνατο του αίσθηματος. Η γυναίκα εξακολουθεί τότε να μιλάει και να φέρνεται όπως και πριν, μ' όλο που η αγάπη έχει σβύσει μέσα στην ψυχή της. Ο άντρας, όμως, είνε ανίκανος να κάνει το ίδιο. Η αγάπη του πεθαίνει χωρίς ν' αφήσει κανένα φάντασμα πίσω της. Είνε ανίκανος τότε να υποκριθεί. Και με τη στάσι του, λέει καθαρά στη γυναίκα πως έπαψε να την αγαπάει.

Εκτός από την λογική, στην αγάπη της γυναίκας έχουν επίσημο-μεγάλη θέση η εκτίμησι κι' ο θαυμασμός.

Μια γυναίκα μπορεί να μην αγαπάει κάποιον, να εκτιμά ή οπωσδήποτε να καταπνίξει την ενστικτώδη παρόρμησι, που θα την έκανε να τον αγαπήσει. Αλλά δεν μπορεί ν' αγαπάει κάποιον χωρίς να τον εκτιμά και να τον θαυμάζει.

"Αν συμβαίνει κάποτε ν' αγαπάει έναν αξιοκαταφρόνιτο άντρα, αυτό γίνεται γιατί δεν φαντάζεται πως είνε τέτοιος. Πιστεύει τουναντίον πως τον συκοφαντούν οι έχθροι του ή πως είνε θύμα περιστατικών και συμπτώσεων, που δεν μπορούσε να προβλέψει.

Στον άντρα παρατηρείται το αντίθετο. Η εκτίμησι κι' ο θαυμασμός δεν έχουν καμιά αξία στα μάτια του. Ποσοί άντρες δεν θάνατον στο έγκλημα ή στην αυτοκτονία για γυναίκες που τις περιφρονούν στο βάθος της ψυχής τους και τις θεωρούν ανίξιες για

την αγάπη τους;

"Η εκτίμησι κι' ο θαυμασμός έχουν τόσο σημαντική θέση μέσα στην ψυχή της γυναίκας, ώστε ενστικτωδώς ερωτεύεται και μάλιστα παράφορα όλους τους επιφανείς άντρες, τους ήρωες, τους πολιτικούς, τους ξεχωριστούς συγγραφείς ή καλλιτέχνες κλπ. Στην αγάπη της αυτή υπάρχει βέβαια και κάποια δόσι ματαιοδοξίας. "Οχι όμως πάντα!

Υπάρχουν τουναντίον παραδείγματα γυναικών, που κατέστρεψαν τη ζωή τους για την αγάπη ενός μεγάλου, μ' όλο που ήξεραν ότι δεν έπρόκειτο να τον συγκινήσουν ποτέ. Από κανένα μεγάλον άντρα, στις δύσκολες στιγμές της ζωής ή της σταδιοδρομίας του, όταν όλοι κι' όλα είχαν ξεσηκωθεί εναντίον του κι' η τύχη τον καταδίωκε άμείλικτα, δεν έλειψαν γυναίκες, που στάθηκαν με αγάπη, αφοσίωσι, ειλικρίνεια και άφιλοκέρδεια κοντά του.

Η γυναίκα, κατά κανόνα, αποδίδει μεγαλύτερη σημασία στις ήλικες παρά στις πνευματικές ιδιότητες. Έκτιμά περισσότερο από όλους τους άλλους τον ιδεαλιστή, το φιλόπρωτο, το στρατιώτη, το μάρτυρα και μεταξύν των διανοουμένων τον ποιητή, τον μυθιστοριογράφο, τον καλλιτέχνη, που έχουν ανεπτυγμένη τη φαντασία και τη διαίσθησι, όπως και η ίδια.

Ο φυσικός, ο χημικός, ο έφευρέτης, ο εξερευνητής, όσο μεγάλες κι' αν είνε οι ανακαλύψεις τους, την αφήνουν συνήθως αδιάφορη. Η γυναίκα δεν θαυμάζει τους μόχθους και τις θυσίες που καταβάλλει ένας άντρας για κάποιο θεωρητικό σκοπό. Ο άντρας που απομονώνεται επί δέκα χρόνια μέσα σε μία έρημο για να μελετήσει τις κινήσεις του γήινου μεσημβρινού ή που φθείρει την υγεία του και τη ζωή του για να λύσει ένα γεωλογικό ή μαθηματικό πρόβλημα της προκαλεί περισσότερο οίκτο παρά θαυμασμό.

Η αγάπη της γυναίκας είνε πιο σταθερή από την ανδρική, γιατί δεν στηρίζεται στην έλξη των αισθήσεων, που είνε προσωρινή, αλλά στο λογικό. Η γυναίκα είνε άστατη μόνο όταν μοιάζει στον άντρα, όταν δηλαδή αγαπάει όπως ο άντρας, όταν "ποκρίνεται πως αγαπάει ενώ στην πραγματικότητα δεν σκέφτεται τίποτ' άλλο παρ' όσον να ικανοποιήσει τα εφήμερα καπρίσια της.

Ο τρόπος με τον οποίον ο άντρας και η γυναίκα αντιλαμβάνονται την αγάπη αποτελεί αναμφισβήτητο ένα από τα μεγαλύτερα ψυχολογικά παράδοξα. Ο άντρας, όν κατ' εξοχήν λογικός, αγαπάει με τις αισθήσεις. Ενώ η γυναίκα, που είνε βασικά συναισθηματική και παρόλογη, αγαπάει με το λογικό.

Αυτή η διαφορετική τοποθέτησι των δύο φύλων απέναντι στην αγάπη δίνει ένα δραματικό "απακλήρα στα είδύλιά τους.

ΧΙΟΥΜΟΡ

"Ηθελε ανάπαυσι!

— Νομίζω, γιατρέ, πως δεν δώσατε την προσοχή που χρειάζεται... Σας είπα ότι είμαι άρρωστος κι' εσείς μου συστήσατε μόνο ανάπαυσι. Ούτε τη γλώσσα μου καν δεν ζητήσατε να ήθετε...

— Δεν υπάρχει λόγος, κυρία μου. Είμαι βέβαιος, ότι κι' εκείνη θα χρειάζεται ανάπαυσι!...

— "Αχ, δεσποινίς! Κάθε μέρα μου φαίνεται και πιο γοητευτική!... Είμαι ερωτευμένος τρελλά μαζί σας!

— "Ετσι;... "Ωστε θα με παντρευτήτε;

— Μία στιγμή!... Σας είπα, ότι είμαι ερωτευμένος... "Οχι όμως και τρελλός!...

— "Υπάρχουν στην οικογένειά σας αρρώστια τρέλλας;

— Ναι, γιατρέ. Η αδελφή μου ίληφθη να παντρευτεί με κάποιον έλατομυριούχο!...

— "Ο γιατρός στον άρρωστο: Πρέπει να προσέξετε πολύ το στομάχι σας... Τι δουλειά κάνετε;

— Φαρμάκη... Καταπνίω σπαθιά.

— "Θ' αρχίσετε, λοιπόν, διαίτα. "Επι αρκετές ημέρες, δεν θα καταπνίνετε παρ' όσον... ξυραφάνια!

Ανδρ. μαυραγορίτες είνε προσκαλεσμένοι σε κάποια άριστοκρατική συγκέντρωσι.

— Τρελλός είσαι; ψιθυρίζει στ' αυτί ο ένας στον άλλο. Σε ρωτούν αν σ' άρεση ο Μπετόδεν κι' εσύ απαντάς, ότι προτιμάς το Ροκφόρ!...

— Και τι μ' αυτό;

— Γιατί ο Μπετόδεν δεν είνε τυρί. Είνε ένα είδος γλυκού!...

— "Η σ' ύ υ γ ο ς: Σου άρεσε το φαί, που σου έφτιαξα, αγάπη μου;

— "Ο σ' ύ υ γ ο ς: Υπέροχο! Μόνο που δεν κατάλαβα τί ήταν: σουπιές με σπανάκια ή μακαρόνια με παρμεζάνα;...

— "Ο προϊστάμενος της στατιστικής στο γραμματέα του: Λοιπόν, πόσοι γάμοι έγιναν το 1952;

— 4.852, κύριε προϊστάμενε!

— Θανούσα! Τώρα πρέπει να εξακριβώσουμε πόσοι άντρες και πόσες γυναίκες παντρεύτηκαν!...

— "Εμαθες τι έγινε σής; "Ελενίτσας χθές το βράδυ;... "Ελεγε στον άντρα της να πάνε στο θέατρο κι' αυτός ήθελε να πάνε στον κινηματογράφο.

— Και που πήγαν τελικά;

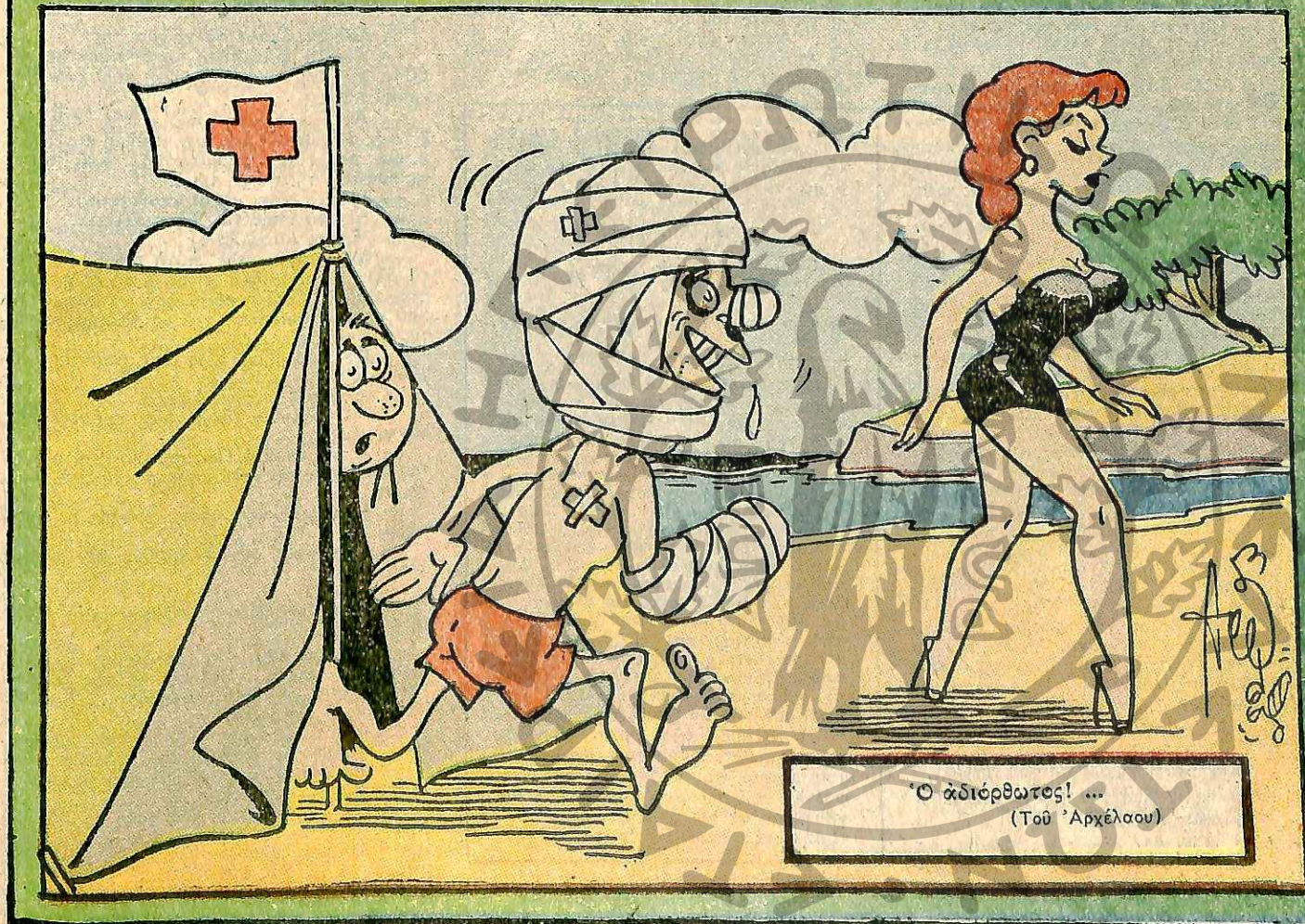
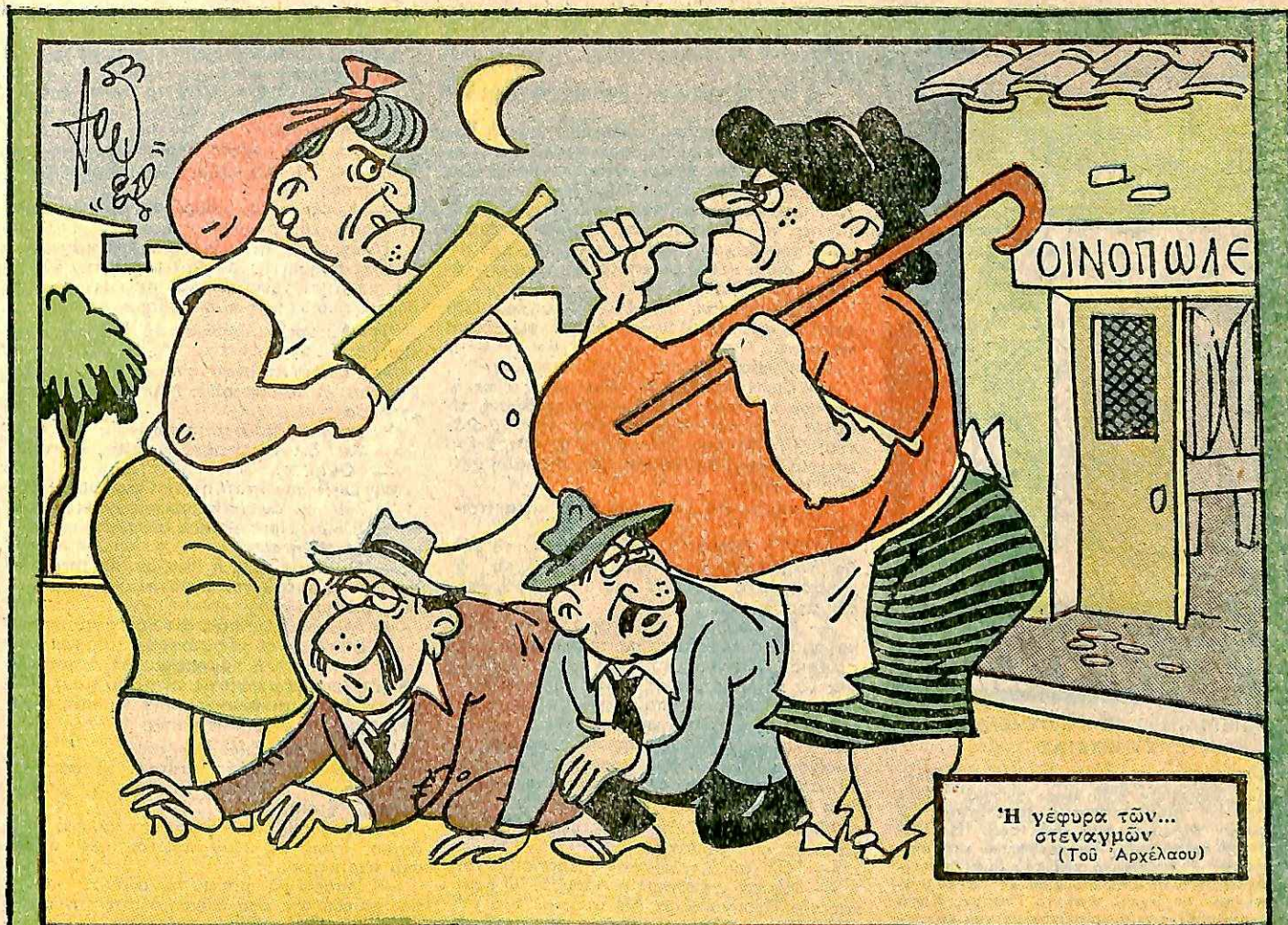
— "Η "Ελενίτσα έσπασε ένα βάζο στο κεφάλι του άντρα της κι' αυτός της έγραψε ένα πηρούνι στο μπράτσο κι' έτσι κατέληξαν κι' οι δυο στο νοσοκομείο!...

— Γιατί, Δούση, κάνεις τον άντρα σου, που είνε τόσο καλός, να θυμώνει;

— Γιατί κάθε φορά που τσακωνόμαστε, μου χαρίζει κάτι για να τα φτιάξουμε!

— Μπαμπά, τι έννοεις όταν λές, ότι στη ζωή πρέπει να φέρνεται κα- νεις με τάξι;

— "Εννοώ, ότι άλλα πρέπει να σκέπτεται και άλλα να λέει.

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μια εξαιρετικού ενδιαφέροντος σειρά άρθρων του διασημού "Αγγλου ψυχολόγου και έκλεκτου συγγραφέως Δόκτορος ENTQYAPNT KENNEΘ

Προβλήματα του έρωτα και του γάμου

Ανάμεσα στα έρωτικά όνειρά μας και στην καθημερινή πραγματικότητα, στους κρυφούς πόθους μας και στις ικανοποιήσεις που μας παρέχει η ζωή, υπάρχει πάντα μια άδυσος που ελάχιστα άνθρωποι καταφέρνουν να προσέξουν εγκαίρως για να μην κατακυλίσουν στα σκοτεινά βάθη της...

"Αντρες και γυναίκες έλκονται πάντα από την επιφάνεια και θαμπώνονται τόσο από την άπατηλή λάμψι της, ώστε είναι ανίκανοι να προσέξουν τι κρύβεται πίσω από αυτήν.. Πώς όμως θα μπορούσαν να ανακαλύψουν τον πραγματικό χαρακτήρα του προσώπου, που αγαπούν και να εξακριβώσουν αν είνε σύμφωνος με ό,τι τους εγώητε σ' αυτή;

Και πως θα βεβαιωθούν αν θα μπορέσουν να εϋτυχίσουν μαζί του;

Ολ' αυτά τα πολύπλοκα ψυχολογικά προβλήματα, που οδηγούν συχνά σε τραγικά αδιέξοδα, θα τα ήθετε να ξετάζονται, με κάθε λεπτομέρεια από το έρχόμενο τεύχος.

πά τις επιθέσεις της λίγο έλειψε να κόμει το έγχειρίδιο να φύγει από τα χέρια του. Στο τέλος, ο ντε Ζιάκ έχασε την υπομονή του.

— «Ας τελειώνουμε! Είπε Κάθε άρτο-παρία είναι επικίνδυνη.

Και κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω έβγαλε το ξίφος του.

Η μασιά έδινε μια μικρή υπεροχή στη Λάουρα. Αλλά τώρα η υπεροχή βρισκόταν πους το μέρος του ντε Ζιάκ. Τού ήταν εύκολο να χτυπήσει τη Λάουρα, ενώ αυτή δεν μπορούσε να τον έγγισι με τη μικρή μασιά που κρατούσε στα χέρια της και που τόσο την είχε έγμπρητσει ως τη στιγμή εκείνη.

— «Ας τελειώνουμε! Ξαναείπτε ο ντε Ζιάκ.

Κι' ώρμησε επάνω της.

Αλλά εκείνη τη στιγμή άκούστηκε ένα έλαφο τρίξιμο.

Κάποιος έσπρωχνε την πόρτα να την ανοίξει.

Ο ντε Ζιάκ γύρισε το κεφάλι του. Κι' είδε τον Πασσαβάν μπροστά του να τον κυττάει άγρια...

Μονομαχία μέχρι θανάτου

Με μια γρήγορη ματιά, ο ίππότης τα κατάλαβε όλα.

Το βλέμμα του στηρίχτηκε γιά μια στιγμή πάνω στη Λάουρα. Ήταν σαν να της έλεγε:

«Μην φοβάσαστε! Δεν διατρέχετε πια κανένα κίνδυνο».

— «Επειτα γύρισε στον ντε Ζιάκ.

— Δεν έλπιζα σ' αυτή την εύνοια της τύχης! τού είπε. Η χαρά μου είναι πολύ μεγάλη, που σάς βρίσκει εδώ. Έτσι θα μπορούσαμε να διακανονίσουμε κάποιον παλιό λογαριασμό μας...

Ο ντε Ζιάκ λυσούσε από το κακό του. Είχε χάσει πολύτιμο χρόνο, συζητώντας με τη Λάουρα. Και τώρα έπρεπε ν' αντι-μετωπίσει τον Πασσαβάν.

— Σας είχα προειδοποιήσει να μην εναθρεθίτε στο δρόμο μου, τού είπε ο ίπ-πότης. Αλλά δεν λογαριάσατε την προ-ειδοποίησή μου. Τόσο το χειρότερο γιά σάς!

Φάνηκε, ωστόσο, σαν να δίσταζε να προχωρήσει καταπάνω του.

— «Αναρωτιέμαι αν πρέπει να στερήσω το δέμιο από έναν κακούργο κι' ένα λη-στή σαν και σάς, συνέχισε. Δεν θα ήταν ίσως σωστό να το κάμω. Νά, λοιπόν, τί έχω να σάς πω: φύγετε! Έπειτα από ένα λεπτό, θα είναι άργά!...

Ο ντε Ζιάκ εκάγχασε.

— Θα φύγω, απάντησε. Αλλά αφού πρώτα σας δώ να πέψετε νεκρός κάτω από τα χτυπήματά του ξίφους μου. Φυλα-χθήτε, κύριε ιππότη!

Ωρμησε άμέσως προς το μέρος του να τον χτυπήσει.

Αλλά ο Πασσαβάν, με μια άστραπιαία κίνηση, είχε βγάλε το ξίφος και το έγχει-ρίδιό του και δεν δυσκοιλήθηκε ν' ανα-κατίσει την όρμή του.

Ο ντε Ζιάκ δεν ήταν δειλός. Και συνέ-χισε τις όρμητικές επιθέσεις του.

Στριμωγμένη σε μια γωνία του δωμα-τίου, η Λάουρα, παρακολουθούσε τον ά-γριο άγώνα.

Ένας από τους δυο άντρες που βρί-σκονταν μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, έπρε-πε να πέσει νεκρός.

Ποιος θα ήταν;

Ο ντε Ζιάκ βιαζόταν να τελειώσει μια άρα άρχιτερα.

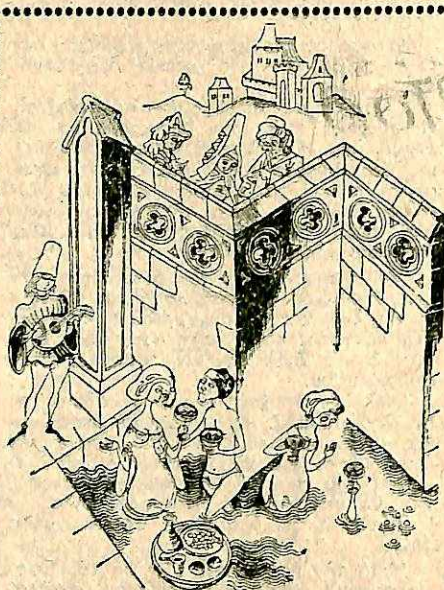
Τα χτυπήματά του Πασσαβάν, αντίθε-τα, ήταν πολύ προσεγμένα. Στα μάτια του διάβαζε κανείς την αυτοπεποίθησή του ανθρώπου, που είναι βέβαιος γιά τη νίκη του.

Ο ντε Ζιάκ άρχισε σιγά-σιγά να κλο-νίζεται. Καταλάβαινε τώρα πως δεν θα μπορούσε να ξεμπλέξει από τα χέρια ενός αντίπαλου, όπως ο Πασσαβάν.

Και τότε σκέφτηκε να φύγει.

Δεν θα ήταν άδύνατο ίσως αν κατάφερε να πλησιάσει στην πόρτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια...

Το Μεσαίωνα, άντρες και γυναίκες έκαναν μαζί το μπάνιο τους, παίρνοντας αναψυ-κτικά και άκούγοντας τα τραγούδια των τροβαδούρων...

Τα λουτρά στην ιστορία

Από τους αρχαίους Έλληνες ως τους Λουδοβίκους

Συνηθίζετε να τραγουδάτε όταν παί-νετε το μπάνιο σας; Οι αρχαίοι Έλλη-νες θα σάς κατέκριναν γι' αυτή τη συνη-θεια, που τη θεωρούσαν χυδαία, χωριάτι-κη. Φαίνεται μάλιστα, ότι ο Άγαμέμνων, στην έπιστροφή του απ' τον Τρωικό Πό-λεμο, τραγουδούσε μέσα στο μπάνιο του, αναπαλώντας την άραία Έλένη, όταν η... στοργική σύζυγός του Κλυταιμνήστρα τον χτύπησε ξαφνικά μ' ένα τσεκούρι και τον ξεπάστρεψε!

Το λουτρό ήταν μια έπισημη τελετή γιά τους αρχαίους Έλληνες. Δεν έμπαιναν ώστόσο μέσα στη μπανιέρα, που είχε μάλ-λον ένα σχήμα ψηλής κολυμπήθρας. Στέ-κονταν δίπλα της, καθάριζαν το σώμα τους με μια σιδερένια ή άσημένια έγστρα κι' έγχαναν ύστερα πάνω τους νερό μ' ένα κύπελλο. Όταν ένας διακεκριμένος ξένος έφτανε σ' ένα φιλικό σπίτι, τού πρόσφερε συνήθως αυτή την περιποίησι μια νεαρή δούλη.

Αργότερα, οι έλληνικές πόλεις άπόχτη-σαν δημόσια λουτρά, όπου λούζονταν ό-λοι με έξοτο νερό, άλειφον με λάδι το σώμα τους και διασκεδάζαν με διάφορα παιχνίδια. Όταν ήθελαν μάλιστα να ει-ρωνευθούν τους ξένους, έλεγαν ότι πλένον-ταν μόνο τρεις φορές στη ζωή τους: στη γέννησι, στο γάμο και στο θάνατό τους!

Αλλά κι' οι προϊστορικοί άνθρωποι, μη έχοντας βεβαία μπανιέρες, έπαιρναν το μπάνιο τους στα ποτάμια. Οι Ένδοι συνη-θίζαν, από άμνημονεύτων χρόνων, να κα-ταδρέχονται με νερό, όχι τόσο γιά κα-θαριότητα, όσο γιά να εξαγνισθούν και να μετενσαρκωθούν σε ζώα!

Έξ άλλου, οι Λάπωνες συνηθίζαν ανέ-καθεν να παίρνουν το μπάνιο τους μια φο-ρά το χρόνο, τον Ιανουάριο, άνοίγοντας μια τρύπα στον πάγο και βουτώντας μέ-σα τρεις φορές. Μετά την τελετή αυτή, που είχε θρησκευτικό χαρακτήρα, πήγαι-ναν όλοι μαζί να πάρουν το τσάι τους.

Μιά άνάλογη συνήθεια υπήρχε στη Ρω-σία. Σε άρισμένη ήμερα του χειμάνος, έ-σπαζαν τον πάγο του ποταμού Νέβα. Έ-νας παπάς ευλογούσε το νερό και ράντιζε μ' αυτό τον Τσάρο. Ύστερα βουτούσαν μέσα στο ποτάμι τα μαρπά που είχαν γε-νηθή τη προηγούμενη νύχτα! Φυσικά, λί-γα παιδιάκια μπορούσαν ν' αντέξουν στο παγωμένο αυτό μπάνιο. Τα περισσότερα πονούσαν και πέθαιναν...

Οι Σκύθαι, δηλαδή οι αρχαίοι κάτοικοι της σημερινής Ουκρανίας, έκαναν ένα είδος

«χαμάμ». Αφού έλουζαν καλά το κεφάλι τους, έμπαιναν σε μικρές σκηνές, από τα-μάρια στημένα πάνω σε τρίποδες. Μέσα εκεί, υπήρχε ένα δοχείο μ' έρυθροπυρωμέ-νες πέτρες. Έρριχναν, λοιπόν, άπάνω τους ώρισμένα χόρτα, κι' ο καπνός τους γέμιζε τον περιωρισμένο εκείνο χώρο. Συγχρόνως, οι «λουόμενοι» έθαζαν πάνω στο ίδρωμέ-νο σώμα τους μπλάστρια από πριονίδι α-ρωματικών ξύλων, κατά τον Ηρόδοτο, οι Σκύθαι έδραζαν φωνές χαράς, ενώ έπαιρ-ναν αυτό το «μπάνιο».

Έννεα αιώνες αργότερα, οι Ρωμαίοι εί-χαν ιδρύσει στην πόλι τους 952 δημόσια λουτρά, κι' άρκετά άλλα στις κτήσεις τους — στη Γαλατία, την Ισπανία, τη Βρεταν-νία... Έπειτα από ένα άτμόλουτρο, βου-τούσαν σε έξοτο νερό κι' ύστερα σε κρύο.

Διάφοροι νόμοι κανόνιζαν τη λειτουργία των δημοσίων λουτρών. Ο αυτοκράτωρ Άδριανός π. χ. άπαγόρευε την είσοδο σ' αυτά πριν απ' τις 2 π' άπόγεμα και την παραμονή μετά τη δύση του ήλιου. Αργό-τερα όμως, ο Σεβήρος επέτρεψε ν' άνοι-γουν τα δημόσια λουτρά απ' το πρωί. Επί Ιουστινιανού, έθεωρείτο λόγος διαζυ-γίου τó να πάρη μια γυναίκα το λουτρό της μαζί με άντρες...

Όστόσο, το Μεσαίωνα, άντρες και γυ-ναίκες, έκαναν μαζί το μπάνιο τους, στις «πισίνες» των πύργων, παίρνοντας αναψυ-κτικά κι' άκούγοντας τα τραγούδια των τροβαδούρων. Οι γυναίκες φορούσαν ένα πουκάμισο κι' οι άντρες ένα «σόρτ». Έπι-ναν, χόρευαν, τραγουδούσαν, έπαιζαν άρ-πα, έγρωγαν σε τραπέζια που επέπλεαν στο νερό... Ολόγυρα υπήρχαν έξώστες, απ' όπου μπορούσε κανείς να παρακολου-θήση το θέαμα. Κι' οι σύζυγοι δεν είχαν καμιά αντίρρηση γιά την άθωα αυτή δια-σκεδασί των γυναικών τους. Τους επέτρε-παν μάλιστα να προσκαλούν γνωστούς και φίλους στα όμαδικά λουτρά.

Αργότερα, στις Βερσαλλίες, υπήρχαν μπανιέρες με σχήμα παπουτσιού. Στα «δά-χτυλα» τοποθετούσαν τα πόδια τους οι λουόμενοι. Άλλες μπανιέρες είχαν στο βά-θος ταπεταρισμένα μαξιλαρία γιά ν' ά-ναπαύουν οι λουόμενοι την πλάτη τους.

Στην Άγγλία του 13ου αιώνας, είχε δημιουργηθή το ίπποτικό Τάγμα του Λου-τρου. Γιά να καταταγή κανείς σ' αυτό, έ-πρεπε να τον παρουσιάσουν στην Αύλη δυο «ανάδοχοι», που αναλάμβαναν να τον προετοιμάσουν, έβαζαν να τον έγυρσι ένας κουρέας, ύστερα τον βουτούσαν σ' ένα μπάνιο με κρύο νερό και τον άφηναν εκεί μέσα πολλή ώρα, διαβάζοντάς του τους κανονισμούς και τις παραδόσεις του Τα-γματός. Έπειτα, αφού ξεκουραζόταν και σνερχόταν κάπως σ' ένα έξοτο κρεβάτι, τον οδηγούσαν στην έκκλησία, όπου έπρε-πε να μείνη άγρυπνος όλη τη νύχτα, γιά να τον κάνει ίππότη ο βασιλιάς το έπó-μενο πρωί.

Ο Κάρολος Β' απήλλαξε τους ύποψη-φίους απ' τη διατίπωση της όλονυκτίας στην έκκλησία — πράγμα γιά το όποιο θα τον ευγνωμονούσαν σίγουρα, αφού μπο-ρούσαν να μείνουν στο κρεβάτι μετά το πα-γωμένο λουτρό...

Το 1660, έγιναν της μόδας στην Άγ-γλία τα θερμά λαιματικά λουτρά του Μπάθ. Κύριοι και κυρίες βουτούσαν στο νερό ως το λαιμό, μ' όλα τους τα ρούχα, άκόμα και με το καπέλλο πολλές φορές! Πίστευ-αν δε, ότι τα βουτιά αυτά λουτρά θερά-πευαν ένα πλήθος άρρώστειες, καθώς και τη στεριότητα των γυναικών!

Στο Παρίσι, υπήρχαν απ' το 1620 με-ρικά κρύα δημόσια λουτρά γιά γυναίκες. Όστόσο είχαν ελαχίστη πελατεία. Άκόμη κι' οι βασιληάδες άπέφευγαν το νερό, χω-ρίς να τους πολυνοιάζει αν... μύριζαν τα πόδια τους!

Ο Λουδοβίκος ΙΓ' έκανε μπάνιο μέσα σε νερό με πέταλα κόκκινων τριαντάφυλ-λων, μόνο γιαντί του, το είχε διατάξει ο λαν, μόνο γιαντί του, το είχε διατάξει ο λου-δοβίκος ΙΔ', δεν έπισκεπτόταν σχεδόν ποτέ το πολυτελέστατο δωμάτιο του λου-τρού, που υπήρχε στο παλάτι του!

Η Φλώρινα είναι ένας ώ-ραίος τόπος παραθερι-σμού, με τ' άφθονα νε-ρά της, την πλούσια βλάστη-σι και τη δροσιά που έχει τους καλοκαιρινούς μήνες. Βρίσκεται σε ύψομετρο 800 μέτρων και από αυτή άρχί-ζει η εύφορη πεδιάδα της Πε-λαγονίας (Μοναστηρίου). Έ-χει άκόμα ώραία στίτσια με περιβόλια, μεγάλα χτήρια, φαρδείς κεντρικούς δρόμους και πλατείες και στο κέντρο της πόλεως ύψώνεται επιβλητικός ένας παλινός πύργος, φτια-γμένος από τα Βυζαντινά χρόνια.

Αφίνοντας κανείς τη Φλώρινα και άκολουθώντας το δημόσιο δρόμο που πάει προς την Καστοριά και την Κορυτσά, σκαρ-φαλωμένος σε μια κατάφυτη και γραφική πλαγιά, θα φτάση στα περίφημα στενά του Πισοδερίου, που σχηματίζουν τα ψη-λόβουνα Βίτσι και Βαρνούς. Είναι το ψηλότερο σημείο απ' ό-που περνάει δημόσιος δρόμος στην Ελλάδα (1600 μέτρα).

Όλη η γύρω περιοχή είναι επιβλητική και μεγαλόπρεπη με την άγρια φύση της, τις δασωμένες πλαγιές, τις άπότομες χαράδρες και τις άπάρτητες άετοκορφές των βουνών της. Έχει συνδεθή με τα πολεμικά γεγονότα του αιώνα μας, άρχίζοντας από το μακεδονικό άγώνα — στα μέρη εκείνα σκοτώθηκε ο Παύλος Μελάς — και φτάνοντας στους σκληρούς άγώνες που έγιναν άπάνω στο Βίτσι.

Στο διάστημα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, η περιοχή ήταν επίσης μεγάλο θέατρο έπιχειρήσεων μεταξύ Συμμάχων και Γερμανών.

Από το Πισοδέρη, ο δρόμος κατεβαίνει προς τα σύνορα και προς τις δυο λίμνες της Πρέσπας. Στη μια από τις δυο λίμνες — στη Μεγάλη Πρέσπα — βρίσκεται το τριεθνές σημείο που ένώνει την όροβητική γραμμή της Ελλάδος, της Γιουγκοσλαβίας και της Άλβανίας.

Η περιοχή γύρω από τις Πρέσπες, είναι μια από τις πιο ένδιαφέρουσες της ήπειρω-τικής Ελλάδας. Γιάτι δεν είναι μόνο οι δυο λίμνες, πλατειές σαν θάλασσα, που πολλές φορές είναι άγριες και φοιρτουνιασμένες με τις άπότομες βραχώδεις άκτές τους, άλ-λε και τα γύρω δασωμένα βουνά, με το ά-φθονο κυνήγι, τα πολλά άγρίμια και τα πε-ρισσότερα άκόμη ζαρντάκια, που όταν πισστή κανένα από αυτά, άρχίζει τά...κλά-ματα σαν μικρό παιδί.

Ένα άλλο ζώο, αμφίδιο, που άφθονεί στις Πρέσπες, είναι η βίδρα, πολύτιμη γιά το γουναρικό της. Το περίεργο, στο ζώο αυτό, είναι πως μόλις πιστή το άρσενικό, το πρώτο πράγμα που θα κάνει, είναι να φάη τα όργανα του φύλου του, σαν να προ-εξοφλή το τέλος της ζωής του και συνεπώς, ότι του είναι πια περιττά τα μέσα της ά-ναπαραγωγής του είδους του.

Οι Πρέσπες είναι άκόμα γεμάτες από ψάρια, μικρά και μεγάλα, που παρουσιάζουν έξαιρετικό ένδι-αφέρον με την ποικιλία τους.

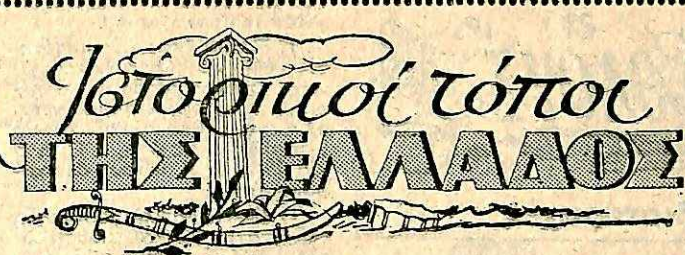
Δεν ίκανοποιεί όμως μόνο τους κυνηγούς, τους ζωολόγους και τους φυσιολάτες η περιοχή αυτή. Παρασιτάζει επίσης έ-ξαιρετικά λαογραφικό και ιστορικό ένδιαφέρον.

Γύρω από τις δυο λίμνες, είχε γίνει στα Βυζαντινά χρόνια ένα μεγάλο κέντρο μοναχικής ζωής. Σώζονται και σήμερα, μέ-σα σε άπότομες χαράδρες, σε σχισμές των βράχων της λί-μνης σε σπηλιές που δύσκολα μπορεί να τις φτάση ο άνθρω-πος, άσκητήρια και έκκλησιαστές χτισμένες από τους έρημίτες καλογήρους που είχαν καταφύγει εκεί. Και το πιο παρόδοο καλογήρους που είχαν καταφύγει εκεί, που έχουν άνα-είναι πως στους μεγάλους βράχους της άκτής που έχουν άνα- έλές πλευρές, είνε ζωγραφισμένες εικόνες, που διατηρούνται ά-νέπαφες, με την Παναγία, το Χριστό, τον Άγιο Νικόλα και άλλους άκόμα άγιους, κωμωμένες από το 14ο και 15ο αιώνα, άλαως άκόμα άγιους, κωμωμένες από το 14ο και 15ο αιώνα.

Ίσως, οι εικόνες αυτές, που είνε πολύ καλές Βυζαντινής τέχνης, να έγιναν από τους κατόικους των γύρων χωριών, η και τους καλογήρους άφιερώματα γιά τη σωτηρία τους από κάποια μεγάλη ή μικρή Πρέσπα, ύπάρχουν τα 20 μαγευτικά ύποaki της Μικρής Πρέσπας, που την έχτισε εκεί ο Βα-έρείπια μια Βυζαντινή έκκλησία, που την έχτισε εκεί ο Βα-έρείπια ο Βουλγαροκτόνος, όταν νίκησε τους Βουλγάρους.

Ύπαρχει, επίσης, σ' ένα ώραίο χωριό της περιοχής, τον Άγιο Γερμανό, μια σπουδαία Βυζαντινή έκκλησία, άφιερωμέ-νη στον όμάνωμο με το χωριό Άγιο, μέσα στην όποία είναι και ο τάφος του Πατριάρχη της Κωνσταντινουπόλεως.

Στον Άγιο Γερμανό, όπως και στα άλλα χωριά της γύρω περιοχής, ύπάρχουν περίεργα τοπικά έθιμα και παραδόσεις. Δεν έξρω όμως αν τα κρατούν άκόμα, όπως στα παλαιότερα

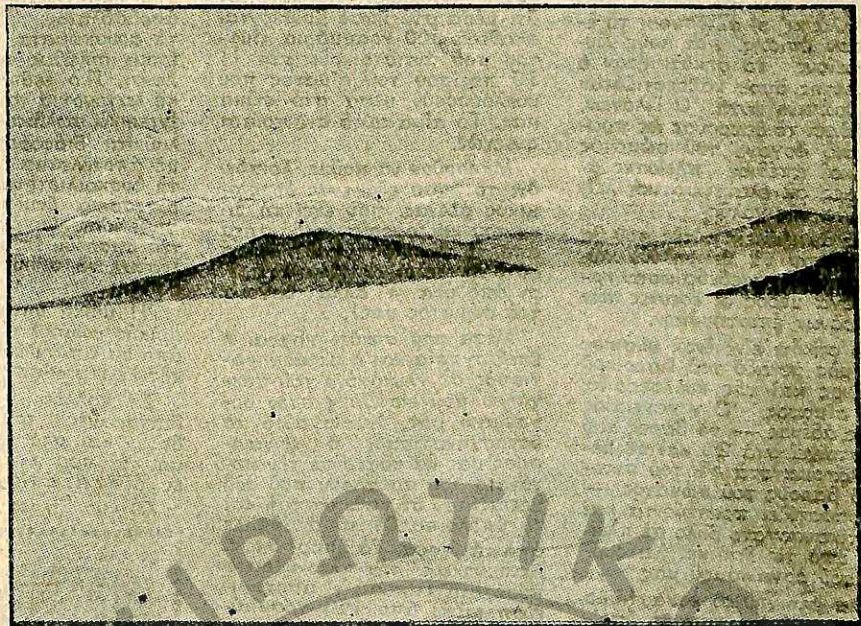
Η Πρέσπα

έκτος από σπάνιες έξαιρέσεις, δυο φορές το χρόνο. Την έορτή του Άγ. Δημητρίου και του Άγ. Γερμανού, στις 12 Μαΐου.

Κάποιο Μάη, πριν από τον πόλεμο, είχα βρεθή στον Άγιο Γερμανό, στους όμαδικούς αυτούς γάμους.

Στην πλατεία του χωριού, είχαν στήνι τέσα τραπέζια. 5-σα και τα ζεύγη των νεονύμφων. Μετά την εύλογία της έκκλη-σίας, οι συγγενείς κάθε ζευγαριού και οι παλεσιμένοι, το έ-στρωναν στο φαγοπότι. Στο επάνω μέρος του τραπέζιου, στε-κόνταν όδοιοι με τα μάτια χαμηλωμένα, ό γαμπρός με τη νύ-φη. Και δεν τó κοινούσαν από τη θέσι τους όλη την ήμερα... Δεν ήξερε κανείς τι να πρωτοθαυμάση: την άντοχή του ζευγα-ριού κάτω από τον ήλιο του Μαΐου ή την... ύπαρξη του!

Σε κάθε τραπέζι, υπήρχε κι' ένα πιάτο, που έρριχναν οι κα-λεσμένοι κανένα χαρτονόμισμα, γιά να ξελαφρώσουν λίγο το

Μία άποψι της λίμνης Πρέσπας

γαμπρό από τα έξοδα, που είχε κάνει γιά ν' αγοράση τη νύφη.

Όλη η πλατεία ήταν γεμάτη από τα γαμήλια αυτά τρα-πέζια και μόνο σαν έβουσε ο ήλιος κάθε συντροφία, «έν χορ-δαίς και όργάνοις», άώγησε τους νεονύμφους στο σπίτι του γαμπρού.

Ίσως σήμερα τα πράγματα να έχουν αλλάξει, τα παλιά έθιμα και οι συνήθειες να έχουν μεταδλήθι. Όστόσο η μεγα-λόπρεπη όμορφιά του τοπίου — οι Πρέσπες έχουν ύψομετρο 853 μ. και το βάθος των νερών φτάνει τα 55 μέτρα — μένει η ίδια με τα Βυζαντινά της μνημεία και με τους παλινούς θρύ-λους και τα κατορθώματα του Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου...

Κοντά στις δυο αυτές λίμνες βρίσκεται μια τρίτη, η Ά-χρίδα, που είναι τώρα στο σερβικό έδαφος, και της όποιας τα νερά συγκοινωνούν ύπογειως με τις Πρέσπες.

Στην Άχρίδα, λοιπόν, είχε στήσει τη δεύτερη πρωτεύουσά του ο περιβόητος τσάρος των Βουλγάρων, ο Σαμουήλ. Την είχε όχυρώσει και την είχε έξωραίσει με χτήρια και δημόσια έργα, όπως και την παλαιότερη πρωτεύουσα, την Πρέσπα. Οι δυο, λοιπόν, αυτές πολιτείες, η Πρέσπα και η Άχρίδα, που ήταν η καρδιά των Βουλγάρων στα χρόνια του Βυζαντινού, δε-χθήκαν θριαμβευτή και άπόλυτο κύριο τον αυτοκράτορα Βα-σίλειο (1018), ύστερ' από σκληρούς άγώνες που είχε κάνει έναντιον του Σαμουήλ και των διαδόχων του, επί τριάντα δλο-κλήρα χρόνια.

Στα μέρη εκείνα διαλύθηκε το όνειρο της Μεγάλης Βουλγα-ρίας και ο θανάσιμος κίνδυνος που είχε άπειλήσει τον Έλλη-νισμό και τον πολιτισμό. Σήμερα ο έλληνικός πληθυσμός δι-νει ζωή στην ιστορική αυτή περιοχή.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι ήπατικές διαταραχές

Αντανάκλουν σ' όλκληρο τον οργανισμό

Στην αρχαιότητα, το ήπαρ θεωρείτο σαν το σημαντικότερο μέρος των ζώων, που προσφέρονταν ως θυσία στους θεούς. Από το σχήμα του, από τον όγκο του, από το χρώμα του, οι οίονοσκοποι έδωζαν διάφορα συμπεράσματα, ευνόικα ή δυσμενή.

Οι Χαλδαίοι, οι Άσσύριοι, οι Αιγύπτιοι, οι Έτρούσκοι και αργότερα οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι πίστευαν ότι στο σηκώτι των θυσιάζομένων ζώων ήταν γραμμένο το μέλλον των ανθρώπων και των εθνών.

Άλλα κι' οι φιλόσοφοι το έτιμησαν επίσης. Για τους Πυθαγορείους το σηκώτι ήταν ο καθρέφτης όπου καθρεφτιζόταν η ανθρώπινη ψυχή. Ο Πλάτων, έξ άλλου, το θεωρούσε ως πρωταρχικό όργανο του σώματος μας και απέδιδε πλείστες ασθένειες σε ελαττωματική λειτουργία της χολής.

Τις αντίληψεις αυτές που θα μπορούσαν να θεωρηθούν αυθαίρετες, τις έπεσε όμως κατ'άμεγα έρευνες των συγχρόνων επιστημόνων.

Το σηκώτι είνε ένας φυσικός φραγμός μεταξύ του έντερικού σωλήνος και της κυκλοφορίας του αίματος. Ο γιγαντιαίος αυτός αδένας — το βάρος του αντιστοιχεί στα 2% και σέ μερικά άτομα στα 4% του συνολικού βάρους του σώματος — διαδραματίζει πρωτεύοντα και αναντικατάστατο ρόλο σέ πλείστες από τις βασικές λειτουργίες του οργανισμού μας.

Είνε ένα χημικό εργαστήριο σέ μικρογραφία, από το οποίο ο οργανισμός μας άντλεί δυνάμεις και στο οποίο καταφεύγει σέ περίπτωση ανάγκης. Νά ποιές είνε οι κυριώτερες εργασίες αυτού του χημικού εργαστηρίου :

1) Παράγει το 1/3 της θερμότητας που χρειάζεται το σώμα μας.

2) Έναποθηκεύει τον σίδηρο και τον διοχετεύει κατόπιν στον όσπερ μινελο, όπου σχηματίζονται τα έρυθρά αιμοσφαίρια.

3) Καταστρέφει τα υπρασμένα έρυθρά αιμοσφαίρια που είνε άνικα πιά να εκπληρώσουν τον προορισμό τους.

4) Διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην πήξη του αίματος.

5) Ρυθμίζει την απορρόφηση του νερού από τα έντερα, σέ τρόπον ώστε να μην εισχωρήσει στο αίμα ποσότης μεγαλύτερη από την κανονική.

6) Έναποθηκεύει το σάκχαρο με τη μορφή γλυκογόνου και προσφέρει με αυτό την καρδια και τους μύς για να τους υποδοθή στην προσπάθειά τους.

7) Παράγει καθημερινώς 1 — 2 λίτρα χολής.

8) Έπεξεργάζεται με τη

βοήθεια της χολής τα λίπη.

9) Είνε πλούσιο σέ βιταμίνες Β1, Β2, FΦ, C. Με τη μεσολάβηση της χολής, έξ άλλου, υποδοθεί την απορρόφηση της βιταμίνης K.

10) Περιέχει ένα στοιχείο που του επιτρέπει να καταπολεμά αποτελεσματικά την κακοήγη άναιμία.

11) Έξουδετερώνει τα δηλητήρια και τις τοξικές ουσίες.

12) Έπεξεργάζεται τις πρωτεΐνες.

Οι φυσιολόγοι υπολογίζουν ότι μέσα στο ήπαρ βρίσκονται σταθερά 500 γραμμάρια αίματος που αντιτοιχούν στο 1/10 περίπου του αίματος που κυκλοφορούν μέσα στο σώμα μας. Το αίμα αυτό άναεοδται συνεχώς.

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι το ήπαρ είνε ένας υπεραμικός αδένας, που έχει τη δική του κυκλοφορία ανεξάρτητα από τη γενική. (Στο ζήτημα αυτό άποτελεί μοναδική εξαίρεση από όλα τ' άλλα όργανα του σώματος μας).

Μέσα στο σηκώτι γίνεται η έπεξεργασία και ο μετασχηματισμός σέ γλυκογόνο του σάκχαρου που εισάγουμε στον οργανισμό μας. Χωρίς αυτό το μετασχηματισμό, ο οργανισμός μας θα κρατούσε την ποτότητα του σάκχαρου που του χρειαζόταν σέ κάθε στιγμή και το υπόλοιπο θα το απέβαλλε από τα νεφρά. Το ήπαρ, όμως, έναποθηκεύει την πλεονάζουσα ποσότη (μπορεί ν' άποταμείσει πάνω από 150 γραμμάρια) και τροφοδοτεί κατόπιν με σχολαστική ακρίβεια το αίμα, που δεν πρέπει να περιέχει περισσότερο από ώρισμένη άνολογία.

Άλλα δεν περιορίζεται σ' αυτό μόνον. Έλέγχει επίσης την άναλογία του σάκχαρου που περιέχεται στο αίμα και άγωνίζεται για να την διατηρήσει στο έπιθυμητό επίπεδο.

Το σηκώτι έχει την ικανότητα να βγάη σάκχαρο και άπ' αυτές άκόμη τις πρωτεΐνες και τα λίπη. Έτσι κατορθώνει να συγκεντρώσει τα 1200 περίπου γραμμάρια, γλυκογόνου που ρεαίζονται σ' έναν άνθρωπο που εργάζεται κανονικά.

Σημαντικός είνε επίσης ο ρόλος της χολής που έκκρίνεται από το ήπαρ.

Η χολή αρχίζει να σχηματίζεται από τον τέταρτο μήνα της ένδομητρίου ζωής του έμβρυου και στον ένήλικα η ποσότη της φτάνει το 1/2 — 2 λίτρα ήμερησίως.

Η χολή άκολουθώντας μια άρισμένη διαδρομή φτάνει στα έντερα, όπου η παρουσία της είνε άπαραίτητη για την έπεξεργασία των λιπών. Η πλεονάζουσα ποσότη της έναποθηκεύεται στή χοληδόχο κύστη,

που την κρατεί πάντοτε στή διάθεση του οργανισμού.

Η έλλειψη έπαρκούς ποσότης χολής μέσα στα έντερα γίνεται άμέσως αισθητή. Η πέψη των τροφών έπιβραδύνεται σέ μεγάλο βαθμό και πολλές βιταμίνες όπως η Α, η C, η Β και ίδως η K μένουν άχρησιμοποίητες.

Η ελαττωματική λειτουργία του ήπατος γίνεται αισθητή σ' όλκληρο τον οργανισμό (και αυτό δείχνει τη μεγάλη σημασία του).

Το αίμα, πρώτα-πρώτα, δεν τροφοδοτείται έπαρκώς με έρυθρά αιμοσφαίρια ή, αντίθετα, δεν έχει τον άπαιτούμενο βαθμό πηκτικότητας. Προκαλούνται έτσι, κατά τις περιστάσεις, άναιμία ή αιμορραγίες (άπό τη μήτη, το δέρμα, το στόμαχο, τους βλεννογόνους, τον άμφόλοποροειδή χιτώνά κλπ.).

Πλείστες δερματικές ασθένειες, έξ άλλου, όπως η ούρτικαρία, το έκζεμα κλπ. οφείλονται σέ ήπατική ανεπάρκεια.

Άλλα και ο στόμαχος δεν μένει άπρόκλητος. Η άεροφαγία, τα φουσκώματα, η κακή πέψη έχουν συνήθως ήπατική προέλευση. Πιο έκδηλη είνε η κακή λειτουργία του ήπατος στον έντερικό σωλήνα, όπου προκαλούνται διάφορες διαταραχές, με άποτελεσμα τη διάρροια ή τη δυσκοιλιότητα κατά τις περιστάσεις. Συμώσεις, μετεωρισμοί κλπ. Οι διαταραχές αυτές μπορούν επίσης να προκαλέσουν το σχηματισμό αίμορροΐδων.

Η μυϊκή ύποτονια (έλλειψη μυϊκής ώνης) είνε επίσης ένα από τα άποτελέσματα της κακής λειτουργίας του ήπατος.

Σέ πολλές περιπτώσεις οι διαταραχές του ήπατος έπιδρούν και στο νευρικό σύστημα και προκαλούν κεφαλαλγίες, άπνεια, άπίσχανση κλπ.

Οι κυριώτερες από τις αίτι-

ες που μπορούν να διαταράξουν την κανονική λειτουργία του ήπατος είνε :

A) Τροφές και ποτά :
Τα οινόπνευματώδη γενικά.
Η μεγάλη κατάχρηση κρεάτων.

B) Φάρμακα και χημικές ουσίες :

Ο φωσφόρος.
Το βισμούθιο.
Το άτοφάν (έναντιόν των ρευματισμών και της ποδάγρας).

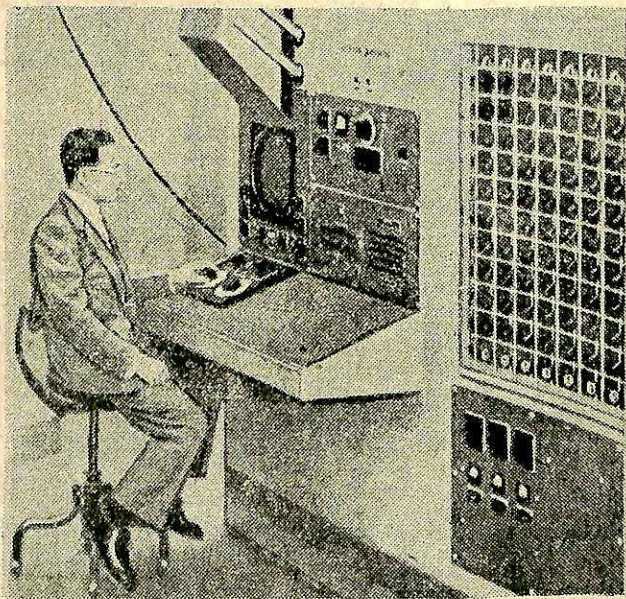
Το χλωροφόρμιο.
Τα φάρμακα που χρησιμοποιούνται εναντιόν των παρσιτικών σκωλήκων του έντερικού σωλήνος.

Γ) Ασθένειες.
Πνευμονία, φυματίωση, τα λοιμώδη νοσήματα γενικά.
Οι έπαγγελματικές δηλητηριάσεις.

Η ουσία που φέρνει άγωνία

Η άγωνία που αισθάνονται ώρισμένοι ψυχοπαθείς, ή άτομα που υποφέρουν από άγνάτους πόνους οφείλονται ίσως στην παρουσία ώρισμένης χημικής ουσίας μέσα στο αίμα τους. Αυτή τη θεωρία διατυπώνει ο δόκτωρ Κάρνεϊ λάντισ, του Ψυχιατρικού Ίνστιτούτου του Πανεπιστημίου της Κολούμπια. Ονομάζει την ύποθετική αυτή ουσία «άλφα» και τη θεωρεί υπεύθυνη για την κατάρπηση και την άγωνία, που συνεχίζονται σέ άρσημένους ανθρώπους χωρίς καταφανή αίτια, άκόμη και μετά τη θεραπεία τους.

Το τρίξιμο των δοντιών
«Μη τρίχετε τα δόντια σας!» συνιστά ο δόκτωρ Άρτουρ Σόπερ, ένας οδοντογίατρος του Κάνσας Σίτι, σέ μια άνακοίνωσή του στην «Έφημερίδα της Άμερικανικής Ίατρικής Έταιρείας». Με την κακή αυτή συνήθεια — που συναντάται ίδως σέ νευρικά άτομα — τα δόντια φθείρονται και τα ούλα γίνονται εύαίσθητα.

ΡΟΜΠΟΤ — ΕΞΕΤΑΣΤΗΣ

Η πολύπλοκη αυτή ηλεκτρική συσκευή που ζυγίζει 2½ τόνους, κατασκευάστηκε από την «Τζένερλ Έλεκτρικ» για λογαριασμό του άμερικανικού στρατού. Υποβάλλει σέ μια άλάνθαστη ψυχολογική εξέταση τους στρατευσίμους και άποκαλύπτει τα διάφορα ψυχικά τους συμπλέγματα. Η ίδια συσκευή εξακριβώνει με διάφορα τέστ τον βαθμό της ευφυΐας του κάθε στρατευσίμου, έπιτρέποντας έτσι την τοποθέτησή του στο κατάλληλο όπλο.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΙ αδένες του σώματος

Οι άνωμαλίες τους παραμορφώνουν τα όστα

Μεταξύ των πιο ισχυρών αδένων του σώματος συγκαταλέγονται κι' οι παραθυρεοειδείς. Κι' όμως έχουν ελάχιστες διαστάσεις. Είνε οι μικρότεροι ένδοκρινείς αδένες του οργανισμού μας, κρυμμένοι συχνά μέσα στον ίστό του γειτονικού θυρεοειδούς αδένος. Γι' αυτό άκριβώς είχαν διαφύγει την προσοχή των αναστόμων έπί έκατοντάδες χρόνια και άνακαλύφθηκαν μόλις το 1880. Βρίσκονται πάνω και πίσω άπ' το θυρεοειδή, στα πλάγια του λαιμού. Είνε συνήθως τέσσερις, κάποτε όμως, σ' εξαίρετικές περιπτώσεις, μπορεί νάβει δύο μόνο ή τρεις ή έξη.

Έχουν μέγεθος μικρότερο άπό ένα κόκκο σταριού. Άσκούν όμως βασική και σπουδαιότατη έπίδραση στην γενική διαμόρφωση του σώματος.

Οι γίατροι είχαν παρατηρήσει από πολύν καιρόν κάτι περίεργες παραμορφώσεις, ύπερβολική σκληρυνση ή άπεναντίως μαλακώματα των οστών του ανθρώπινου σκελετού, αλλά δεν μπορούσαν να βρουν την εξήγησή του πράγματος.

Τέλος, το 1924, ο δόκτωρ Κόλλιπ, του Πανεπιστημίου του Μοντρέαλ, άπομόνωσε την ορμόνη των παραθυρεοειδών και απέδειξε τον κυριαρχικό ρόλο της στή χρησιμοποίησή του άσβεστίου και του φωσφόρου άπό τον οργανισμό. Η ορμόνη αυτή ονομάστηκε «παραθορμίνη».

Φέρουμε ότι το άσβεστίον κι' ο φωσφόρος είνε βασικά συστατικά των οστών και των δοντιών. Έχουν όμως κι' άλλες πολύτιμες κι' άξιολογώτερες ιδιότητες τα δύο αυτά χημικά στοιχεία.

Τα άσβεστία καταπράννει τα νεύρα, ρυθμίζει τους παλμούς της καρδιάς και έξασφαλίζει την κανονική πηκτικότητα του αίματος. Ο φωσφόρος πάλι είνε άπαραίτητος για το μεταβολισμό των κυττάρων, περιέχεται δέ στα όστα, στα νεύρα, στον εγκέφαλο, κλπ. (ωστά, σό είνε λανθασμένη ή κοινή αντίληψη ότι το ψάρι άποτελεί ειδική τροφή για τους πνευματικά εργαζομένους, έπειδή περιέχει πολύ φωσφόρο). Η άποστολή του φωσφόρου είνε να διατηρή άλκαλικό το περιβάλλον των κυττάρων, για να έξασφαλιστεί η κανονικότερη λειτουργία τους μέσα σ' αυτό το περιβάλλον.

Οι παραθυρεοειδείς αδένες λοιπόν ρυθμίζουν την κατανόη του άσβεστίου και του φωσφόρου στα διάφορα μέρη του οργανισμού, αναλόγως των αναγκών που έχει το καθένα άπ' αυτά.

Μεγάλες ποσότητες άσβεστίου περιέχονται στα όστα. Όπως απέδειξαν όμως οι μελέτες με ραδιενεργά ισότοπα, δεν είνε μόνιμα καθλωμένο σ' αυτά.

Πράγματι, τα όστα άποτελούν ένα είδος άποθήκης άσβεστίου, κι' οι παραθυρεοειδείς κρατούν τή κλειδιά της. Άν λοιπόν οι αδένες αυτοί λειτουργούν έλαττωματικά, άφίουν να

περνά άπό τα όστα στο αίμα ύπερβολική ή άνεπαρκής ποσότη άσβεστίου, και τότε οι συνέπειες μπορεί νάβει καταστρεπτικές.

Η ύπερλειτουργία των παραθυρεοειδών (οφειλόμενη συνήθως σέ σχηματισμό όγκου) κάνει να χάσουν τα όστα τόσο πολύ άσβεστίον, ώστε αλλοιώνεται ή σύστασή τους, μαλακώνουν, ζαρώνουν και παίρνουν άφύσικα σχήματα. Στις περιπτώσεις αυτές, εμφανίζονται συχνά πρηξίματα και σχηματίζονται κύστες.

Έξ άλλου, το άσβεστίον που φεύγει άπ' τα όστα δεν άποβάλλεται άπ' τον οργανισμό, αλλά μένει μέσα στο αίμα, το κάνει πολύ πηχτό και δυσκολεύει την κυκλοφορία του. Συγκρότως, διαταράσσεται ή ισορροπία του φωσφόρου στον οργανισμό.

Σπανιότερες είνε οι περιπτώσεις που συγκεντρώνεται τόσο πολύ άσβεστίον σέ ιστούς μαλακών συνήθως, ώστε οι ιστοί αυτοί γίνονται σκληροί σαν τα κόκκαλα.

Η θεραπεία συνίσταται στή χειρουργική άφαίρεση των άρρωστων παραθυρεοειδών. Έπειτα πρέπει να χρηγηται τακτικά «παραθορμίνη», έφόσον ο οργανισμός δεν μπορεί πιά να παραγάγη τις άπαιτούμενες ποσότητες αυτής της ορμόνης.

Η τετανία — άσχετη προς τον τέτανο — είνε μια σοβαρή παθολογική κατάσταση, που οφείλεται, σέ έλλειψη ή κακή χρησιμοποίησή του άσβεστίου. Έκδηλώνεται με έπώδυνους σπασμούς και με μυϊκές πτώσεις. Είνε ίδιως συχνή στις γυναίκες, που χρειάζονται περισσότερο άσβεστίον για το σχηματισμό των οστών του έμβρυου.

Σέ τέτοια περίπτωσηι χορηγείται γάλα (που περιέχει άσβεστο άσβεστίον), καθώς και διακίτα άσβεστίου.

Συχνά, ή τετανία προσβάλλει τα βρέφη. Οφείλεται και πάλι σέ έλλειψη άσβεστίου.

Πάντως, σ' όλες τις περιπτώσεις τετανίας, ή χορήγησης ορμόνης των παραθυρεοειδών έπιταχύνει τη θεραπεία.

Πιο σιγά, καύμενε Δημητράκη!...

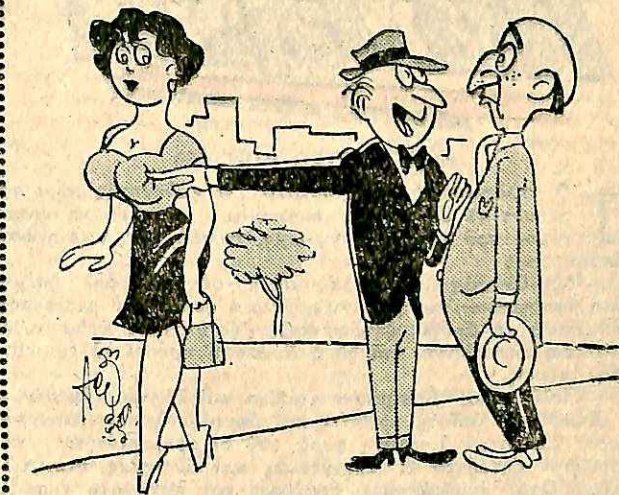
«Μιλάνε» με τον εισεφάγο

Οι πρόοδοι στή διάγνωση του καρκίνου και στις χειρουργικές έπεμβάσεις έπιτρέπουν να σώζονται σήμερα πολλοί πάσχοντες, που έθεωρούντο άπώστη καταδικασμένοι. Μεταξύ άλλων, αυξάνει ολοένα ο αριθμός των περιπτώσεων άφαίρεσης όλκληρου του λάρυγγος, σέως όλκληρου της τότε τελείας άφανος. Σιγά-σιγά όμως, ως άφανος. Σιγά-σιγά όμως, ως άφανος. Σιγά-σιγά όμως, ως άφανος. Σιγά-σιγά όμως, ως άφανος.

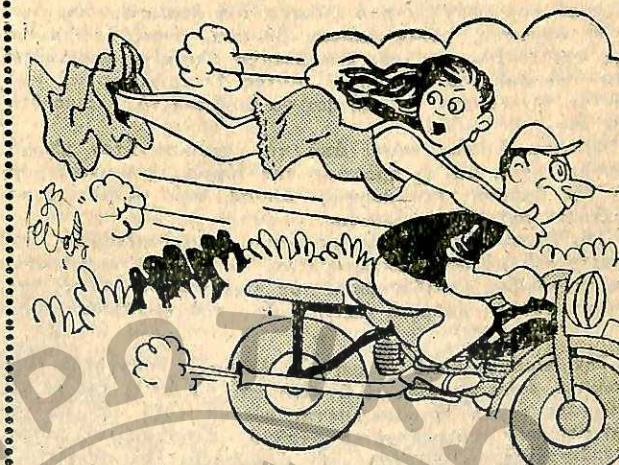
Μόνο σ' ελάχιστες περιπτώσεις ύπάρχουν ειδικές συνθήκες που δεν έπιτρέπουν άθήκη στή μέθοδο, και τότε χρησιμούνται τεχνικά μέσα. Συμμοιούνται έγγειοσθενές νήθος όμως, οι έγγειοσθενές αυτοί καρκινοπαθείς έχουν μάθει σέ λίγους μήνες να μιλάνε τόσο καλά, ώστε έναγνωρίζουν στην κανονική τους ζωή και στην εργασία τους.

Τελιοθεραπεία

(Του Άρχέλαου)

— Όδός Ποσειδώνος, είπατε; Άπό δώ είνε!...

— Πιο σιγά, καύμενε Δημητράκη!...

— Πολύ εύγενικός νέος, αυτός δ' Άντωνάκης!... Σήκωσε και το σακκίδιο της Οδρανίας!

Ο θυριδμός της Ελσας

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το τηλέφωνο χτύπησε δυνατά. Ο καθηγητής πήρε το ακουστικό με κάποια δυσφορία. Η νυχτερινή νοσοκόμος του ζήτησε συγγνώμη, επειδή τον ανησυχούσε τέτοια ώρα:

— Δεν θα σάς ανησυχούσα κύριε καθηγητά, άλλ' επέμενε ο έφημερεύων γιατρός. Λέει πως η κυρία που μετέφεραν εδώ άργα το βράδυ, ζητάει εσάς. Ο γιατρός φοβάται ν' αναλάβει την ευθύνη, επειδή η άρρωστη πρέπει να εγχειρισθῇ άμέσως.

— Πολύ καλά. Έτοιμάστε τα όλα και έρχομαι άμέσως... Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται γρήγορα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που οι έφημερεύοντες γιατροί τον ζητούσαν σ' επείγουσες και δύσκολες περιπτώσεις. Όταν έτοιμάστηκε, κατέβηκε και πήγε στο γκαράζ απ' όπου πήρε το αυτοκίνητό του. Κάθισε στο βολάν και ξεκίνησε με μεγάλη ταχύτητα, ανάμεσα απ' τους έρημους δρόμους. Όταν σὲ λίγο έφτασε στο νοσοκομείο, ο έφημερεύων τον ώδήγησε στο θάλαμο της άρρωστης κυρίας.

Η άρρωστη, μόλις άκουσε βήματα, άνοιξε τὰ μάτια της και τὸ βλέμμα της, ένα βλέμμα θλιμμένο, στύλωθηκε στο πρόσωπο του καθηγητού. Αὐτὸς ἀνατρίχιασε καὶ κρύβοντας τὴν ταραχή του, ζήτησε νὰ διαβάσῃ τὸ ἱατρικὸ δελτίο της.

— Έπειτα έσκυψε πάνω ἀπὸ τὴ γυναίκα: ἦταν χλωμή, ἀδυνατισμένη, μὰ τὸ πρόσωπό της θύμιζε τὴ νεανικὴ μορφὴ τῆς ὁμορφῆς καὶ κομψῆς Έλσας, πού τώρα εἶχε καταντήσει σχεδὸν ἀγνώριστη.

Η Έλσα τὸν κύτταζε μὲ μάτια φλογισμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ καὶ μὲ ὕψος ἀπελπισμένο. Ἰσως ὅμως διατηρούσε ἀκόμα κάποια ἔλπιδα, ἀφοῦ τὸν εἶχε καλέσει κοντὰ της, έπειτα ἀπὸ τὴ μακρινὴ ἐκείνη ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ τους...

★

Τὴν θυμάται καλὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ καθηγητὴς Πιέρ Βαλντιέ, ὅταν τὴν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι της μὲ τὶς βαλίτσες καὶ ν' ἀπομακρύνεται μ' ἕνα ταξί πού θὰ τὴν πῆγαινε στοὺς σιδηροδρομικὸς σταθμὸ. Ἐπιστήμονας αὐτὸς, συνηθισμένος νὰ μελετᾷ κάθε ἀρρώστεια καὶ νὰ ἐξετάζῃ λεπτομερῶς κάθε ἄνθρωπο, δὲν ἀγνοοῦσε πὼς τὸ ἐρωτικὸ πάθος μποροῦσε νὰ συγκλονίσῃ ψυχικὰ ἕνα ἀνθρώπινο πλάνημα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μολοντὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχε ἀντιληφθῇ πὼς ἡ γυναίκα του, ἡ Έλσα, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ Λουί Σαντιέ, ὥστόσο εἶχε σπαώσει, γιατί μὲς τοῦ ἔλπιζε πὼς ἡ γυναίκα του ἴσως ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ παροδικὴ ἀρρώστεια πού μὲ τὸν καιρὸ θὰ θεραπευόταν.

Ὁ Λουί τὴν ἐποχῇ ἐκείνη ἦταν τὸ εἶδωλο ὅλων τῶν γυναικῶν. Ἦταν πλούσιος, ξενικῆς καταγωγῆς, καὶ δὲν ἤξερε κανεὶς πὼς ζοῦσε. Εἶχε τρόπους ἀλλόκοτους καὶ ἦταν μεγάλος κατακτητὴς καρδιῶν. Ἐπίσης ἦταν ἐξαιρετικὸς μουσικὸς κ' ἔπαιζε σπουδαῖο πιάνο. Ὅπως πῆγαινε σ' ὅλα τὰ κοσμικὰ σαλόνια, ἔτσι βρέθηκε καὶ στὸ σαλόνι τῆς Έλσας. Ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας γνωριμία τους ἡ μουσικὴ τοῦς ἔκανε φίλους.

Ἐκείνο τὸ βράδυ ὁ Λουί ἔπαιζε μὲ τέτοιο πάθος, μὲ τέτοια φλόγα διάφορα κομμάτια τοῦ Σοπέν πού ἡ Έλσα κυριολεκτικὰ ἀναστατώθηκε. Ἀπὸ τότε δὲν παρέλειπε νὰ παρακολουθῇ τὰ ρεσιτάλ πιάνου πού ἔδινε πότε - πότε ὁ Λουί γιὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς καὶ κάθε τόσο τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι της.

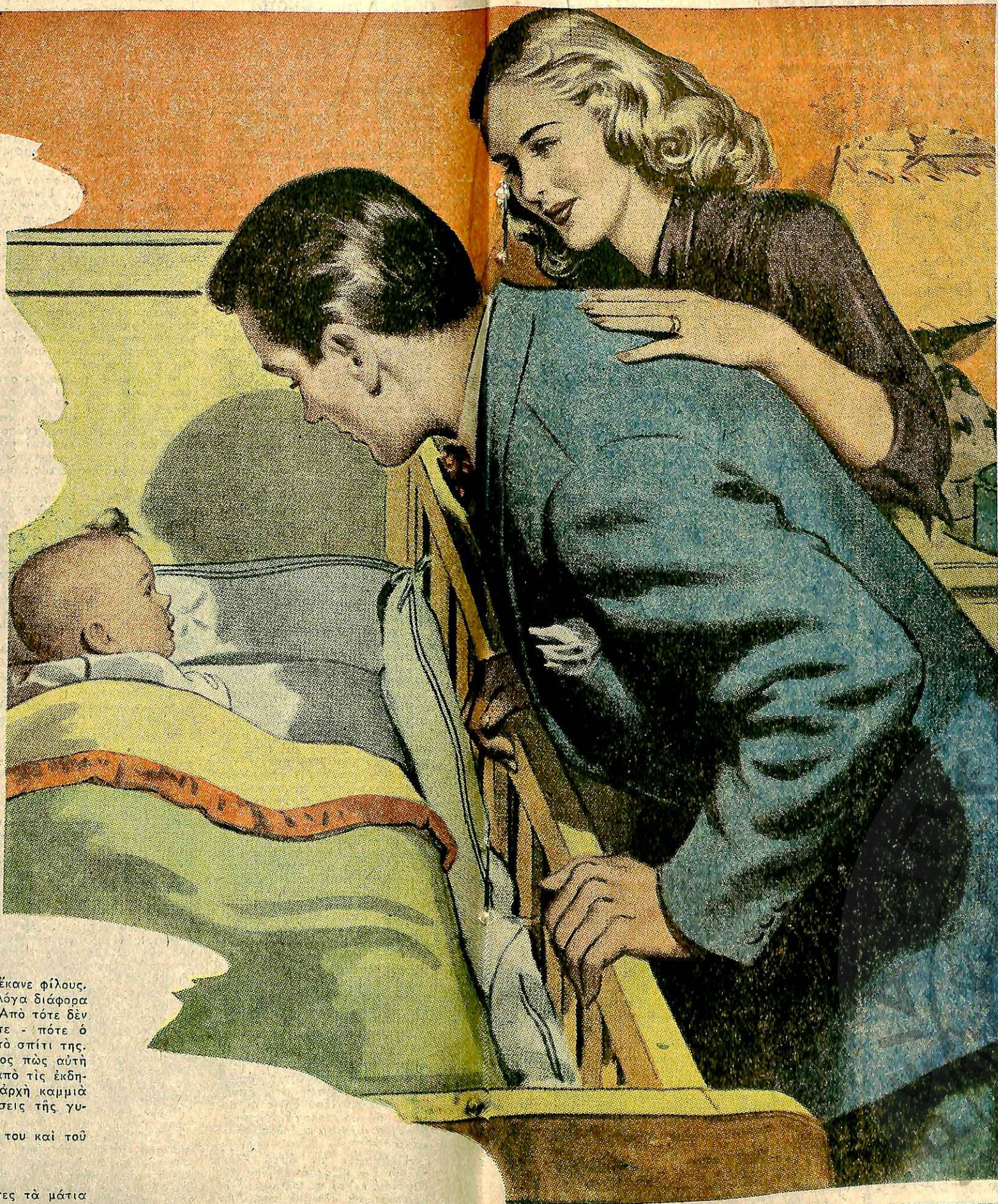
Ὁ Σαντιέ ἔπαιζε τότε γιὰ τὴν Έλσα λέγοντάς της μὲ πάθος πὼς αὐτὴ τὸν ἐνέπνεε. Ὁ Πιέρ ἔβλεπε τὴ γυναίκα του τόσο εὐτυχισμένη ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὶς φιλοφρονήσεις τοῦ Λουί, πού δὲν ἔδωσε στὴν ἀρχὴ καμμιά σημασία σ' αὐτά. Ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἀντελήφθῃ πὼς οἱ σχέσεις τῆς γυναικῆς του εἶχαν προχωρήσει, κατὰλαβε πὼς ἦταν πολὺ ἀργά.

Πραγματικὰ μιὰ μέρα ἡ Έλσα μπῆκε ξαφνικὰ στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε ἀναστατωμένη:

— Πιέρ, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω.

— Ναί, ἀγάπη μου, ἀλλὰ γιατί εἶσαι τόσο ταραγμένη;

— Τώρα βλέπεις τὴν ταραχή μου; Στάθηκες τυφλός! Ἐκείνες τὰ μάτια

σου γιὰ νὰ μὴ βλέπῃς τί γινόταν γύρω σου, ἀφοσιωμένος ἀποκλειστικὰ στὴ μελέτη σου καὶ στοὺς ἀρρώστους σου. Ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ μὲ παραμέλησες, ἀλλὰ τώρα εἶναι πολὺ ἀργά! Ἀκούς; Πολὺ ἀργά!

— Ἡ Έλσα ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Ἐκείνος τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει, προσπαθώντας νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Ἡσυχάσε Έλσα, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾶ... Εἶσαι ἡ βασίλισσά μου!...

— Ψέματα, ψέματα, δὲν εἶμαι πιά! Ἐσὺ πού μπορεῖς νὰ καταλάβῃς κάθε ἀρρώστεια, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί γινόταν στὴν καρδιά μου!

Εἶχε καταλάβει τὴν καρδιά της καὶ εἶχε διαπιστώσει πὼς τὸ κακὸ εἶχε προχωρήσει πολὺ. Ἐλπιζε ὅμως πὼς τὸ πάθος της θάσβυνε μὲ τὸν καιρὸ. Τὸ πάθος ὅμως φούντωσε καὶ κατέστρεψε τὰ πάντα: τὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ἀγάπη ἐνὸς συζύγου, τὴν πίστι μιᾶς γυναίκας, καὶ πρὸ πάντων ἄφησε στὴν τύχη τοῦ ἕνα παιδὶ. Ἐταὶ ὁ Λουί εἶχε νικήσει μὲ τὴ γοητεία του καὶ τὴ μουσικὴ του καὶ ἡ Έλσα εἶχε φύγει μαζί του μακριὰ, ἐγκαταλείποντας τὰ πάντα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ καθηγητὴς διάβαζε στὶς ἐφημερίδες τοὺς θριάμβους τοῦ Λουί, πού εἶχε γίνει πιά ἐπαγγελματίας μουσικὸς κ' ἔδινε συναυλίες στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀργεντινὴ, στὴ Βραζιλία. Ἐπειτα σιγά-σιγά ἀδιαφόρησε γι' αὐτοὺς καὶ στὸ τέλος ἔχασε τὰ ἴχνη τους...

Καὶ τώρα ἕνα νυχτερινὸ ἐπείγον τηλέφωνημα, μιὰ ἀπροσδόκητὴ ἐγχείρησι ξαναζωντάνεψε ὅλο τὸ παρελθόν του!...

★

Ὁ καθηγητὴς Βαλντιέ γύρισε στὸ σπίτι του τὰ χαράματα. Μ' ὅλη του τὴν κούρασι δὲν αἰθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθῇ. Εἶχε κάνει ὁ ἴδιος τὴν ἐγχείρησι τῆς Έλσας καὶ ἤξερε πὼς τὴν εἶχε σώσει. Ἐκείνη τώρα κοιμόταν βυθισμένη σὲ λήθαργο, ἐνῶ αὐτὸς μὲς' στὸ γραφεῖο του φυλλομετροῦσε ἕνα παλιὸ ἄλμπουμ μὲ φωτογραφίες, πού ἐδειχναν τὴν Έλσα νέα, τὴν Έλσα ἀρραβωνιασμένη, τὴν Έλσα νύφη, τὴν Έλσα μητέρα μὲ τὸ παιδί στὴ ἀγκαλιά.

Ἡ Έλσα θὰ γίνῃ καλὰ. Σίγουρα τώρα θάχῃ ἀλλάξει καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ γυρίσῃ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπ' ὅπου λείπει πέντε ὀλόκληρα χρόνια. Θὰ προσπαθήσουν κ' οἱ δύο τους νὰ ξεχάσουν. Μὰ τὸ παιδί τους, ὁ Ἀντρέ, δὲν θάχῃ τὴν περιέργεια νὰ ρωτήσῃ πού ἦταν ἡ μητέρα του τόσα χρόνια; Εἶναι τώρα δεκαεπταεφτά χρονῶν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πιά τὰ ψέματα πού τοῦ ἔλεγαν πέντε χρόνια πρὶν. Τώρα πρέπει νὰ τοῦ μιλήσουν, νὰ τοῦ ἐξηγήσουν, νὰ τὸν κάνουν νὰ αἰσθανθῇ καὶ πάλι στὴν καρδιά του τὴ στοργὴ γιὰ τὴν κούρασμένη, τὴν ἀπογοητευμένη γυναίκα, πού θὰ ξανάρθῃ στὸ σπίτι.

Ἐξαφνα μὲς' στὸ σιωπηλὸ σπίτι ἀκούγεται τὸ πιάνο. Εἶναι ὁ μικρὸς πού παίζει μιὰ μαζούρκα τοῦ Σοπέν, τὴν ἴδια ἐκείνη μουσικὴ, πού ἔγινε ἀφορμὴ νὰ φύγῃ ἡ Έλσα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ πατέρας ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

— Ἀντρέ, ἐσὺ παίζεις;

— Ναί, μπαμπά, λέει ὁ μικρὸς χαρούμενος. Ξέρεις μπαμπά, αὐτὴ ἡ μουσικὴ ἄρρεσε τόσο πολὺ στὰ μαμά!...

— Στὴ μαμά, λέει ὁ Πιέρ ἀνατριχιάζοντας. Τὴ θυμάσαι;

— Καὶ βέβαια! Θυμάμαι ἀκόμη πόσο τῆς ἄρεσε ὁ Σοπέν. Ἡ μαμά λοιπὸν μούγραψε νὰ παίζω αὐτὸ τὸ συνθετὴ.

— Ἡ μαμά σοῦγραψε; Ἀπὸ πού;

— Ἀπ' τὸ Μπουένος Ἀϊρες! Βρήκα τὴ διεύθυνσί της καὶ τῆς ἔγραψα γιὰ τὸ σπίτι μας, γιὰ τὰ μαθηματά μου, γιὰ σένα. Ἐπειτα μιὰ μέρα τῆς ἔγραψα πὼς ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι μας. Ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε πὼς θὰ γύριζε, ἀν τὴ συγχωροῦσε...

— Λοιπόν... ἀν ἦταν ἐδῶ θὰ τὴν ἤθελες κοντὰ σου... θὰ τὴν ἀγαποῦσες ὅπως πρὶν;

— Ὅα τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπὸ πρὶν!

★

Ἡ Έλσα, ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες γύρισε στὸ σπίτι της. Ὁ ἄντρας της καὶ ὁ Ἀντρέ τὴν ἔαφταν στὴν ἀγκαλιά τους, μὲ δάκρυα στὰ μάτια... Ὅλα θὰ τὰ ξεχνούσε τώρα καὶ θὰ ξανάρχιζε μαζί τους μιὰ καινούργια ζωὴ.

Εἶχε τόσο πονέσει! Τὴ νύχτα πού κατέβηκε ἀπὸ τὸ τραῖνο, περιπλανήθηκε στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, μὲ τὴν ἀπόγνωση στὴ ψυχὴ, γιατί δὲν εἶχε τολμήσει νὰ χτυπήσῃ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Κι' ἄξαφνα, θέλησε νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν τραγικὴ ζωὴ της κι' ἔπεσε στὶς ρόδες ἐνὸς αυτοκινήτου. Τὴ μετέφεραν τότε στὸ νοσοκομεῖο κι' ἡ Έλσα ζήτησε τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ τὸν δῇ, γιὰ τελευταία φορὰ. Μὰ ὁ Πιέρ Βαλντιέ, ὅπως τῆς εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, θὰ γιάτρευε τώρα καὶ τὴ ψυχὴ της...

ZAN-PIER RIBIER

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Ο Λωραίν κι' ο Ροσκώφ εισχωρούν κρυφά τη νύχτα στην κρεββατοκάμαρα της Ζερμαίν. Ο δεύτερος την υπνωτίζει και την υποχρεώνει να του παραδώσει το πορτοφόλι με τα ενοχποιητικά χαρτιά. Ζητεί, όμως, 100 εκατομμύρια απ' το Λωραίν για να του το επιστρέψει. Δυσφορικά—του λέει—θα το παραδώσω στο Μοντενά, που ζητάει όπλα για να τον εκδικηθεί. Ο Λωραίν δεν δέχεται να πληρώσει. Γιατί έχει υπ' όψιν του πως ο έρως της Ματθίλδης θα τον προσβάλει απ' το μίσος του πατέρα της. Πραγματικά, της όριζε ένα ραντεβού και δικαιολογείται όπως μπορεί για τη στάση του απέναντί της.

19ον «Η έλπιδα ξαναγύριζε, μαζί με τον έρωτα...

«Ο Λωραίν δεν της φανέρωσε τους λόγους, που του επέβαλλαν να επιδιώξει την καταστροφή του πορτοφολιού του Σομπιγόν. Της εξήγησε όμως πως το πορτοφόλι αυτό θάβριζε στα χέρια του πατέρα της, που θα το χρησιμοποιούσε εναντίον του. Και της διηγήθηκε μια φανταστική ιστορία, έτσι ώστε να μη μάθει το έγκλημά του, αλλά να καταλάβει πόσο θα κινδύνευε αν το πορτοφόλι εκείνο έμενε για πολύ στην κατοχή του πατέρα της.

Όταν, λοιπόν, την αποχαιρέτησε, μπορούσε πια να επαναλάβει εκείνο που είχε πει άλλοτε, όταν είχαν κανονίσει με τον τοκογλύφο το ζήτημα του γάμου του: «Δεν έχω να φοβηθώ τίποτε απ' το μπάρμπα-Μοντενά!».

Όταν γύρισε στο σπίτι, η Ναταλία τον ρώτησε τι είχε συμβεί. Μα αυτός δεν της είπε τίποτε, γιατί δεν ήθελε να τη δυσανεμίσει φανερόντως της τις σχέσεις του με την κόρη του Μοντενά.

Την καθησύχασε όμως, βεβαιώνοντάς την, ότι δεν είχε πια τίποτε να φοβηθεί κι ότι το πορτοφόλι με το μυστικό του Σομπιγόν είχε καταστραφεί.

Θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, ότι ο Μεραντόν κι' ο Φουτιέ είχαν παρακολουθήσει το μικρό Ζεράρ, όταν ο Αρχοντάν-θρωςος κι' ο Ζεράρ τον πήγαν στο σπίτι του Ωτέιγ. Ύστερα ξαναγύρισαν για να κατασκευάσουν τη βίλλα, έχοντας εγκαταστήσει το στρατηγείο τους στο «Πράσινο Έλατο».

Την άλλη μέρα, μετά την απόπειρα εναντίον της Ζερμαίν, η νέα γυναίκα εγκατέλειψε τη βίλλα και γύρισε στο Παρίσι, κοντά στο παιδί της, μαζί με το Στέφανο και την κυρά-Μπερνάρ.

Ο Φρανσουά Μποςκαρί εξακολούθησε να κατασκοπεύει τον πύργο. Πήγε να σκάσει απ' το κακό του, όταν έμαθε την απόπειρα κατά της Ζερμαίν. Δεν συγχωρούσε τον εαυτό του που δεν την είχε προστατέψει...

Πέρασαν δυο-τρεις μέρες, χωρίς ν' αλλάξει ουσιαστικά η κατάσταση. Ύστερα, ο Στέφανος έλαβε ένα σύντομο γράμμα του Φρανσουά:

«Από τρεις μέρες τώρα, ο Λαντρών, ο Φουτιέ κι' ο Μεραντόν, λείπουν απ' τον πύργο. Φοβάμαι μήπως ο Λωραίν ανακάλυψε το καταφύγιό σας, στο Παρίσι. Προσέχετε τη Ζερμαίν και το μικρό Ζεράρ, μην τους αφήνετε ποτέ μόνους. Πιθανόν ο Λωραίν να επιχειρήσει ν' απαλλαγή κι' απ' τους δυο συγχωρούς».

Στην αρχή, ο Στέφανος σκέφθηκε να ειδοποιήσει τη Ζερμαίν.

Της συνέστησε επανειλημμένως να φύγει, μαζί με το Ζεράρ, για την Αγγλία και να περιμένει εκεί να τελειώσουν οι Μποςκαρί με τον άντρα της... Μα εκείνη δεν ήθελε ούτε να τ' ακούσει. Θεωρούσε, ότι το να φύγει, θα ήταν σαν να εγκατέλειπε την εκδίκησή της. Ούτε και μπορούσε, βέβαια, να χωριστεί απ' το παιδί της, να το στείλει μόνο του στα ξένα. Έτσι, ο Στέφανος δεν τόλμησε να επιμείνει περισσότερο. Διπλασίασε μόνο την επαγρύπνησή του, τόσο μέσα στο σπίτι.

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΩΛΑ ΜΑΡΥ

«Όσο κι' έξω απ' αυτό, με τη βοήθεια των Μποςκαρί».

Ποιό ήταν, άραγε, το νέο έγκλημα που προετοιμάζε ο Ζαν Λωραίν;

Το σπίτι της Ζερμαίν, στο Ωτέιγ, είχε δυο πατώματα. Στο ισόγειο υπήρχε ένα μπαλκόνι. Στον πρώτο όροφο έμεναν η Ζερμαίν κι' οι άλλοι. Ο δεύτερος είχε νοικιαστεί προ δυο-τριών ημερών από κάποιον κύριο, μεσόκοπο, αδύνατο, με κόκκινα μαλλιά.

Ο άνθρωπος αυτός έλεγε πως ήταν ο εισοδηματίας Φίλιπ Ντεβώ.

Και, πραγματικά, δεν φαινόταν να κάνει καμιά δουλειά.

Αφού νοίκιασε το διαμέρισμα, κουβάλησε εκεί λίγα έλεια έπιπλα. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας, απουσίαζε. Ερχόταν μόνο τη νύχτα και ξαναφύγετε άλλο πρωί ενωρίς.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Η άσπρη κάπα

Αμάν! Το ξέρω, οέ Φροσί, ότι πολύ της μόδας εί —
αυτός οι άσπρες κάπες.
Κόψτο, ποσού να ταμιαστά,
γιατί πολλές φορές ως τω —
νέ Φρόσω, το ξανάπες!

Βλέπω πως τόνδαλες νταλιού για ν' αποκτήσης άσπρη κά —
πως και τόσες άλλες
κι' ως έχω — ξέρεις δα καλά —
αχ! υπατισηματα τρελλά
κι' ανέχειες μεγάλες!

Και νύχτα-μέρα προσπαθείς
ν' αυτή την κάπα να παθείς
... καπνισ να με φέρεις.
Μα, όπως είναι φυσικό,
στο τέλος θα πέ...κα

Φροσάκι, να το ξέρεις!

Βάλε, λοιπόν, λίγο

κι' όπου δεν πιάνει το

περνά το ξορλήκι!

Και νοιώστε πλεον,
πως της δικής μου...
Κάπως πια
εγίνηκες ναυική!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

«Η θυρωρός είχε προσπαθήσει να μάθει κάτι για το άτομό του. Μα την είχε αποθαρρύνει η σιωπή του.

Μια μόνο λεπτομέρεια του βίου του ήταν γνωστή. Όταν είχε κάνει την ενοικίαση, είχε ρωτήσει επανειλημμένως αν ήταν ευρύχωρο και κατάλληλο το μέρος του υπαγείου που προοριζόταν για τον ενοικιαστή του δεύτερου πατώματος. Μάλιστα, το είχε εξετάσει λεπτομερώς, λέγοντας στη θυρωρό, σαν να βελε ν' απομακρύνει κάθε ύποψια της:

— Ξέρετε, αγαπάω το καλό κρασί και προσέχω πολύ μήπως το υπόγειο δεν είναι κατάλληλο για την κάθε μου.

Ύστερα απ' τις τελευταίες περιπέτειες της Ζερμαίν, ο Στέφανος κι' οι Μποςκαρί πρόσεχαν τον καθένα. Δεν άφησαν, λοιπόν, απαρατήρητο κι' αυτό τον άγνωστο. Ο Αρχοντάνθρωπος είχε αναλάβει ειδικά να τον παρακολουθή και να μάθει τις συνήθειές του.

Μα δεν κατάρβωσε τίποτε. Όταν, ύστερα από λίγες μέρες, τον ρώτησε ο Στέφανος Μπερνάρ τι είχε εξακριβώσει, απάντησε:

— Δεν δέχεται κανένα αυτός ο άνθρωπος. Δεν τον άκουσα ποτέ να μιλάει, από τότε που μένει σ' αυτό το σπίτι. Φαίνεται παράξενος τύπος. Ωστόσο, η ζωή του δεν παρουσιάζει τίποτε το ιδιαίτερο.

Πάντως, ο Στέφανος εξακολουθούσε να προσέχει. Ξαναρχόταν στη μνήμη του το γράμμα του Φρανσουά και φοβόταν καμιά καινούργια απόπειρα του Λωραίν εναντίον της γυναίκας του και του παιδιού του.

Να εξακολουθήσει την κατασκοπεία, είπε στον Αρχοντάνθρωπο.

Έκανε λάθος ο τελευταίος, βεβαιώνοντας πως ο άγνωστος του δεύτερου πατώματος δεν είχε σχέσεις με κανένα. Αν δεν έκανε τα ίχνη του, δυο μέρες μετά την εγκατάστασή του στο σπίτι, θα τον έβλεπε να κουβεντιάζει μυστηριωδώς, σε μια ταβέρνα του ίδιου δρόμου, με το Μεραντόν και το Φουτιέ.

Οι δυο ακόλουθοι του Λαντρών είχαν μεταμφιεσθή σ' εργάτες κι' ήταν αγνώριστοι. Όσο για τον κύριο με τα κόκκινα μαλλιά, τον δρβεν Φίλιπ Ντεβώ, δεν ήταν άλλος απ' το Λαντρών!

Μα τί ερχόταν να κάνει, τόσο κοντά στη Ζερμαίν, με τον κίνδυνο ν' ανακαλυφθεί; Ποιό το σχέδιό του; Γιατί είχε νοικιάσει το δεύτερο πάτωμα του σπιτιού της Ζερμαίν; Μελετούσε κανένα αποτρόπαιο έγκλημα;

Ο αναγνώστης θα το μάθει πολύ γρήγορα.

Επιφυλαγμένος από μια σύντομη απορία του θυρωρού, ο Λαντρών έμπασε κρυφά στο σπίτι του το Μεραντόν και το Φουτιέ, χωρίς να τους αντιληφθεί ο Αρχοντάνθρωπος. Κάθε νύχτα, λοιπόν, οι δυο αυτοί κατέβαιναν στο υπόγειο κι' άνοιγαν μια ύπονομο. Όταν την τελείωσαν, το πρόβλημα μέσα έβαρελι, το έφωδισαν μ' ένα φυτίλι και περίμεναν την κατάλληλη στιγμή για να πραγματοποιήσουν το αποτρόπαιο σχέδιό τους.

Είχαν όρισει γι' αυτό μια Κυριακή, που θα λείπε ο περισσότερος κόσμος.

ΙΔ'

Ο Φουτιέ κι' ο Μεραντόν έφυγαν ύστερα, για ν' αναζητήσουν το Φρανσουά. Την Πέμπτη το βράδυ, παρουσιάστηκαν και πάλι στην ταβέρνα, όπου είχαν όρισει συνάντησι με το Λαντρών.

Εφ'ερναν ειδήσεις για το Φρανσουά Μποςκαρί: Τον είχαν δει να περιφέρεται γύρω απ' τον πύργο του Μπρού Φερνάν και της Χρυσομαλλούσσας.

Μα δεν μπορεί να ξενυχτάει πάντα στα υπαίθρια παρατήρησε ο Λαντρών. Πού κοιμάται λοιπόν;

— Στο Γκουρνάι, στην ταβέρνα εκείνη που είχατε πάει και σεις προ όλγων ημερών.

— Α, στο «Πράσινο Έλατο»; Λοιπόν, ο ένας απ' τους δυο σας, πρέπει να πάει

να μείνει εκεί, απόψε κιόλας. Θα φροντίσει όμως να μη τον δει ο Φρανσουά, γιατί ο νέος αυτός έχει δυνατό μάτι και μπορεί να τον αναγνωρίσει, παρ' όλη τη μεταμόρφωσή του.

— Πηγαίνω εγώ, αν θέλετε, πρότεινε ο Μεραντόν.

— Σύμφωνα, — Τι ακριβώς θα κάνω;

— Πρώτον, θα κατασκοπεύεις το Μποςκαρί. Ύστερα, θα προσπαθήσεις να του πάρεις ένα χαρτί, όπου νάχη γράφει κάτι τι, με το χέρι του.

Ο Μεραντόν έφυγε άμέσως για το Γκουρνάι κι' απουσίασε δυο μέρες.

Σ' αυτό το διάστημα, ο Λαντρών φυλάγονταν όσο μπορούσε, για να μην προκαλέσει την προσοχή.

Την Παρασκευή, ξαναγύρισε ο Μεραντόν, όπως του είχε υποσχεθεί. Και πέρασε έξω απ' το σπίτι του, για να τον δει εκείνος απ' το παράθυρό του.

Ο Λαντρών κατέθηκε άμέσως και συναντήθηκαν στην ταβέρνα.

— Λοιπόν; ρώτησε ο πρώτος.

Ο Μεραντόν τούδωσε το σχέδιο του γράμματος που είχε στείλει ο Μποςκαρί προ όλγων ημερών στο Στέφανο Μπερνάρ. Ο Λαντρών το διάβασε και ψιθύρισε:

— Διάβολο! Καιρός είναι να ενεργήσουμε. Αρχίζω να υποπτεύωμαι πως ετοιμάζουμε κάτι... Μα πώς έφτασε αυτό το χαρτί στα χέρια σου, Μεραντόν;

— Ω, απλούςτατα... Έμεινα στο «Πράσινο Έλατο».

Ο Μποςκαρί έλειπε όλη την ημέρα, γιατί πήγαγε να κατασκοπεύσει γύρω απ' τον πύργο. Βρήκα, λοιπόν, την ευκαιρία να μπω στο δωμάτιό του. Άνοιξα μ' ένα αντικείμενο το συρτάρι του και βρήκα το χαρτί που σας έδωσα. Ο Λαντρών γύρισε στο σπίτι του, λέγοντας με το νου του:

«Τώρα πρέπει ν' απομακρύνω το Στέφανο Μπερνάρ και τους Μποςκαρί, την ημέρα της εκρήξεως. Ευτυχώς που μπορώ ν' απομυμνωθώ ένα ξένο γράμμα... Τί φυσικό το να ν' έχω χρειαστή ο Φρανσουά Μποςκαρί τη βοήθεια του Στέφανου και των δυο αδελφών του; Αν λοιπόν γράψω εκ μέρους του δρβεν, στο Στέφανο Μπερνάρ να πάει την Κυριακή το βράδυ στο Γκουρνάι, είναι βέβαιο πως θα πέσει στην παγίδα».

«Θα νομίσω πως κάτι συμβαίνει στο Μποςκαρί και θα σπεύσω για να τον βοηθήσω. Βέβαια, όταν φτάσει εκεί, θ' ανακαλύψει την απάτη και θα ξαναγύριση άμέσως στο Παρίσι. Μα θάμνη πολύ άργα πια, γιατί το σπίτι αυτό θάχη γκρεμιστή και θάχη θάμνη κάτω απ' τα ερείπιά του τη Ζερμαίν και το παιδί της!».

Αφού σκέφθηκε λίγο, ο Λαντρών ετοίμασε ένα γράμμα, με το οποίο ο Φρανσουά προσκαλούσε επείγοντως τον αδελφό του Σαντάλ και το Στέφανο.

Δεν έκανε καθόλου λόγο για τον Αρχοντάνθρωπο, γιατί είχε σκεφθεί πως αυτός ήταν επιφορτισμένος να επιδίδει γύρω απ' το σπίτι και ν' απομακρύνει κάθε κίνδυνο.

Ο Φρανσουά θα τζερε αυτό. Θ' απορούσε, λοιπόν, ο Στέφανος, αν έβλεπε πως προσκαλούσε και τους δυο αδελφούς του στο Γκουρνάι, με κίνδυνο να μείνουν μόνι κι' ανυπεράσπιστοι η Ζερμαίν κι' ο μικρός Ζεράρ.

«Έν τάξει! είπε με το νου του ο Λαντρών, αφού τελείωσε το γράμμα. Είμαι βέβαιος πως θα κάνει περιήγηση τη δουλειά του... Τόσο το χειρότερο για τον Αρχοντάνθρωπο! Αν δεν τον βοηθήσει η Τύχη ν' απομακρυνθεί απ' το σπίτι όταν θα βάλω φωτιά στο φυτίλι, δεν θα φταίω εγώ!».

Μεσοβαδύσαν δυο μέρες ακόμη, ως την ώρα που είχε διαλέξει ο Λαντρών για την εκτέλεσι του έγκληματος που προετοιμάζε. Στο μεταξύ, πήγε στο Μπρού-Φερνάν, για ν' αναφέρει τις ενέργειές του στο Λωραίν.

Βρήκε τον Λωραίν και τη Ναταλία ανήσυχους και συλλογισμένους.

Ο Λωραίν είχε πει στη φιλενάδα του, ότι το πορτοφόλι του Σομπιγόν βρισκόταν στα χέρια του Ροσκώφ, και της εξή-

γησε τους σκοπούς του συνενόχου του. Μολονότι είχε πεπεισθεί στη Ματθίλδη, άρχισε να φοβάται, γιατί δεν είχε λάβει καμιά είδησι απ' το Μοντενά ή απ' το Ροσκώφ.

Απέφυγε να ομολογήσει στη Ναταλία πως τον προστάτευε ο έρως της κόρης του τοκογλύφου. Δεν ήθελε να προκαλέσει τη ζήλεια της. Φοβόταν μήπως θυμώσει και κάνει καμιά τρέλλα. Έπρεπε δε να φοβάται το κάθε τι απ' αυτήν, αν μάθαινε πως την πρόδιδε...

Οι πληροφορίες που τούδωσε ο Λαντρών, μαζί με τη διαβεβαίωσι πως ήταν αδύνατο ν' αποκαλυφθεί το καινούργιο έγκλημα που ετοίμαζαν καθησύχασαν τον Λωραίν. Ο άθλιος σχεδίαζε, μετά το θάνατο της γυναίκας του και του γιου του, να ρευστοποιήσει τη περιουσία της να φύγει απ' τη Γαλλία και να πάει στην Αμερική, για να απολαύσει πια άνετονότητα τους καρπούς των εγκλημάτων του.

Δυο μέρες έχουμε ακόμη να περιμένουμε, είπε στο Λωραίν. Σήμερα είναι Παρασκευή. Την Κυριακή, τελειώνουν όλα.

Ύστερα, ο Λαντρών ξαναγύρισε στο Ωτέιγ. Ως την Κυριακή, δεν συνέβη τίποτε το έκτακτο, που να μπορέ ν' αλλάξει τα σχέδιά του.

Τέλος, έφτασε το βράδυ της Κυριακής. Όπως είχε προβλέψει ο Λαντρών, ο μπακάλης και η γυναίκα του είχαν περάσει την ημέρα τους στην έξοχη. Το βράδυ πήγαν σ' ένα θέατρο, για το οποίο τους είχε αγοράσει εισιτήρια ο πρώην αστυνομικός.

Η κυρά-Μπερνάρ είχε φύγει απ' τις 10 το πρωί για το πανηγύρι του Σαιν Κλου, φορτωμένη με τα παιχνιδάκια της, και θα γύριζε πολύ άργα.

Ο Στέφανος κι' ο Σαντάλ είχαν λάβει το πλαστό γράμμα του Φρανσουά, που τους παρακαλούσε να πάνε άμέσως να τον βρουν στο Γκουρνάι. Κι' είχαν φύγει με το μεσημέρι, αφήνοντας τον Αρχοντάνθρωπο να φυλάει τη Ζερμαίν και τον Ζεράρ.

Στις 8 ακριβώς, ο Λαντρών κατέθηκε στην εξώπορτα. Ο θυρωρός κάπνιζε την πίπα του κι' η γυναίκα του, λίγο πιο πέρα, κουβεντιάζε με μια γειτόνισσα. Ο Λαντρών πρότεινε στο θυρωρό να πιούν μαζί ένα ποτηράκι στην αντικρινή ταβέρνα. Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Περιμένε με όμως δυο λεπτά, πρόσθεσε ο Λαντρών. Όσο ν' ανέβω να πάρω την πίπα μου και τον καπνό μου, κι' ερχομαι άμέσως.

Σας περιμένω κύριε Ντεβώ.

Ο Λαντρών προσποίησε πως ανέβαινε στο διαμέρισμά του. Στην προγραμματισμένη, κατέβηκε κρυφά στο υπόγειο.

Με μια ματιά πέσθηκε πως όλα ήταν εν τάξει. Το φυτίλι βρισκόταν στη θέση του, έτοιμο. Ο Λαντρών το άναψε. Ύστε-

ρα έκλεισε την πόρτα του υπαγείου κι' άνεθηκε βιαστικά.

Μολονότι ήταν φύσις εγκληματική, το μέτωπό του είχε μουσκειυή από ιδρώτα αγωνίας και τα χέρια του έτρεμαν ελαφρά.

— Τί, μήπως φοβήθηκα; ψιθύρισε σαρκαστικά.

Ο καθαρός αέρας τον βοήθησε να συνέλθει.

— Ετοιμος, λοιπόν; ρώτησε το θυρωρό.

— Πάμε, κύριε Ντεβώ...

Η θυρωρός έλειπε. Ο Λαντρών ανησύχησε λίγο και ρώτησε τον άντρα της:

— Πού είναι η γυναίκα σας;

— Βγήκε έξω. Την έστειλε σε κάποια δουλειά της η ενοικιαστριά του πρώτου πατώματος η κυρία Ζερμαίν.

Ο Λαντρών αναστέναξε μ' ανακούφιση. «Όταν πήγαν στην ταβέρνα, κύτταζε το ρολόι του και σκέφθηκε:

«Έδωσα φωτιά στο φυτίλι στις 8 και τέταρτο. Χρειάζεται πέντε λεπτά για να καί. Έχουν περάσει κι' όλες τὰ δύο. Σε τρία λεπτά, το σπίτι θα γίνει ερείπιο!».

Ερρίξε μια ματιά στα παράθυρα του πρώτου πατώματος. Ήταν ανοιχτά και φωτισμένα, δεν φαινόταν όμως ούτε ο Ζερμαίν, ούτε ο Ζεράρ.

«Αν άνατιναχτή το σπίτι, πιστεύω να μην υπάρχει κίνδυνος για μένα!» συλλογίσθηκε ξαφνικά μ' ανησυχία ο Λαντρών.

Μα μια ματιά τον καθησύχασε.

«Οι πέτρες θα φτάσουν ως εδώ—είπε με το νου του—αλλά δεν θα κάνουν καμιά ζημία. Δεν θέλω ν' απομακρυνθώ περισσότερο. Μένοντας εδώ, αποκλείω τις ύποψιες εναντίον μου, εφόσον διατρέχω κι' εγώ όπωσδήποτε κάποιον μικρό κίνδυνο».

Έμεναν δυο λεπτά ακόμη. Ο Λαντρών είχε κυριευθεί από νευρική ταραχή. Ήταν κατάχλωμος απ' το φόβο του. Ο θυρωρός το πρόσεξε:

— Μήπως είσαστε άρρωστος; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Εγώ άρρωστος; Κάθε άλλο! είπε ο Λαντρών.

Προσπάθησε να γελάσει, αλλά το γέλιο του πνίγηκε στο λαιμό του. Σηκώθηκε χλωμός σαν πεθαμένος.

— Άλλη μια, δεν είμαι πολύ καλά, ψιθύρισε.

Θέλετε να βγούμε έξω μια στιγμή; Θα σας ώφεληση ο καθαρός αέρας.

— Να βγούμε; Όχι, όχι! είπε απότομα ο Λαντρών.

Κάθισε πάλι και πρόσθεσε:

— Δεν είναι τίποτε. Νά περάσε κι' ελ...

«Τα πέντε λεπτά περάσανε! συλλογίστηκε. Σε λίγες στιγμές θα γίνει η έκρηξι...»

Κρυφοκύτταζε το ρολόι του. Ήταν 8 και 20.

Σηκώθηκε απότομα.

«Απόψε κάνεις... μαμά!».

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ὁ θυρωρὸς.
— Δὲν ἀκούσατε;
— Τί ν' ἀκούσατε;
— Ἐνα κρότο... Μοῦ φάνηκε σὰν σει-
σμός!...

Τὸν δέκωσε ἕνας φοβερὸς κρότος. Τὸ
ἀντικρινὸ σπίτι σείσθηκε δλόκληρο, ἀνοίξε
καὶ γκρεμίστηκε στὸ δρόμο σπάζοντας
πέρτες, παρόθυρα καὶ βιτρίνες τῶν γύρω
κτιρίων.

Μιά πέτρα μπήκε μέσ' στὴν ταβέρνα,
χτύπησε τὸν θυρωρὸ καὶ τὸν ἐξοίξε χυμῶ.
Ξανασηκώθηκε, πληγμένος στὸν ὦμο.

Ὁ Λαντρὼν εἶχε ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία
του, στὴν υπερτάτη ἐκείνη στιγμή.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! οὐρλιάζαν ἀπ'
τὸ δρόμο.

Ὁ θυρωρὸς κι' ὁ Λαντρὼν βγήκαν ἀπ'
τὴν ταβέρνα.

Τὸ θέαμα ἦταν φοβερό. Εἶχε νυχτώσει
ἐντελῶς. Λίγα φῶτα φωτίζουν ἀμυδρὰ τὸ
μέρος τοῦ φριχτοῦ ἐγκλήματος.

Τὰ δοκάρια τοῦ γκρεμισμένου σπιτιοῦ
ξεπρόβαλλαν ἀπ' τὰ ἐρείπια. Ἀνάμεσα
στὶς πέτρες διακρίνονταν διάφορα ἐπι-
πλά.

Ἡ εἶδησι μεταδινόταν, ἀπὸ στόμα σὲ
στόμα ὡς τὸ Παρίσι:

— Γκρεμίστηκε ἕνα σπίτι στὸ Ὠτεύι!

Λίγος καπνὸς ἀνέβαινε μέσα ἀπ' τὶς
πέτρες καὶ τὰ χρώματα, στὸ μέρος ὅπου
βρίσκονταν τὰ ὑπόγεια.

— Φωτιά!... Φωτιά! φώναζε κάποιος.

Ὁ δρόμος γεμίξε ἀπὸ κόσμο. Μερικοὶ
ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν ἐπὶ τόπου καὶ προσ-
πάθησαν ν' ἀπομακρύνουν τοὺς περιέρ-
χους ἀπὸ φόβο μήπως συμβῇ καὶ δεύτερη
ἐκρηξι. Ὁργανώθηκαν ἀμέσως οἱ πρώτες
βοήθειες.

— Θὰ ὑπάρχουν ἀπὸ κάτω θύματα!...
ἔλεγαν διάφοροι. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὅλος ὁ
κόσμος εἶναι στὰ σπίτια του... Πρέπει νὰ
παραινεῖται ἀμέσως τὰ χρώματα...

Ἄλλοι μεγαλοποιούσαν τὰ πράγματα:

— Πόσοι κατοικοῦσαν μέσα;

— Καμιά τριανταριά...

— Τί δυστυχία. Θεέ μου!

— Κι' ἦσαν ὅλοι μέσα στὸ σπίτι;

— Ναί, βέβαια...

— Μὰ πὼς ἔγινε τὸ κακό;

— Δὲν ξέρω...

— Λένε πὼς ἦταν σεισμός

Ἐνα συνεργεῖο εἶχε ἀσχίσει κι' ὅλος τὴ
δουλειά, μὲ φυτάρια καὶ σκαπάνες. Μία
γυναίκα διέσχισε τὸ πλῆθος κι' ὤρμησε
πρὸς τὰ ἐρείπια.

— Ὁ ἄντρας μου!... Ὁ ἄντρας μου!

φώναζε.

Ἦταν ἡ θυρωρὸς.

— Νουῶστε, δὲν ἔπαθε τίποτε, τῆς
εἶπε κάποιος. Πληγώθηκε μόνο λίγο. Εὐ-
τυχῶς δὲν ἦταν μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ θυρωρὸς στράφηκε κι' εἶδε τὸν Λαν-
τρὼν, πού ἐργαζόταν μαζί τοὺς ἄλλους, μ'
ἕνα φυτάρι στὸ χέρι.

— Σώθηκε ὁ κ. Ντερβῶ ὅπως καὶ ὁ ἄν-
τρας μου... εἶπε. Θεέ μου! Μὰ εἶναι κι'
ἄλλοι! Ἡ κ. Ζερμαίν, ὁ κ. Μποσκαρί, τὸ
παιδί της. Ὅλοι αὐτοὶ, βρίσκονταν στὸ
σπίτι...

— Θὰ θάφτηκαν ὅλοι... Μὰ μπορεῖ
καὶ νὰ πέθαναν...

— Ἰσως νὰ τοὺς γλυ-
τώσουν, ἂν κάνουν γρήγορα... Πὼς ἔγινε
ὅμως αὐτὸ τὸ κακό. Θεέ μου;

Ὁ Λαντρὼν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζε-
ται.

— Ἦταν παλὸ τὸ σπίτι, εἶπε. Αὐτὰ γί-
νονται κάποτε, ὅταν δὲν παρακολουθοῦν οἱ
μηχανικοὶ σὲ τὰ κατὰστασι. Βρίσκονται τὰ
παλὰ σπίτια... Μὰ μπορεῖ νὰ μὴ σκοτῶ-
θηκε κανεὶς!

— Μακάρι! Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀπίθα-
νο...

Στὰ γύρω σπίτια εἶχαν ἀνάψει ὅλα τὰ
φῶτα, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴ δουλειά του
συνεργεῖο τῆς διασώσεως.

Ἀπὸ μακριὰ ἀκούγονταν ἕνας θόρυβος
συγκεχυμένος, σὰν τὸ βουπτο τῆς θάλασ-
σας. Ἦταν τὸ πλῆθος πού ἔτοχε πρὸς τὸ
Ὠτεύι. Ἡ ἀστυνομία ἔλαβε ὅλα τὰ ἀπαι-
τούμενα μέτρα γιὰ νὰ μὴ τ' ἀφήσει νὰ πλη-
σιίσθῃ πολὺ.

Ξαφνικὰ κάποιος ἔβριξε τὸν τοῖχο ἑνὸς
γειτονικοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχε μείνει μπιη-

γμένο ἕνα μέρος τοῦ πατώματος τοῦ πρώ-
του ὀρόφου τῆς γκρεμισμένης οἰκοδομῆς.

— Κυττάξτε ἐκεῖ! φώναζε.

Κάτι τι κουνιόταν ἐκεῖ πάνω. Φάνηκε ἕ-
να μπράτσο, κι' ὕστερα μιά ἀσπρη σίλου-
έττα...

— Κάποιος εἶναι! Κάποιος εἶναι!

— Μία γυναίκα!...

Τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τοῦ πατώματος εἶχε
πλάτος μὲν ἑνὸς μέτρου. Ἡ γυναίκα ἔ-
καμε ἕνα βῆμα τετάνοντας μπροστὰ τὰ
χέρια της. Ἀν προχωροῦσε ἐλάχιστα ἀ-
κόμη θὰ γκρεμιζόταν στὸ κενό.

— Σταθεῖτε!... Μὴν προχωρήτε!... τῆς
φώναξαν

Σταμάτησε κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Ὅλοι εἶ-
χαν κυριευθῇ ἀπὸ ἀγωνία.

— Εἶναι ἡ κ. Ζερμαίν, εἶπε ὁ θυρωρὸς.

Θαύμα εἶναι πὼς σώθηκε.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνι ἐκεῖ πάνω...

— Ὄχι σκοτῶθῃ.

— Ἀν κάνει ἕνα βῆμα μόνο, θὰ πέσουν
καὶ τὰ σανίδια κι' αὐτή...

— Ποιὸς θὰ πᾶν νὰ τὴ σώσῃ;

Τρεῖς ἄνδρες διέσχισαν τὸ πλῆθος, σπρώ-
χνοντας δεξιά κι' ἀριστερά, καὶ ὤρμησαν
σὰν τρελλοὶ πρὸς τοὺς σῶρους τῶν ἐρειπί-
ων. Ἦταν ὁ Στέφανος, ὁ Σαντάλ κι' ὁ
Φρανσουά. πρὶν εἶχαν ὁτᾶσι βιαστικά.

Μόλις ὁ Στέφανος εἶδε τὴ Ζερμαίν, στὴν
ἐπικίνδυνη θέσι πού βρισκόταν, φώναξε:

— Μία σκάλα γιὰ τὸ Θεό, μία σκά-
λα!...

Οἱ δύο Μποσκαρί πήγαιναν νὰ τρελλα-
θοῦν.

— Κι' ὁ Ἀρχοντάνθρωπος, ὁ ἀδελφός
μας; λέγανε. Πλῆθος ἄραγε!... Ἡ εἶναι
καταπλακωμένος ἀπ' τὶς πέτρες!... Μὰ ὅ-
χι, ὅχι, εἰν ἀδύνατον!

Κουμμένος στὴ σκιά πίσω ἀπ' τὰ ἐρεί-
πια ὁ Λαντρὼν παρακολουτοῦσε μὲ προσ-
οχή ὅ,τι συνέβαινε.

Λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῇ ὅταν εἶδε τὴ
Ζερμαίν...

— Τίποτα δὲν κάναμε! ψιθύρισε μὲ μα-
νία. Μόνο τὸ παιδί σκοτώθηκε. Γιὰ τὴ μη-
τέρα, πρέπει νὰ ξαναορίσουμε...

Στὸ μεταξύ εἶχαν φέρεϊ τὴ σκάλα. Ὁ
Στέφανος τὴ στερεῶσε στὸν τοῖχο κι' ἀνε-
βηκε. Ὅταν ἔφτασε ψηλὰ, ἀπλῶσε τὰ χέ-
ρια του. Κι' ἡ Ζερμαίν ἔπεσε μέσ' στὴν ἀ-
νοιχτὴ ἀγκυλιά του μισοπεσμένη ἀπ'
τὸν τῶμα της.

Ὁ Στέφανος κατέβηκε μὲ προσοχή,
κρατώντας τὸ πολύτιμο φορτίο του. Ἐνας

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

γιατρός ἐξέτασε τὴ νέα γυναίκα, πού εἶχε
μισολιποθυμήσει.

— Δὲν ἔχει τίποτα σοβαρό, δήλωσε.

Μόνο μερικά ἐπιφανειακά χτυπήματα. Σὲ
λίγες μέρες, θάναϊ ἐντελῶς καλά.

Ὁ Στέφανος ἀνάσανε. Ὑστερα σκέφθη-
κε τὸ Ζεράρ καὶ τὸν Ἀρχοντάνθρωπο, πού
θὰ εἶχαν σκοτωθῇ δίχως ἄλλο. Ἀνατρίχια-
σε τότε καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

«Ἡ Ζερμαίν θὰ πεθάνῃ... ἢ θὰ τρελλα-
θῇ!»

Ἀψησε τὴ νέα γυναίκα στὶς φροντίδες
τῆς θυρωροῦ καὶ πήγε νὰ ἐργασθῇ κι' αὐ-
τός. Ἀνέβηκε στὸ ψηλότερο μέρος τῶν ἐ-
ρειπίων.

— Μὴ μένετε ἐκεῖ! τοῦ φώναξαν ἀπὸ κά-
τω. Μπορεῖ νὰ γίνῃ κι' ἄλλη ἐκρηξι!...

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἔβλεπε, δὲν ἀκούγε τίπο-
τε. Ἀναζητοῦσε τὸ Ζεράρ, γιὰ νὰ τὸν πα-
ραδώσῃ στὴ μητέρα του.

Θάδινε δλόκληρη τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ τὴν
προφυλάξῃ ἀπ' τὴ λυπη καὶ τὴν ἀπόγνω-
σι πού θὰ δακίμαζε, ὅταν θὰ μάθαινε τὸ
χαμό τοῦ παιδιοῦ της.

Τοῦ φαίνονταν πὼς οἱ ἐργάτες προχωροῦ-
σαν στὴ δουλειά τους ἀπελπιστικά ἀργά...

Ξαφνικὰ, ἐμπήξε μιά φωνή, ἔπεσε πάνω
στὰ ἐρείπια καὶ κόλλησε τ' αὐτὸ του σ' ἕ-
να μεγάλο δοκάρι, πού προεξείχε ἀπ' τὰ
ἐρείπια.

Μὰ ἂς δοῦμε τί εἶχαν γίνεϊ ὁ Ἀρχοντάν-
θρωπος κι' ὁ μικρὸς Ζεράρ.

Ὁ πρώτος ἦταν στὴν ἀκαμάρά του, στὸ
κρεβάτι. Ὁ Ζεράρ βρισκόταν κοντὰ στὴ
μητέρα του.

Μὲ τὸν κλονισμό τοῦ σπιτιοῦ, ἡ Ζερμαίν
τινάχτηκε πάνω στὸν τοῖχο κι' ἔπεσε λιπό-
θυμη. Εἶδαμε δὲ πὼς διασώθηκε, ὡς ἐκ
θαύματος.

Ὁ Ζεράρ ἔπεσε κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια.

Εἶχε ὅμως τὴν τύχη νὰ βρεθῇ ἀνάμεσα σὲ
δύο χοντρά δοκάρια, πού διασταυρώθηκαν
ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν προφύλαξαν.

Λιποθύμησε στὴν ἀρχή. Ὅταν συνήλθε,
δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἀμέσως τί εἶχε
συμβῇ. Ἐνοιῶσε δυνατοῦς πόνους στὸ κε-
φάλι καὶ στὰ πόδια. Τὸ αἷμα του ἔτρεχε
ἀπὸ μεοικὲς μικρὲς πληγές.

Τὸ ἕνα του χέρι εἶχε αἰχμαλωτισθῇ ἀνά-
μεσα στὶς πέτρες καὶ στὰ χρώματα. Τὸ ἄλ-
λο ὅμως ἦταν εὐτυχῶς ἐλεύθερο, ὅπως καὶ
τὰ πόδια του. Μὰ ὁ τῶμος του δὲν τὸν ἄ-
φινε νὰ κάνει τὴ παραμικρὴ κίνησι.

Δὲν ἤξερε πού βρισκόταν. Δὲν καταλά-
βαινε πὼς εἶχε γκρεμισθῇ τὸ σπίτι. Κατα-
λάβαινε ὅμως πὼς τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος
φοβερός κίνδυνος...

Ἡ δίωα τοῦ στεγνῶνε τὸ λαιμό. Τὸ στό-
μα του εἶχε γεμίσει ἀπὸ σκόνη, πού ἔτρι-
ζε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τίποτε, μέσ'
στὸ σκοτάδι πού τὸν τριγύριζε. Ὡστόσο,
δὲν ἔνοιῶθε καμμιὰ πίεσι. Ἀνάπνεε ἐλευ-
θερα.

Δὲν ἀκούγε τὴν ὄχλοβή, τὰ βήματα
τῶν ἀνθρώπων πού παραμέριζαν τὰ ἐρεί-
πια. Σιωπὴ νεκρικὴ ἦταν ἀπλωμένη γύρω
του.

Τὸ αἰχμαλωτισμένο μπράτσο του ἀρχισε
νὰ μουδιάζῃ. Ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὴν κού-
ρασι, ἔτρεχε ἰδρώτας ἀπ' τὸ μέτωπό του
καὶ κυλοῦσε στὸ λαιμό του καὶ στὴν πλά-
τη του.

Προσπάθησε ἀπελπισμένα νὰ ἐλευθερώ-
σῃ τὸ χέρι του. Τοῦ φαίνονταν, πὼς ἂν τὸ
κατάρθωνε θὰ ἡσυχάζε καὶ θὰ περίμενε μὲ
ὑπομονή.

Μὰ τὸ μόνο πού πέτυχε μὲ τὶς προσ-
πάθειές του, ἦταν νὰ πέσουν κάμποσα χρώ-
ματα ἀνάμεσα στὰ εἴλα καὶ στὶς πέτρες.

Ἔπεσαν στὸ κεφάλι του, τὸν τυφλώσαν,
τὸν ἐπνίξαν. Γέμισαν τὸ κοίλωμα ὅπου
βρισκόταν, ἀναγκασμένους νὰ μὴν κάνει τὴν
ἐλάχιστη κίνησι.

Ξαφνικὰ, ἀπὸ μιά τρύπα, ἀπ' ὅπου ἔμ-
παινε ὁ ἀέρας, εἰσχώρησε κι' ἕνα ἀδύνατο
φῶς. Ὁ μικρὸς νόμιζε πὼς ἦταν ὁ ἥλιος,
πὼς εἶχε ξημερώσει.

Εἶχε λιποθυμήσει, τὴ στιγμή τῆς ἐκρή-
ξεως, κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξερ-
χῆται ἀπὸ τὸ κενό τοῦ καθίσματος
καὶ ἐπιδεικνύει τὸ σπασμένο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχισι.

ΣΤΙΣ ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶ-
να, πού ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν
7ο τῆς Ἑγείρας, στὸ κέντρον
τῆς ἀφρικανικῆς ἡπείρου, πρὸς
τὰ δεξιά καὶ τὰ ἀριστερά τοῦ
Νίγηρος (πού καλεῖται ἐπίσης
μαῦρος Νεῖλος), ἀπλωνόταν ἡ
μεγάλὴ αὐτοκρατορία τῶν
Σουγκάι.

Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ εἶχαν ἀ-
σπασθῇ τὸν ἰσλαμισμό κι' ὅ-
πως ἦταν ἄνδρες καὶ φιλοπό-
λεμοι, ὑπόταξαν γρήγορα τὶς
γειτονικὲς φυλὲς καὶ ἐδημιούρ-
γησαν ἕνα ἰσχυρὸ καὶ πλούσιο κράτος.

Ἐνα πρωί, ὁ σουλτάνος τῶν Σουγκάι Μωχαμέτ Ἀλῆ
δίκαζε μπροστὰ στὴ σκηνή του, περιστοιχισμένος ἀπὸ
τοὺς ἐμίρηδες καὶ τοὺς οὐλεμάδες του. Μερικοὶ λογχο-
φόροι πλησιάζαν σὲ μιά στιγμὴ κι' ἔσπρωξαν στὰ πό-
δια του ἕνα λευκὸ αἰχμαλώτη.

— Ἀπὸ πού ἦρθε στὴ χώρα μας αὐτὸς ὁ «ρουμί»; ρώ-
τησε ὁ σουλτάνος.

Κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν
λογχοφόρων, ὅμως, γονάτισε μπροστὰ στὸ σουλτάνο
καὶ τὸν ἔδωσε ἕνα χάρτη καὶ μερικὸς παπύρους, πού
ἦταν γεμάτοι ἀπὸ σημειώσεις.

Φαίνεται πὼς τὰ δύο αὐτὰ πράγματα, ὁ χάρτης καὶ
οἱ παπύροι, ἀποτελοῦσαν στὰ μάτια του τὰ ἀδιάφευτα
πειστήρια κάποιου φοβεροῦ
ἐγκλήματος, γιὰ τὸ ὅφος του
ἐδειχνε πὼς θεωροῦσε ἀπολύ-
τως βέβαιη τὴν καταδίκη τοῦ
αἰχμαλώτου.

Ἀλλ' ὁ σουλτάνος δὲν ἔδει-
ξε καμμιὰ παραχή.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, ὦ ξέ-
νε; ρώτησε.

— Ἀπὸ τὴ Γαλλία, ἀπάντη-
σε ὁ αἰχμαλώτης.

— Ἐχὼ ἀκούσει κι' ἄλλοτε
γι' αὐτὴ τὴ χώρα, εἶπε συλλο-
γισμένος ὁ σουλτάνος. Καὶ τί
ἦρθε νὰ κάμῃς ἐδῶ;...

— Στὴν πατρίδα μου, ἀ-
πάντησε ὁ λευκός, ὁ ἄνθρω-
ποι φέγονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυ-
μία νὰ μάθουν πὼς ζοῦν οἱ κά-
τοικοι ἄλλων χωρῶν καὶ νά-
ρθοῦν σ' ἐπικοινωνία μαζί τους.

Μερικοὶ σύντροφοί μου κι' ἐγώ
εἶχαμε ξεκινήσει, λοιπόν, ἀπὸ
τὴ Μασσαλία γιὰ νὰ ἐξερευ-
νήσωμε τὴ Ζοφερὴ θάλασσα
(ἔτσι λεγόταν τότε ἡ θάλασ-
σα, πού ἀπλωνόταν πέρα ἀπ'
τὸ Γιβραλτάρ). Ἀλλ' οἱ τρι-
κυμίες ἔκαμαν ἄχρηστο τὸ
πλοῖο μας κι' ἔτσι ἀναγκά-
στήκαμε νὰ βγοῦμε στὴν ξη-
ρὰ, ὅπου καθέννας μας ἀκολου-
θησε διαφορετικὴ κατεύθυνσι.

Ὅπως βλέπεις, κρατιεῖ
σουλτάνε, προσπάθω ν' ἀποτυπώσω πάνω στὸ χαρτί
τὴ διαμόρφωσι τοῦ ἐδάφους, τὸ σχῆμα τῶν ἁκτῶν, τὰ
βουνά, τοὺς ποταμούς, τὶς λίμνες κτλ. Ὅσο γιὰ τὶς ση-
μειώσεις μου, περιέχουν διάφορες χρήσιμες πληροφορί-
ες γιὰ τὴ ζωὴ τῶν κατοίκων τῶν χωρῶν ἀπὸ ὅπου πέρα-
σα... Λέγομαι Ἀνσέλμος ντ' Ἰζαλκιέ καὶ κατάγομαι ἀ-
πὸ μιά παλὰ οἰκογένεια τῆς Τουλούζης...

Ὁ σουλτάνος γύρισε σ' ἕνα σεβάσιμο γέρο πού κα-
θόταν πλάϊ του.

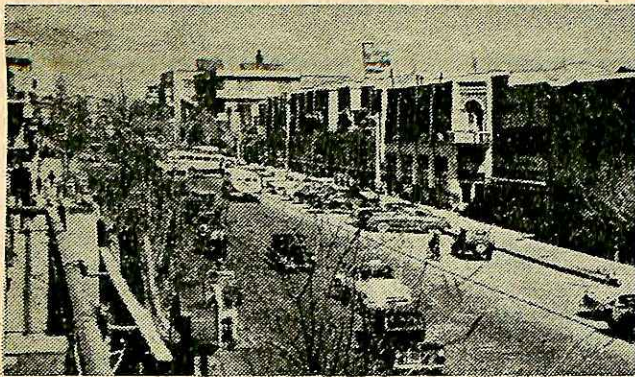
— Ἰμπν Μπατούτο, εἶπε, ὁ ξένος αὐτὸς ἔχει, ὅπως
καὶ σύ, τὸν ἱερὸ πόθο τῆς γνώσεως. Θὰ γίνῃ μαθητὴς σου.

— Νομίζω πὼς ἐγὼ πρέπει νὰ γίνω μαθητὴς του, ἀ-
πάντησε ὁ Ἰμπν Μπατούτο, ἀφὺ ἐξέτασε μὲ προσοχή
τὸ χάρτη τοῦ Ἰζαλκιέ. Γιατὶ ξέρει πολὺ περισσότερα
ἀπὸ μένα, ἂν κρίνω ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ χάρτη. Οἱ δικές
μου γεωγραφικὲς γνώσεις, μπροστὰ στὶς δικές του, εἴ-
ναι πολὺ περιορισμένες...

Ἐτσι, ὁ Ἀνσέλμος ντ' Ἰζαλκιέ ἐγκαταστάθηκε στὴ
χώρα τῶν Σουγκάι καὶ μαζί μὲ τὸν Ἰμπν Μπατούτο
κι' ἕνα ἄλλον, μαῦρο σοφὸ, τὸν Ἀμπεν Ἀλῆ, ἐξερεύνη-

Ὁ Ἰζαλκιέ κι' ἡ

Ένας κεντρικός δρόμος της Τεχεράνης.

ΠΕΡΣΙΑ

Η χώρα των πετρελαιοειδών και των παραμυθιών

Η Τεχεράνη, η πρωτεύουσα της Περσίας είναι μια μεγάλη, ψυχρή και μονότονη πόλη.

Το μεγάλο θέλητρό της αποτελούν τα γύρω τοπία της. Η θαυμασία οροσειρά του Έλμπρους, είναι μια αλυσίδα, που ζώνει την πόλη και που είναι ορατή απ' όλους τους δρόμους της Τεχεράνης.

Η πρωτεύουσα της Περσίας δεν έχει ποτάμια. Οι λεωφόροι της έχουν δεξιά και αριστερά βαθεία ρυάκια με νερά, που κατεβαίνουν από τα βουνά και ποτίζουν τις λευκές και τα πλατάνια τους.

Οι Περσίδες είναι κομψές και φιλάρεσκες. Τα φορέματά τους είναι συνήθως από μαύρο μετάξι εκλεκτής ποιότητας. Η ομοιόμορφη φορεσιά των Περσών, τους κάνει όλους να μοιάζουν. Εξαιρείται αποτελούν οι στρατιώτες με τις μακρυνές μπλε μπλούζες τους και με τη ζώνη τους.

Μεγάλα πάρκα και κήποι περιτριγυρίζουν τ' ανάκτορα.

Οι έμποροι δρόμοι της Τεχεράνης είναι δύο όλοι κι όλοι. Τα καταστήματά τους δεν έχουν πολυτέλειες. Υπάρχουν όμως σπουδαία ευρωπαϊκά φαρμακεία και μυροπωλεία.

Η κεντρική της πλατεία λέγεται Τόπ Χανέ, όπου βρίσκονται συγκεντρωμένα όλα τα δημόσια ιδρύματα. Λίγο πιο πέρα είναι η αγορά, ή συνοικία που φέρει την ανατολίτικη σφραγίδα της. Οι έμποροι απλώνουν τιςπραγματίες τους στη μέση του δρόμου και συχνά οι γκαμήλες και τα γαϊδουράκια περνούν από πάνω τους...

Στο ανάκτορο του Σάχη μπαίνει κανείς από μια μεγαλοπρεπή κλίμακα. Πληθος μεγάλων διαμερισμάτων οδηγούν στην απέραντη αίθουσα του θρόνου ή μάλλον των θρόνων.

Στο βάθος βρίσκεται ο θρόνος που έστιαζε ο Φέθ 'Αλή Σάχ, ένα πραγματικά αναπαυτικό κρεβάτι α-

πό χρυσάφι, στολισμένο με πολύτιμα πετράδια και μαργαριτάρια.

Ο άλλος θρόνος, εκείνος που χρησιμοποίησε ο σημερινός Σάχης κατά τη στέψη του, έχει ενδιαφέρουσα ιστορία. Είναι ο θρόνος των βασιλέων των Μογγόλων. Ο Ναδίν Σάχ, που κατέκτησε τις 'Ινδίες το 1745, τον έφερε μαζί του από το «Ντινάν - ι - άμ», τ' ανάκτορο του Δελχί.

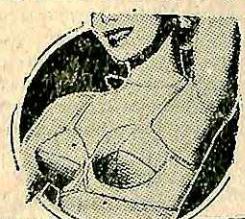
Ο θρόνος αυτός είναι ολόκληρος από χρυσό, στολισμένος με πελώρια διαμάντια. Τα χέρια του σχηματίζουν παγώνια βασιλικό έμβλημα, που ο κυματιστός λαιμός τους είναι σπαρμένος εδώ κι' εκεί με μερικά ρουμπίνια.

Οι τοίχοι της μεγάλης αυτής αίθουσας είναι «ταπεταρισμένοι» από βιτρίνες γεμάτες αντικείμενα στολισμένα με διαμάντια και μαργαριτάρια.

Όταν έγινε ο γάμος του Σάχη με την ωραία Σοράγια, όλη η πρωτεύουσα ήταν στολισμένη με σημαίες κι' οι προσόψεις των σπιτιών σκεπασμένες με βαρύτιμα περσικά χαλιά. Στους κήπους έκαψαν διάφορα πυροτεχνήματα, που σχημάτιζαν πολύχρωμα πουλιά...

Κάθε κορφή κυρία ζυντ...

ΣΟΥΤΙΕΝ Silhouette

Αιτί: Έχει ότι σε εσύ στις τόσες πολλές φόρες το στολίστηκα που θα της γάρω ένα υπέροχο σουίτ στήθος. Ζήτησέ το από όλα τα καλύτερα καταστήματα. Προσέχτε από μέσο την ροπή της επι-πλάτης SOUTIEN.

* ΕΛΛ. ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΣΟΥΤΙΕΝ *
* ΜΑΘΙΟΥΔΑΙΗ - ΒΟΡΕΩΝ, 7-13014 *

ΣΟΥΤΙΕΝ ΣΙΛΟΥΕΤ
ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Στα περίχωρα της Τεχεράνης υπάρχουν και τρείς άλλες βασιλικές διαμονές. Πρώτα η Σαλτανάσααδ, ή θεινή διαμονή της τελευταίας δυναστείας. Έχει ένα υπέροχο πάρκο με μικρά και μεγάλα αναδρυτήρια, πολλά από τα οποία είναι στρωμένα με πλάκες χρώματος τουρκουάζ.

Στη διαμονή αυτή υπάρχει κι' ένας μεγάλος πύργος, που έχει στη μέση μια μεγάλη δεξαμενή από γαλάζιο μάρμαρο.

Η αίθουσα των τελετών είναι όλη από καθρέφτες. Η οροφή ζωγραφισμένη με λαδομπογιά παρουσιάζει ολόκληρη σειρά από σκηνές του περσικού ιδιωτικού βίου κατά το 1850.

Ο δεύτερος πύργος είναι ο Νυαδάρν, της ιδίας εποχής, αλλά αυστηρότερου ρυθμού.

Ο τρίτος λέγεται Καστρεβαδζάρ και χρονολογείται από το 1830. Είναι ένα μεγάλο χτίριο με πολλούς μικρούς πύργους και με πρόσθιο από φαγιάντσες με ζωγραφισμένα λουλούδια.

Από τα παράθυρα της προσόψεως αυτής μπορεί κανείς να θαυμάση την πανοραμική άποψη της Τεχεράνης.

Τέσσερες μεγάλοι εξώστες, ο ένας επάνω από τον άλλο, βγάζουν σε μια μεγάλη δεξαμενή.

Στο πάρκο υπάρχουν μερικά πεύκα, κλαδεμένα έτσι που να σχηματίζουν ομπρέλλες.

Στο βάθος του πάρκου του Καστρεβαδζάρ χτίστηκε πρό ετών μια φυακή με όλα τα σύγχρονα «κομόφορ», που λείπουν και από τα αριστοκρατικότερα ξενοδοχεία της Τεχεράνης.

Ο πρώτος ένοικος της φυακής αυτής έφερε ποιός ήταν; Ο... διευθυντής της Αστυνομίας, που υπέπεσε στη δυσμενεία του Σάχη την παραμονή ακριβώς των εγκαίνιων της φυακής!...

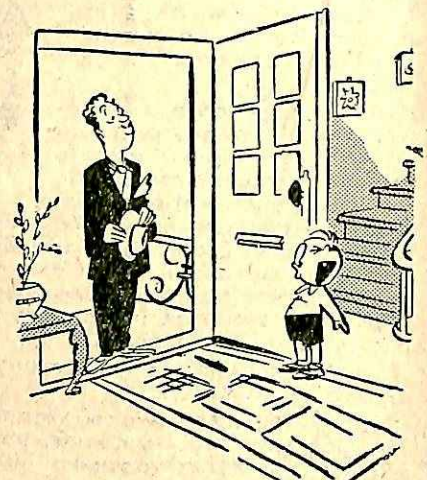
Οι Πέρσες είναι όλοι άνθρωποι γελαστοί και γλυκομίλητοι. Σπάνια θα δείς κατασφιασμένα πρόσωπα. Διατηρούν πάντα την ψυχραιμία τους και αποδέχονται την πιο σκληρή δοκιμασία με το γέλιο στο στόμα.

Το μεγαλύτερο ελάττωμά τους είναι ότι τους αρέσει να διαστρέφουν την αλήθεια όχι από κακή πρόθεση, αλλά μάλλον για να φανούν ευχάριστοι στο συνομιλητή τους.

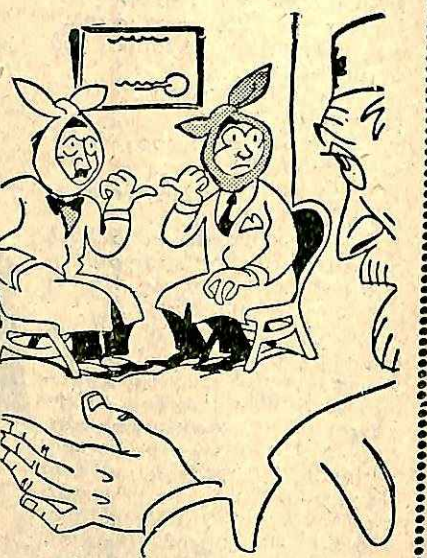
Η ωραία Σοράγια, πριν παντρευτή τον Σάχη, είχε την εντύπωση ότι η εύτυχία δεν θα την εγκατέλειπε πιά. Τώρα όμως διαπιστώνει ότι είναι εύκολότερο για μια γυναίκα να εύτυχη ως σύζυγος ενός αφανούς πολίτη, παρά ως σύζυγος ενός βασιλιά.

Γιατί, σήμερα, η ατμόσφαιρα, εξ αιτίας των πετρελαίων, είναι εκρηκτική. Έτσι η ωραία Σοράγια περνάει μια ανήσυχη ζωή στο άπειρο ανάκτορο του συζύγου της.

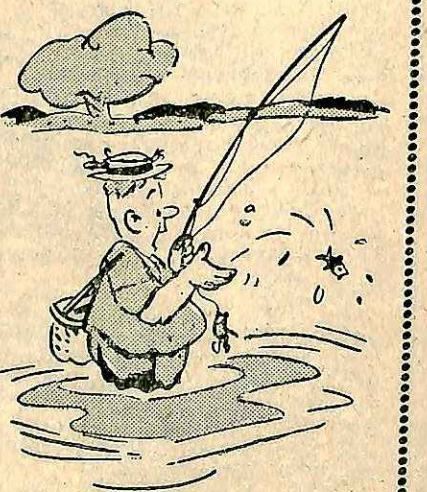
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Κορηγία, έλα γρήγορα κάτω! Έχε το «πουλάκι που το σέρνεις από τη μύτη...»!

Ο δοντογιατρός: Ποιός έχει σειρά;...

— Πήγαινε και πές στο μπαμπά σου, πως τον ζητάει ένας κύριος...

Πώς θα χωρίσετε ΑΝΩΔΥΝΑ

Συμβουλές ενός ειδικού κοινωνιολόγου

Είναι κάτι συνηθισμένο στην εποχή μας ή διακοπή μιας ερωτικής σχέσεως, ή ακόμη ή διάλυση ενός αρραβώνος. Δεν θαπρεπε να την παίρνει κανείς πολύ στα σοβαρά, ούτε και να υποφέρει γι' αυτήν, εφ' όσον αποτελεί πιά μέρος της καθημερινής ζωής. Κι' όμως μια έρευνα που έκαναν δυο 'Αμερικανοί κοινωνιολόγοι μεταξύ εκατοντάδων φοιτητών 'Αμερικανικών Πανεπιστημίων, απέδειξε ότι, στις μισές περίπου περιπτώσεις, το τέλος ενός ερωτικού ρομάντσου προκαλεί βαθεία θλίψη και σοβαρά συναισθηματικά προβλήματα.

Ός επί το πλείστον, ή πρωτοβουλία του χωρισμού, προέχεται απ' τη γυναίκα. Γιατί τα κορίτσια σκέπτονται πρακτικά, και όταν βρουν καλύτερο υποψήφιο σύζυγο, δεν διατάζουν να του αφοσιωθούν, εγκαταλείποντας τον προηγούμενο. Άλλωστε ή κοινωνία δεν καταδικάζει συνήθως τη γυναίκα, σ' αυτή την περίπτωση.

Αντίθετα, προκειμένου για τους άντρες, ή κοινή γνώμη είχε ανέκαθεν και έχει ακόμη την απαίτηση απ' αυτούς να τηρούν τις υποσχέσεις που έδωσαν στο κάδυνάτο φύλον. Είναι λοιπόν πολύ δυσκόλτερο για ένα νέο τόν να βάλει τέλος σε μια ερωτική σχέση, όσο κι' αν έχει σοβαρούς λόγους που του επιβάλλουν να το κάνει.

Αν δοκιμάση να εξηγηθή καθαρά με την κοπέλλα και να της αναπτύξη τα λογικά επιχειρήματά του, που πιθανότερο είναι, ότι δεν θα ωφελήσει σε τίποτε, ή ελκρινεία και ή ευθύνη του. Γιατί εκείνη δεν θα τον πιστέψει, αλλά θα θεωρήσει τη συμπεριφορά του ως πρόκληση.

Άλλωστε, οι γυναίκες γενικώς πιστεύουν μόνον, δτι θέλουν να πιστέψουν. Κι' ο κυριότερος λόγος που δεν μπορούν να συνεννοηθούν με τους άντρες, είναι γιατί δεν θέλουν να τους πιστέψουν όταν λένε την αλήθεια. Προσπαθούν να βρουν μια κρυμμένη έννοια στα λόγια τους κι' ή έννοια αυτή, είναι συνήθως αντίθετη από την πραγματική.

Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνει ένας άντρας, για να χωρίση σχετικά εύκολα και ανώδυνα από μια κοπέλλα, όταν σοβαροί λόγοι επιβάλλουν αυτό το χωρισμό; Δεν υπάρχουν γενικοί κανόνες, κατάλληλοι για όλες τις περιπτώσεις. Πάντως,

Από το έρχόμενο πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» κάνει την θοισαυτική εμφάνισή του ένας νέος ολόζωνανος, αξεχαστος και αθάνατος σπαρταριστός τύπος της παλιάς 'Αθήνας

Ο Ψευτοδόδωρος

Όλη ή παλαιοβρύλητη και μυθιστορηματική ζωή του ξεκοδικτικού αυτού Ρωμίου, που άφησε εποχή και που θεωρείται ως ο Έλληνας Μυγκάουζεν.

Ο Ψευτοδόδωρος

με τα εκπληκτικά ανέκδοτά του, τις ανεκδιήγητες φάρσες του, τις μικροαπάτες του και τις αφάνταστες ψευτιές του θα εύθυμα και θα διασκεδάξη κάθε έδωμάδα τους αναγνώστες μας.

είναι πολύ χρήσιμες οι παρακάτω συμβουλές, που αποτελούν τόν καρπό της 23ετούς πείρας του έγκλεικτου κοινωνιολόγου δόκτορος Πάλ Ποπένδε, συμβούλου του 'Αμερικανικού 'Ινστιτούτου Οικογενειακών Σχέσεων:

1) Μή χωρίζετε ποτέ θυμωμένοι. Δεν είναι σωστό, ούτε φρόνιμο.

2) Μην προσπαθήτε να την αποφυγείτε, λέγοντάς της πως είσθε πολύ απασχολημένος. Όλες σχεδόν οι νέες γυναίκες το θεωρούν σαν μια κοινή πρόφαση, που δεν έχει πιά πέρασι. Είναι άλλωστε προσδεδιγμένο γι' αυτές τόν να τους λέτε, ότι σας ενδιαφέρουν λιγώτερο απ' την «πέξη» εργασία σας.

3) Προσπαθήτε να την «αποκόψετε» σιγά-σιγά, ακολουθώντας μια καιροσκοπική τακτική. Γενικά, ή μέθοδος αυτή δεν είναι αξιοσώστατη. Θα σας πονέση μήπως λιγώτερο ένα δόντι, όταν τόν βγάλετε λίγο-λίγο;... Όστόσο, σε μερικές περιπτώσεις, ή βαθμιαία διακοπή των σχέσεων είναι δικαιολογημένη, γιατί αποτελεί μέρος ενός λογικού σχεδίου.

4) Μην προσπαθήτε να την ψυχράνετε, παραμελώνοντας την ολοένα πιο πολύ, ενώ συγχρόνως τη διαβεδαίνετε, ότι την αγαπάτε σαν πρώτα. Ίσως φρονείτε ότι οι πράξεις λογαριάζονται περισσότερο από τόν λόγια. Εκείνη όμως θα τόν σταθμίση και τόν δυο και θα προτιμήση όποιον της είναι πιο εύχριστος.

5) Όταν έχετε πιά αποφασίσει να διακόψετε, δεν πρέπει να συγκινήσει από ικεσίες ή από απειλές αυτοκτονίας. Τα κορίτσια που έχουν έν τάξει τόν λογικά τους, δεν αυτοκτονούν επειδή έσβυσε μια φιλία, ένας τρυφερός δεσμός. Αν πάλι πρόκειται για μια γυναίκα, που πάσχει διανοητικώς, μέχρι τού σημείου ν' αυτοκτονήση, θάναί βέβαια σωτήριο για σας που δεν την παντρευτήκατε...

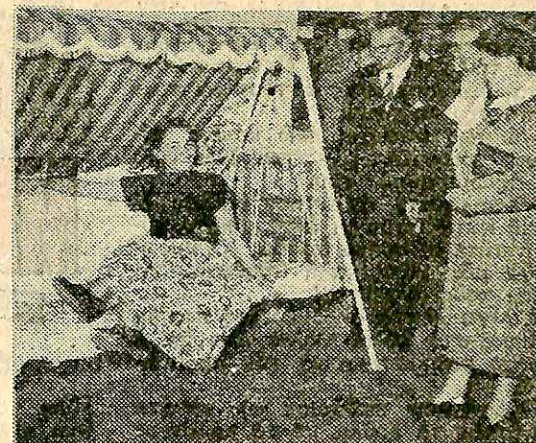
6) Ταξιδεύετε μακριά, αν μπορείτε. Δεν αρκεί, βέβαια, αυτό και μόνο για να απογοητεύση την εγκαταλειμμένη. Μπορείτε όμως κάλλιστα να προσθέσετε και τήν απόσταση στα διάφορα άλλα πειστικά επιχειρήματά σας.

7) Μην περιμένετε πως θα την αποθαρρύνη οποιαδήποτε λογική δικαιολογία. Όποιο έμπόδιο και αν της παρουσιάσετε, αυτή θα σας προτείνη έναν τρόπο για να τόν παρακάμψετε.

8) Μην της προτείνετε να μείνετε «δυο καλοί φίλοι» και να εξακολουθήσετε να βλέπετε κάπου-κάπου, αλλά δίχως τίποτε περισσότερο. Φυσικά, δεν έπεται ότι με τόν χωρισμό σας, θα γίνετε ίσοι με τόν χωρισμό, για να της δώσετε όμως να καταλάβη ότι δεν πρόκειται να την παντρευτήτε, πρέπει να απομακρυνήτε από τή ζωή της.

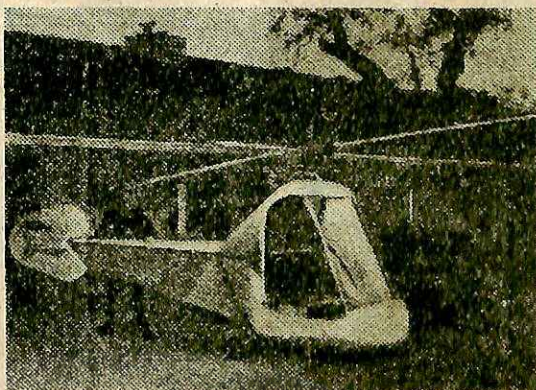
9) Βοηθήστε την να βρη έναν άντρα, που θα της φανή καλύτερός σας και διατεθειμένος να την παντρευτή.

Διακόψετε τόν μοναχικό ραντεβού σας κι' επιδιώχετε να βγαίνετε έξω με μεγάλες συντροφίες. Πηγαίνετε την σε πάρτυ, σε εκδρομές, όπου μπορεί να γνωρίση άλλους άντρες. Στείλτε την στον κινηματογράφο ή στο θέατρο μαζί μ' ένα φίλο σας, συμπαιχνιτικό και... ανύπαντρο. Ίσως να έχη ήδη κι' εκείνη απογοητευθή από σας και να προσπαθή να βρη κάποιον τρώπο για να χωρίσετε. Μην εκπλαγείτε λοιπόν, και μην πληγωθήτε στον εγωισμό σας, αν σας αφήση εαφνικά, για ν' αφοσιωθή στον άλλον που της συστήσατε. Μήπως αυτό ακριβώς δεν ζητούσατε και σεις;...

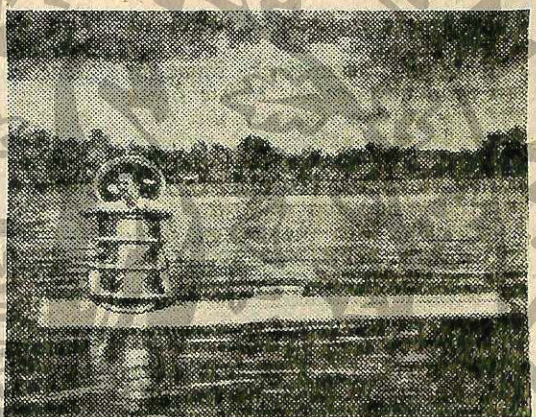
ΚΟΥΝΙΑ — ΚΡΕΒΑΤΑΚΙ

Ένα γερμανικό έργοστάσιο επίπλαστικής λανσάρισε, πρό ημερών, στην αγορά μια μεταλλική κούνια για τήν ενοχή, που τόν βράδυ μπορεί να χρησιμοποιηθή ως κρεβάτι, γιατί είναι εφωδιασμένη, όπως βλέπετε, μ' όλα τόν απαραίτητα, ώστε να εξασφαλίση άνετο και ξεκούραστο ύπνο. Κοστίζει δέ μόνο 50 μάρκα, δηλαδή 400.000 δραχμές. Δεν μπορεί να θεωρηθή ακριβή, εφόσον συγκεντρώνει τόσα προσόντα.

ΤΟ ΑΕΡΟΤΑΞΙ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Ο 'Αμερικανός πολυεκατομμυριούχος Στάνλεϋ Χίλλερ ηλικίας 27 χρόνων έφτιαξε τόν μικρό αυτό ελικόπτερο, που χωράει σ' ένα κανάκι αυτοκίνητου και στοιχίζει 5.000 δολάρια. Κινείται με δυο μικρούς πυρσούς, που είναι οι απλούστεροι απ' όσους κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα γι' αυτό τόν σκοπό, και έχει άκτινα δράσεως που κυμαίνεται μεταξύ 80 και 100 χιλιομέτρων.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΗΣ... ΤΣΕΠΗΣ

Τόν μικροσκοπικό αυτό υποβρύχιο, οι αδελφοί 'Αλμπρι-τσαν από τόν Μπριλινγκχάμ της 'Αλαμπάμας τόν κατασκεύασαν στο υπόγειο τού σπιτιού τους. Οι δυο αδελφοί εφωδίασαν τόν μικρό σκάφος τους με μια μηχανή αυτοκινήτου και κάτω από τόν αγωνιώδη βλέμμα των γειτόνων τους, που φοβόνταν κανένα τραγικό απρόσπτο, έκαναν τήν πρώτη δοκιμή του σε μια μικρή λίμνη κοντά στο σπίτι τους. Η δοκιμή έπευχε, και τώρα οι δυο αδελφοί θέλουν να τήν επαναλάβουν και στη θάλασσα!... Ας τους ευχθούμε να μην πληρώσουν ακριβώς αυτό τόν τόλμημά τους!

Κάποια μέρα ο μεγάλος δούκας Έμεριχος γύριζε από το κυνήγι των ελαφιών. Τον ακολουθούσαν οί λογχοφόροι του και τα πελώρια κυνηγετικά σκυλιά του. "Αν και δεν είχε σκοτώσει τίποτα, δεν μπορούσε ωστόσο να σταθεί από την κόυρασι.

—Μήπως υπάρχει εδώ κανένα μέρος να ξαποστάσω; ρώτησε έναν από τους αξιωματικούς του.

—Υψηλότερα, απάντησε εκείνος, εδώ πιο κάτω υπάρχει ένας μικρός μύλος. Μπήτε σ' αυτόν άφοβα. Ο μυλωνάς θα μάς κάνει καλή υποδοχή. Αγαπάει τους άρχοντες!

Σε λίγα λεπτά ο Έμεριχος παρουσιάστηκε στο μύλο. Μόλις τον είδε ο μυλωνάς τσακίστηκε να τον περιποιηθή.

—Κόρη μου, καθάρισε την κανάτα και κέρασε το δούκα με το καλύτερο κρασί μας! Είπε σε μία όμορφη κοπέλλα, που καθόταν κι έγνεθε στη γωνιά της κάμαρας.

Το δαχτυλίδι με τη σάυρα

Θρύλοι και παραδόσεις

Λίδια του άριστερου χεριού του, ένα, που είχε μία σάυρα με διαμαντένια μάτια.

—Να κρατήσης αυτό το δαχτυλίδι για να με θυμάσαι, πρόσθεσε ο δού-

— Να κρατήσης αυτό το δαχτυλίδι για να με θυμάσαι, τής είπε ο δούκας.

Η νέα έτρεξε άμέσως να φέρη το κρασί στο δούκα.

Ο Έμεριχος διψασμένος, όπως ήταν, το ήπιε μονορούφι. Μόλις όμως άδειασε την κανάτα, ένοιωσε μία φλόγα ν' ανάβη στα χείλη, στο στήθος, στην καρδιά, στις φλέβες του! Μα δεν τον έκαιγε το κρασί. Τον φλόγιζε ή όμορφηά της κόρης του μυλωνά.

Η Γενεβιέδη, έτσι την έλεγαν, ήταν ξακουστή στην περιφέρεια του Τρον-σαί για τα κάλλη της.

Είχε φτάσει πιά ή ώρα, που ο δούκας έπρεπε να φύγη, μα ο Έμεριχος δεν το κουνούσε από το μύλο.

—Υψηλότερα, του είπε ένας αξιωματικός, πρέπει να δώσουμε ένα χρυσό νόμισμα στους ανθρώπους αυτούς για το κρασί που ευδοκίσητε να πιήτε.

—Ούτε ένα, ούτε εκατό, ούτε χίλια χρυσά νομίσματα! απάντησε ο δούκας. Δεν θέλω να τους έξευτελίσω. Άλλα τί σ' ενδιαφέρει εσένα;... Θα φροντίσω μόνος μου!

Και έκανε νόημα στη Γενεβιέδη.

—Ωραία κοπέλλα, τής είπε, με κέρασες το καλύτερο κρασί που έχω πιή. Γι' ανταλλάγμα, άφησέ με να σου κάνω ένα δώρο.

Κι' άμέσως έβγαλε από τα δαχτυ-

κας. Και κάθε φορά που θα χτυπήσης την πόρτα μου με τις διαμαντένιες πέτρες του, ή πόρτα μου θ' ανοίξη!

Τής φίλησε ύστερα το χέρι κι έφυγε...

Την ίδια όμως στιγμή ή Γενεβιέδη έπαθε με το δαχτυλίδι, ό,τι είχε πάθει πριν ή Έμεριχος. Μία φλόγα άρχισε να τής καίη το δαχτυλο. Από εκεί της ανέβηκε στο λαιμό και τής άναψε την καρδιά...

Εξη μήνες πέρασαν από την ήμέρα εκείνη.

Στον πύργο τώρα του δούκα διαδραματιζόταν μία δραματική σκηνή.

—Παιδί μου, ήρθε ή ώρα να παντρευτής! του έλεγε με πάθος ή μητέρα του, ή δούκισσα Βαλεντίνη των Βουρβώνων.

—Εστώ, μητέρα μου, θα παντρευτώ... τής απαντούσε εκείνος. Μα θα παντρευτώ ακολουθώντας τη φωνή της καρδιάς μου ή σύμφωνα με τα συμφέροντά μου; Θα παντρευτώ την κόρη του μυλωνά, που κάθε νύχτα την βλέπω στα όνειρά μου ή θα γίνω σύζυγος της πριγκίπισσας τής Ωβέρνης, που είναι μαύρη, σαν βατόμουρο;

—Η πριγκίπισσα έχει πύργους και πέντε σακκιά χρυσάφι. Η κόρη του

μυλωνά δεν έχει παρά τα μαύρα μάτια της. Έξ άλλου για το γάμο σου μ' αυτήν, θα σε κοροϊδεύει όλη ή Εύρωπη!

—Πολύ καλά, είπε ο Έμεριχος. Θα σε ύπακούσω γιατί είσαι μητέρα μου. Σε προειδοποιώ όμως ό,τι στους γάμους μου θα καλέσω και την κόρη του μυλωνά.

Πραγματικά, την παραμονή ή δούκας έστειλε έναν αξιωματικό για να πη τα ακόλουθα λόγια στην ωραία κόρη του μυλωνά:

—Ωραία άνάμεσα στις ώραιες, ή δούκας παντρεύεται αύριο! Κι' έτσι ή δεν μπορεί να παντρευτή εσένα που λαχταρούσε ή καρδιά του, επιθυμεί τουλάχιστον να πäs στους γάμους του.

—Μην πäs, κόρη μου, τής είπε ή μυλωνάς. Πέντε λεπτά είδες τον εύγενικό δούκα και πεθαίνεις τώρα από μιαν αγίατρευτη άρρώστεια. Τί θα γίνης όμως, άμα τον δής μία όλόκληρη ήμέρα; Το συλλογίστηκες αυτό, αγαπημένη μου κόρη;

—Πατέρα μου, άποκρίθηκε ή Γενεβιέδη, ή επιθυμία του είναι προσταγή για μένα. Είτε πεθάνω, είτε ζήσω δεν με νοιάζει... Φτάνει να τον δώ άκόμα μία φορά...

Κι' άφού φόρεσε ένα όλόασπρο φόρεμα, στόλισε το στήθος της με τριαντάφυλλα, πέρασε και το δαχτυλίδι με τη διαμαντένια σάυρα και ξεκίνησε για τον πύργο.

Μόλις έφτασε εκεί χτύπησε τρεις φορές την πόρτα με τις πέτρες του δαχτυλιδιού.

Η πόρτα άνοιξε κι' ή κοπέλλα βρέθηκε μπροστά στον Έμεριχο, που στεκόταν όρθιος, έχοντας πλάί του τη μνηστή του.

— Πώς! φώναξε ή Γενεβιέδη, ξεσπώντας σε λυγμούς. Αυτή είναι, ωραίε μου δούκα, ή γυναίκα που θέλουν να σου δώσουν; Είναι μαύρη σαν τον κόρακα κι' έχει δυό μάτια δίκора!... Σε σένα, ή εύγενικέ μου δούκα, θα ταίριαζε ή πιό όμορφη, ή πιό γοητευτική Βασίλισσα!

—Μην την προσβάλης μπροστά μου, Γενεβιέδη, τής είπε εκείνος. Μη με αναγκάζης να τη διώξω... Ξέρεις ό,τι με αναγκάζουν το δικό σου δαχτυλάκι από το κορμί της όλόκληρο!

Η πριγκίπισσα τότε έγινε έξαλλη, τράβηξε ένα έγχειρίδιο, που σύμφωνα με τη μόδα, τήχωνε στα μαλλιά της κι' όρμώντας σαν άστραπη, το κάρφωσε στην καρδιά της Γενεβιέδης.

—Τί κάνατε, κυρία, φώναξε ή δούκας σαν τρελλός. Σκοτώσατε το ωραιότερο πλάσμα, που έφτιαξε ή Θεός! Το αίμα μονάχα με αίμα εξαγοράζεται!...

Και τρελλός από άγάπη, ή Έμεριχος τράβηξε το σπαθί του κι' έκοψε το κεφάλι της πριγκίπισσας. Το πήρε ύστερα στα χέρια του και το πέταξε στα βουρκομένα νερά του πύργου.

Επειτα στήριξε τη λαβή του σπαθιού του κατά γής και την αίχμη στο στήθος του, έπεσε άπάνω με δύναμι και σκοτώθηκε.

★

Άπ' όλη την τραγωδία αυτή άπόμεινε ως σήμερα το δαχτυλίδι που είχε μία σάυρα με διαμαντένια μάτια και που το είχε χάρισει ή δούκας στην άγαπημένη του Γενεβιέδη. Φυλάγεται σαν πολύτιμος θησαυρός στη Βιβλιοθήκη του Μουλέν, τής παλιάς πρωτεύουσας του δουκάτου των Βουρβώνων.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Οι άδενοειδείς

ΕΚΒΛΑΣΤΗΣΕΙΣ

Πότε πρέπει να γίνεται ή εξαγωγή τους

ΠΟΛΥ λίγοι ξέρουν τί ακριβώς είναι οι άδενοειδείς έκβλαστήσεις. Άλλοι φαντάζονται ό,τι πρόκειται για όγκους, άλλοι για παραμορφώσεις της ρινικής κοιλοτήτος και άλλοι για «κρεατάκια» άχρηστα και περιττά, άλλ' όχι επιβλαβή. Άς σπεύσωμε να σας πούμε ό,τι και οι έπιστήμονες, μ' όλο που ξέρουν τί είναι, δεν μπορούν, όμως, να προσδιορίσουν από τί προέρχονται και πώς σχηματίζονται.

Οι έκβλαστήσεις όφείλονται πιθανότατα σε μόλυνσι των λεμφικών αδένων, που βρίσκονται άνάμεσα στη μύτη και στο λαιμό. Οι αδένες αυτοί διογκούνται τότε και παίρνουν κάποτε σημαντικές διαστάσεις. Γίνονται, δηλαδή, ύπερτροφικοί.

Φαίνεται πιθανόν ό,τι υπάρχει κάποια κληρονομική προδιάθεσι του οργανισμού σ' αυτή τη διόγκωσι των λεμφικών αδένων.

Μερικοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν ό,τι αυτή ή τάσι παρατηρείται κυρίως στα παιδιά φυματικών ή σιφιλιδικών γονέων. Άλλ' αυτό δεν συμβαίνει πάντα, ούτε, άλλωστε, οι διογκώσεις παρατηρούνται μόνο στα παιδιά, που βαρύνονται με τέτοια κληρονομικότητα.

Όποιαδήποτε και άν είναι ή προέλευσι τους και τα βαθύτερα αίτια που τις προκαλούν, οι έκβλαστήσεις αυτές έχουν ως άμεσο άποτέλεσμα το ό,τι παρεμποδίζουν την κανονική άναπνοή και για το λόγο αυτό μπορούν να προκαλέσουν σοβαρώτατες άσθενείες.

Οι άδενοειδείς έκβλαστήσεις, όπως είπαμε και παραπάνω, δεν βρίσκονται ούτε στη μύτη, ούτε στο λαιμό, άλλ' άνάμεσα στα δύο, στη βάση ακριβώς του κρανίου. Στο εμπρόσθιο μέρος εξαπλώνονται ως το ύψος των ρινικών κοιλοτήτων, ενώ στα πλάγια φτάνουν ως το στόμιο της εύσταχιακής σάλπιγγος.

Η ύπερβολική άνάπτυξη των λεμφικών αδένων έχει ως άμεση συνέπεια το φράξιμο των ρινικών κοιλοτήτων, γιατί, όπως είπαμε, οι έκβλαστήσεις σχηματίζονται στο ύψος των χοανών, δηλαδή των όπισθιων στομιών των ρινικών κοιλοτήτων. Τα στόμια αυτά, όμως, βλέπουν στον φάρυγγα και για το λόγο αυτό νομίζομε ό,τι το έμπόδιο βρίσκεται ταυτόχρονα στη μύτη και στον φάρυγγα.

Το παιδί που έχει άδενοειδείς έκβλαστήσεις αναπνέει δύσκολα, κοιμάται τη νύχτα με άνοιχτό το στόμα και ροχαλίζει. Πολλές φορές, μάλιστα, έχει άνοιχτό το στόμα του και την ήμέρα.

Μια από τις σοβαρώτερες συνέπειες των άδενοειδών έκβλαστήσεων είναι ή παραμόρφωσι των όστων του προσώπου. Ο θόλος του ούρανίσκου γίνεται μικρότερος. Η κάτω σιαγών «μαζεύεται» προς τα μέσα, ενώ ή άνω άναπτύσσεται προς τα εμπρός.

Έτσι ή όδοντοφυία δεν γίνεται κανονικά. Το πρόσωπο, έξ άλλου, έπιμηκύνεται και το κρανίον στενεύει στα πλάγια.

Για το λόγο αυτό οι άδενοειδείς έκβλαστήσεις πρέπει ν' αφαιρούνται από πολύ ένωρίς. Διαφορετικά, οι παραμορφώσεις που αναφέραμε γίνονται όριστικές.

Οι έκβλαστήσεις μολύνονται εύχερστάτα και εκκρίνουν βλέννες, που, σε μερικές περιπτώσεις, όταν ή μόλυνσι είναι ισχυρή, περιέχουν μεγάλο αριθμό πυοφαριών.

Για το λόγο αυτό, το παιδάκι προσβάλλεται εύκολώτα από το κρύο και ή θερμοκρασία του άνέρχεται ταχύτατα με την παραμικρή άφορμή και μπορεί να φτάση ως τους 40 βαθμούς.

Πραγματικά, τα παιδιά που έχουν έκβλαστήσεις είναι πάντοτε σχεδόν κρυωμένα. Η φαρυγγική κοιλοτής βρίσκεται, άλλωστε, σε κατάστασι μόνιμου μολύνσεως.

Οι άδενοειδείς έκβλαστήσεις προκαλούν επίσης βρογχίτιδες καθ' ύποτροπήν ή όξείες γαστρεντερίτιδες, λόγω

της διοχετεύσεως των μικροβίων προς τα άναπνευστικά όργανα ή το πεπτικό σύστημα.

Τα παιδιά που παρουσιάζουν άδενοειδείς έκβλαστήσεις έχουν συνήθως στενό θώρακα, για το λόγο ό,τι δεν άναπνέουν κανονικά. Άλλα και πολλές περιπτώσεις παιδικού άσθματος όφείλονται επίσης σ' αυτές.

Οι άδενοειδείς έκβλαστήσεις δεν μπορούν να θεραπευθούν ούτε με πομάδες, ούτε με γαργαρισμούς, ούτε με καυτηριάσεις του φάρυγγος ή των ρινικών κοιλοτήτων. Το μόνο μέσον θεραπείας των είναι ή χειρουργική άφαιρέσις. Όλοι οι έπιστήμονες συμφωνούν σήμερα σ' αυτό.

Άλλα σε ποιά ηλικία πρέπει να γίνει ή έγχείρησις; Το παιδί είναι άπαραίτητο να ύποβληθή σε νάρκωσι;

Όσον άφορά την ηλικία, δεν μπορεί να προσδιορισθή με ακρίβεια πότε πρέπει να γίνει ή έγχείρησις. Ός καταλληλότερη ηλικία θεωρείται ή μεταξύ των τριών και πέντε χρόνων. Άν περιμένομε ως τα επτά ή ως τα δέκα, είναι δυνατόν οι έκβλαστήσεις να έχουν προκαλέσει, στο μεταξύ, μερικές από τις δυσάρεστες συνέπειες που σημειώσαμε παραπάνω.

Η γενική νάρκωσις σε παρόμοιες περιπτώσεις είναι τελείως περιττή. Η έγχείρησις μπορεί να γίνει με τοπική άναισθησία. Η άφαιρέσι των άδενοειδών έκβλαστήσεων όπως και των άμυγδαλών είναι σήμερα άπλουστάτη και δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο.

Για την έγχείρησις δεν υπάρχει καμμία άντένδειξις. Τουναντίον, για τους λόγους που είπαμε επιβάλλεται να γίνει το συντομώτερο

1) Το ειδικό νυστέρι εισάγεται στο στόμα. Ο μικρός δακτύλιος, όπου καταλήγει, διευθύνεται όριζόντια. Ο χειρουργος κρατάει τη λαβή όπως μία πένα. 2) Όταν το νυστέρι φτάση στον φάρυγγα, ή χειρουργος δίνει στο δακτύλιο κάθετη διεύθυνσι. 3) Το νυστέρι εισάγεται στο στόμα. Ο μικρός δακτύλιος, όπου καταλήγει, διευθύνεται όριζόντια. Ο χειρουργος κρατάει τη λαβή όπως μία πένα. 4) Όταν το νυστέρι φτάση στον φάρυγγα, ή χειρουργος δίνει στο δακτύλιο κάθετη διεύθυνσι. 5) Το νυστέρι εισάγεται στο στόμα. Ο μικρός δακτύλιος, όπου καταλήγει, διευθύνεται όριζόντια. Ο χειρουργος κρατάει τη λαβή όπως μία πένα. 6) Όταν το νυστέρι φτάση στον φάρυγγα, ή χειρουργος δίνει στο δακτύλιο κάθετη διεύθυνσι.

΄Αστυνομικό διήγημα

Η μίς Φέρμπανκ πήρε το δί-
σχο του καφέ κι' ακολου-
θησε τη φίλη της οικοδέ-
σποινα στη κουζίνα.

— Τι άσχημη νύχτα άπό-
ψε! είπε. Σκοτάδι πηχτό...
Άλλθεια, αγαπητή μου, πώς
δεν φοβάσαι που κοιμάσαι σ'
αυτό το μεγάλο σπίτι, μόνο
με τη συντροφιά της γρha -
Μπέρτας;

— Μπα, γιατί να φοβηθώ; ά-

Ένα φοβερό όπλο

πάντησε η Μάμπελ Μέλτον.
— Άλλωστε, γρήγορα θ' άπο-
κτησώ και συνοίκους, όταν τε-
λειώσω ή μεταρρθμισί της σο-
φίτας. Ο εργολάβος βιάζε-
ται ν' άρχισή αυτή τη δου-
λειά. Χθές μάλιστα, ήρθε ένας
άνθρωπος του για να μετεή-
ση. Κι' ένας άλλος ήρθε ση-
μερα τ' άπόγεμα, για την ή-
δια δουλειά και πάλι.

— Η μίς Φέρμπανκ φύλαξε
τον καφέ και τη ζάχαρη. Με
την εύκαιρία αυτή δεν παρέ-
λειψε να πη στη φίλη της:

— Τελοςπώντων, γεμάτο εί-
ναι πάντα το ντουλάπι σου,
αγαπητή μου Μάμπελ!

— Ναι, όπως ξέρεις, έχω
αυτή τη συνήθεια. Έννοώ να
μη μου λείπη τίποτα από το
σπίτι... τίποτα που να μπο-
ρή να μου χρειαστή σε μία ώ-
ρισμένη στιγμή.

Οι δύο φιλενάδες φλυάρη-
σαν λίγο ακόμη. Ξαφνικά, ή
μίς Φέρμπανκ έπιασε το χέρι
της Μάμπελ Μέλσον και της
είπε ζωηρά:

— Ξέρεις μ' άνησούχσε έ-
κείνο που μου είπες για το
δεύτερο άνθρωπο που ήρθε
από τον εργολάβο. Δεν υπήρ-
χε κανείς λόγος να τον στεί-
λη... Μήπως ήταν κανείς λω-
ποδότης κι' ήρθε μ' αυτή την
πρόφαση για να μελετήσει τα
κατατόπια; Γίνονται τσέπες

κλεψιές, τώρα τελευταία, ό-
πως γράφουν οι έφημερίδες.
— Μη γίνεσαι κωμική, κα-
θ' ύμνη Φλόσσι. Σ' έχουν έπηρε-
άσει τ' άστυνομικά διηγήμα-
τα που διαβάζεις...

— Μιλάω σοβαρά, Μάμπελ!
Φρονώ πως είναι φρόνιμο να
τηλεφωνήσης αύριο το πρωί
στο γραφείο του εργολάβου,
για να βεβαιωθείς.

— Η κ. Μέλσον χτύπησε τη
φίλη της στον ώμο και της εί-
πε να μην άνησυχή.

— Δεν έχω τίποτε αξιό-
λογο, για να μου κλέψουνε,
προσέθεσε. Τα κοσμήματά μου
είναι καλά φυλαγμένα στην
κρεβατοκάμαρα, σ' ένα σιδερέ-
νιο ντουλάπι του τοίχου...

Σε λίγο ή μίς Φέρμπανκ έ-
φυγε για το σπίτι της. Η
Μάμπελ κλείδωσε καλά την έ-
ξορτα. Έσβυσε τη φωτιά
στο τζάκι, τακτοποίησε τα
μαξιλάρια του ντιβανιού κι'
ανέβηκε ύστερα στην κρεβατο-

— Άναψε ή λάμπα του κομοδίνου
και το φως της έπεσε προς την
πόρτα, πάνω σε μία άσπρη
μορφή...

κάμαρά της.
— Έπεσε στο κρεβάτι της
και διάβασε για λίγη ώρα ή-
να βιβλίο. Ύστερα, θυμήθη-
κε ξαφνικά, πώς δεν είχαν όρι-
σει με τη φίλη της πότε θα
ξανασυναντηθούνε. Άπλωσε το
χέρι της στο κομοδίνο και ση-
κωσε τ' ακουστικό του τηλε-
φώνου.

Μα τί συνέβαινε; Δεν άκου-
γόταν το κανονικό σήμα στο
τηλέφωνο... Η Μάμπελ άνε-
δοκατέβασε δυο-τρεις φορές το
άγκιστρο, αλλά δίχως αποτέλε-
σμα. Στο τέλος, βαρέθηκε
πιά, κι' έσβυσε το φως.

Το δωμάτιο ήταν κατασκό-
τεινο και ήσυχο. Πριν άποκοι-
μηθί, ή Μάμπελ έφερε από νο-
υ της τα γεγονότα της ήμέρας.
Είχε περάσει τσάες ώραιες ώ-
ρες με τη φίλη της!...

Μα οι σκέψεις της έγιναν
λιγότερο ευχάριστες, όταν θυ-
μήθηκε τους φόβους της Φλό-
σσι. Δίχως να όμολογή κι' ή ή-
δια το λόγο στον έαυτό της,
δοκίμασε πάλι να τηλεφωνή-
ση. Μα τίποτα! Το τηλέφωνο
ήταν νεκρό...

— Άρχισε ν' άνασαινή κάπως
πιό γρήγορα... Σκέφθηκε έ-
κείνο τον άνθρωπο του εργο-
λάβου... Είχε μείνει λίγη ώρα
στο χώλλ, όπου βρισκόταν ή
κεντρική έγκατάστασι του τη-
λεφώνου. Τον είχε άφισει μόνο
για να του έτοιμάση ένα
σαά...

Είχε μεταχειρισθί διόλου
το τηλέφωνο από την ώρα που
έφυγε εκείνος; Όχι, καθόλου!
Σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι
και φόρεσε τη ρόμπα της. Ύ-
στερα κατέβηκε στο χώλλ, ά-
νάβοντας τα φώτα παντού άπ'
όπου περνούσε.

Ναι, σωστά, το είχε ύπο-
πτευθί. Το τηλεγραφικό σύρ-
μα ήσαν κομμένο πάνω στον
τοιχο! Και δεν είχε ή Μάμπελ
τά μέσα, ούτε και τας άπαι-
τούμενες γνώσεις για να το
διορθώση...

Το θάρος της την έγκατέ-
λειψε ξαφνικά. Σωριάστηκε
σε μία πολυθρόνα, τρέμοντας.

Σίγουρα, ό άνθρωπος εκεί-
νος ήταν κακοποιός! Θα έ-
ναγυριζε τη νύχτα για να τη
άλητεψη! Δε μπορούσε να εί-
δοποιήση την άστυνομία —
γιατί με κανένα τρόπο δεν θα
τολμούσε να βγί άπ' το σπίτι
της, τέτοια ώρα! Σίγουρα, ό
κλέφτης θα παραφύλαγε άπ'
έξω, περιμένοντας να σβύσουν
όλα τα φώτα...

Να ξυπνήση τη γρha και
κουφή υπηρέτρια της, τη
Μπέρτα; Και τί θα κέρδιζε;
Με τον πανικό της και τις ύ-
στερικές φωνές της, ή γρha θα
την ζετρελλάινε ακόμα πιο
πολύ...

Σηκώθηκε και πήρε την
τοιμπίδα του τζακιού. Δεν της
φάνηκε άστόσο ύπολογισμο
αυτό το όπλο. Σίγουρα, ό
γκάγκτερ θα είχε πιστόλι...

Τό καλύτερο ήταν ν' άναψη
όλα τα φώτα και να μείνη ζυ-
πνια ως το πρωί. Δεν θα τολ-
μούσε, βέβαια, ό κλέφτης να
μπή σ' ένα κατάφωτο σπίτι...
Θα ήταν πολύ άνόητος.

Όστόσο, φαίνεται πως άλ-
λαξε γνώμη ή Μάμπελ. Γιατί
μισή ώρα αργότερα είχε σβύ-
σει τα φώτα κι' είχε πέσει πάλι
στο κρεβάτι της. Φορούσε
τώρα όλα της τα ρούχα. Τα
σκεπάσματα της ήταν ζεστά.

Κι' όμως — περίεργο! —
φταίνιχτε τρεις φορές... Η
καρδιά της χτυπούσε γοργά,
όχι όμως από φόβο άλλ' από
άνυπομονησία. Είχε συμπλη-
ρώσει τις προετοιμασίες της
και περίμενε τώρα το αποτέ-
λεσμα...

Δυό ώρες αργότερα, έφτα-
σε σ' αυτή της ένας ήχος,
σαν τριξίμο χαρτιού. Επείτε-
λους! Κάποιος είχε πατήσει
πάνω στα χρυσοχαρτά της σο-
κολάτας, που είχε σκορπίσει
έπιτθδες στα σκαλοπάτια!
Ύστερ' από ένα διάλειμμα,
που της φάνηκε πως διαρκού-
σε— άλόκληρο αιώνα, άρχισε να

γυρίζη το πόμολο της πόρ-
τας της.

Η Μάμπελ συγκρατούσε
ακόμα και την άνάσα της, πε-
ριμένοντας την κατάλληλη στι-
γμή... Ξαφνικά, πίεςε τα δυό
ηλεκτρικά κουμπιά, που είχε
κρύψει κάτω άπ' τα σκεπά-
σματά της.

Ένας δυνατός και όξυς ή-
χος άκούστηκε άμέσως, μέσα
στη νυκτερινή σιωπή. Συγ-
χρόνως, άναψε ή λάμπα του
κομοδίνου και το φως της έ-
πεσε προς την πόρτα, πάνω
σε μία άσπρη μορφή, που
φταρνιζόταν συνεχώς, άσυγ-
κράτητα!

Η Μάμπελ σηκώθηκε και
προχώρησε προς τον κακο-
ποιό, κρατώντας το φοβερό ό-
πλο της. Εκείνος άπισθοχώ-
ρησε, ενώ εξακολουθούσε να
φταρνιζεται και να τριβή τα
μάτια του, στράφηκε άπότο-
μα, κατέβηκε τη σκάλα κι'
ώρμησε σαν τρελλός έξω, στο
δρόμο, άπ' την άνοιχτή έξω-
πορτα.

Τότε μόνο ή Μάμπελ στα-
μάτησε τη λειτουργία της ή-
λεκτρικής σκούπας που κρα-
τούσε. Έβγαλε το μαντίλι με
το οποίο είχε σκεπάσει τη μύ-
τη της και, χαμογελώντας ευ-
χαριστημένα, άκολουθούσε τα
ίχνη από άλεύρι και πιπέρι
που είχαν μείνει σ' όλόκληρη
τη σκάλα...

— Βλέπεις, Φλόσσι, έλεγε
την άλλη μέρα στη φίλη της, τί
καλά που έκανα ναχω άπ' ό-
λα στο ντουλάπι της κουζί-
νας μου;... Γέμισα μ' άλεύρι
και με πιπέρι την ηλεκτρική
σκούπα, άφού άφαίρεσα το
σάκκο της. Και το δυνατό ρεύ-
μα του αέρος, που σχηματί-
στηκε με τη λειτουργία της,
τάστειλε στο πρόσωπο του
λωποδύτη! Έτσι, τον έτρε-
ψα εις φυγήν.

»Ύστερα, τον έπιασαν δυό
άστυφύλακες, που άκουσαν
άπ' τ' άνοιχτό παράθυρο τον
ήχο της ηλεκτρικής σκούπας,
μέσ' στη νυκτερινή ήσυχία.
Δεν δυσκολεύτηκαν, άλλωστε
να βρούνε τον άλευρωμένο έ-
κείνον άνθρωπο, που φταρνι-
ζόταν συνεχώς!

»Είχε τόσο πολύ πνιγή άπ'
τα φταρνίσματα, ό φοικαρς,
ώστε ξεχάσε πως κρατούσε
πάνω του πιστόλι. Και δεν
προσπάθησε καν ν' άρνηθί την
ένοχή του...

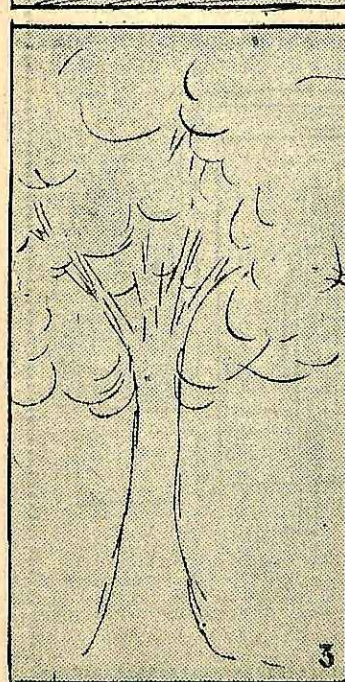
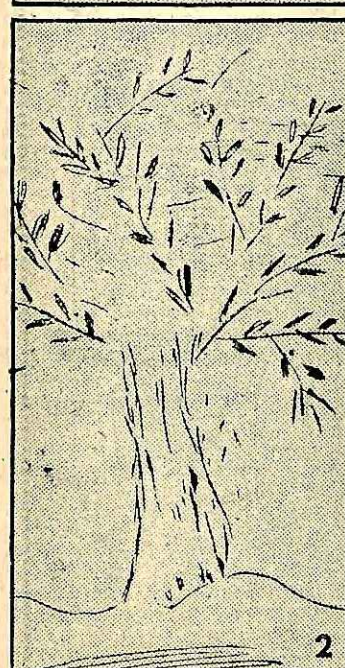
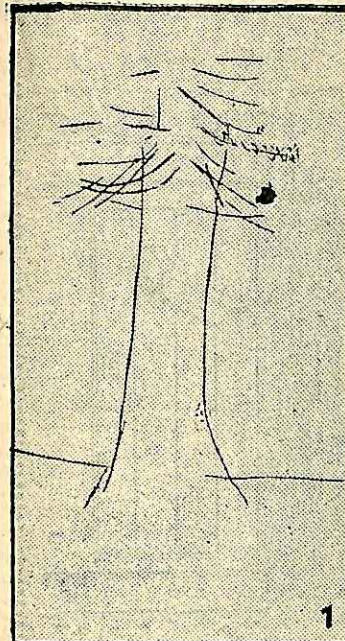
Ο ΤΖΟΝΕΣ

Έξέφλησι γούνας
σε... 12 χρόνια!

Ένας μικρός Νεοϋρκέζος, ό
δεκαετής Μπάρι Ρόκλαντ, θέ-
λησε να χάριση στη μητέρα
του μίαν ώραία γούνα βίζον.
Αξίας τριακοσίων δολλαρίων!
Το ποσόν αυτό ήταν, φυσικά,
άγασμα για τον μικρό Ρό-
κλαντ. Πρότεινε, λοιπόν, στον
καταστηματάρχην να του πλη-
ρώνη ένα δολλάριο του έδω-
μάδα. Ο τελευταίος όχι μόνο
δέχτηκε, αλλά έλάττωσε την
έδωμαδιάτικη δόσι σε... 50
σέντς. Έτσι, ό Ρόκλαντ, θα
έξοφλήση την γούνα της μπέ-
ρας του έπειτα από 12 χρό-
νια, όταν, δηλαδή, θα είναι 22
έτών.

Πολύ συγκινητικό αυτό το
ένδιαφέρον του μικρού για τη
μητέρα! Δεν το νομίζετε;

Τα δέντρα

ΠΟΥ "ΜΙΛΑΝΕ"

Ο τρόπος που θα σχεδιάσετε πρό-
χειρα ένα δέντρο, φανερώνει ποι-
ος είσαστε πραγματικά, και με
ποιές διαθέσεις άνενίζετε τη ζωή. Πρα-
γματικά, οι ψυχολόγοι που μελέτησαν
χιλιάδες σκίτσα δέντρων, διαπίστωσαν,
ότι κάθε άτομο «βλέπει» ένα δέντρο με τρόπο
ανάλογο με το πώς βλέπει τη ζωή — όπως
άποκαλύπτει με άλλες μεθόδους εξέτάσεως.
Το σκίτσο του άποτελεί μία άυτοπροσωπο-
γραφία» του, για ένα έξασκνημένο μάτι.

Η πρώτη έφαρμογή αυτής της μεθόδου για
τον έλεγχο της προσωπικότητας, έγινε στον ά-
μερικανικό στρατό, κατά τον δεύτερο παγκό-
σμιο πόλεμο. Τα σχεδιάσματα σπιτιών, δέν-
τρων, ανθρώπων, κλπ. χρησιμοποιήθηκαν τότε
πολύ για τη χαλάρωσι της νευρικής υπερενά-
σεως των πολεμιστών.

Αργότερα, το ίδιο σύστημα έφαρμόστηκε
στην Έλβετία. Τώρα το έχουν υιοθετήσει διά-
φορες σχολές και ψυχιατρικές κλινικές των Ή-
νωμ. Πολιτειών.

Το δέντρο προτιμήθηκε, γιατί συμβόλιζε πάν-
τοτε τη ζωή και την άνάπτυξη. Στη σκανδινα-
κή μυθολογία, αναφέρεται το «Υγκντραζίλ», το
«δέντρο της ζωής», που συνεδίαζε τη γή, τον
ουρανό και τον Άδη. Στο θρύλο των Νιμπε-
λούγκεν, υπάρχει ένα δέντρο, που έχει τις ρίζες
του στα σπλάχνα της γής (δηλαδή στο παρελ-
θόν), τον κορμό του μεταξύ του κόσμου των
νηπιών και τα κλαδιά του στη Βαλχάλλα, στην
ουράνια κατοικία των θεών.

Άλλα και ή συνθισμένη έκφρασις «οικογε-
νειακό δέντρο» δείχνει πόση σημασία εξακολου-
θούμε να δίνουμε στο δέντρο, ως σύμβολο της
ζωής.

Κατά τους ψυχολόγους, λοιπόν, ό τρόπος
που σκιστάρετε ένα δέντρο, άποκαλύπτει τα έ-
ξες τρία πράγματα:

- 1) Πώς σας έχουν φερθή, ιδίως όταν ήσαστε
παιδί.
- 2) Ποιές είναι οι προοπτικές σας για τη
ζωή.
- 3) Ποιές είναι οι σχέσεις σας με τους άλ-
λους ανθρώπους.
- 4) "Αν είσαστε ρεαλιστής ή όνειροπόλος.
- 5) "Αν είσαστε δειλός ή επιθιβετής.

Δεν έχει καμμία σημασία αν έχετε ή όχι
καλλιτεχνικό ταλέντο. Τόσο ένας όόκιμος ζω-

Μιά εύχάριστη μέθοδος άυτοελέγχου

γράφος, όσο κι' ένας τελείως άτζαμής, έκδη-
λώνουν στα σκίτσα τους κατά τον ίδιο τρόπο
την προσωπικότητά τους και τον έσωτερικό
τους κόσμο.

Θέλετε, λοιπόν, να ύποβληθήτε και σεις σ'
αυτή την πρωτότυπη ψυχολογική δοκιμασία;
Πάρτε μολύβι και χαρτί και σχεδιάστε ένα
άποιοδήποτε δέντρο, όχι εκ του φυσικού, άλλα
άπό μνήμης, δίχως να το βλέπετε.

Παρακάτω, θα βρήςτε τις οδηγίες που θα σας
βοηθήσουν να έρμηνεύσετε αυτό το σκίτσο σας
και να γνωρίσετε έτσι καλύτερα τον έαυτό
σας. Οι οδηγίες αυτές βασίζονται στα συμπε-
ράσματα των παρατηρήσεων που έκαναν οι Ά-
μερικανοί και οι Έλβετοί ψυχολόγοι πάνω σε
χιλιάδες σχεδιάσματα δέντρων.

1) Δώσατε στο σκίτσο σας τέτοιες διαστά-
σεις, ώστε να μη χωράη όλόκληρο στο χαρτί
που μεταχειρισθήκατε;

Αυτό σημαίνει πως είσθε ριψοκίνδυνος, σάς
άρέσουν γενικά οι περιπέτειες και δεν άνεχε-
σθε περιορισμούς στη δράσι σας.

2) "Ας πάρουμε τώρα την αντίθετη περι-
πτωση: δηλαδή το σκίτσο σας είναι ύπερβολι-
κά μικρό, ανάλογο με το χαρτί που χρησιμο-
ποίησατε.

Άποτελεί τότε μία θετική ένδειξι, ότι δεν έ-
χετε άρκετη άυτοπεποίθησι, όση χρειάζεσθε για
ν' άνταποκριθήτε στη ζωή.

3) Οι γραμμές που τραβήξατε με το μολύδι
σας, είναι πολύ έλαφρές;

Είσθε πολύ έπιφυλακτικός, παίρνετε ύπερβο-
λικές προφυλάξεις στη ζωή σας, δεν άρπάζετε
τις εύκαιρίες που σας παρουσιάζονται.

4) Οι γραμμές αυτές είναι έντονες και χον-
τρές, με πολύ πατημένο το μολύδι;

Σημαίνει, ότι δείχνετε πάντα άυτοπεποίη-
σι, δυναμικότητα και σθεναρότητα.

5) Το δέντρο που σκιστάρατε, στέκεται ό-
λόρθο;

Είναι σημείο, ότι έχετε πνεύμα άνεξάρτητο
και άκαμπτο.

6) "Η άπεναντίας γέρνει έλαφρά και χαρι-
τωμένα προς το ένα πλευρό;

Τότε σημαίνει πως δείχνετε μία εύλυγισία
ν' όλες σας τις έκδηλώσεις.

7) Έχει φύλλα το δέντρο σας;

Αυτό δείχνει πως είσθε αισιόδοξος και πως
χαίρεσθε τη ζωή.

8) Είναι τελείως γυμνό και άλύγιστο συγ-
χρόνως;

Δείχνει, ότι παίρνετε πολύ στα σοβαρά τη
ζωή.

9) Διακρίνονται στο σκίτσο οι ρίζες του
δέντρου;

Είσαστε και σεις σταθερός και γερά ριζω-
μένος.

10) Διακλαδίζεται άπότομα, άπό ένα σημείο
και πάνω;

Δείχνει διάθεσι άγωνιστική.

11) Τα κλαδιά του άρχίζουν να σχηματίζων-
ται σιγά-σιγά και χαριτωμένα,

Άναπτύσσετε εύκολα και φυσικά τον πνευ-
ματικό σας κόσμο.

12) Πέφτουν τα φύλλα του, όπως το φθινό-
πωρο;

Αυτό σημαίνει ότι περάσατε μία περίοδο ά-
γογοντεύσεως στη ζωή σας.

13) Σχεδιάσατε κλαδιά μπλεγμένα και κορ-
ό με τρυπές;

Φοβάσθε ύπερβολικά τις σωματικές βλάβες.
"Αν δεν σας φαίνεται πλήρης αυτός ό πι-
νακας, μπορείτε να τον συμπληρώσετε και με
άλλες παρατηρήσεις, συγκεντρωμένες άπό τη
μελέτη των σκίτσων διάφορων γνωστών σας.

ΓΑΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Για το παιδί της αδελφής της!..

Μία νέα κοπέλλα, έπειτα από δυό μήνες, πρόκειται να καθήση στο έδωλό του κατηγορουμένου, γιατί έδωσε «προς υιοθεσίαν» το παιδί της αδελφής της! Τη μήνυση έκανε ο ίδιος ο πατέρας του παιδιού κι' η νέα, με την αλήθεια, έχει μπλέξει πολύ άσχημα.

Μά δεν είναι αυτό το μοναδικό δράμα της. Χρόνια και χρόνια έχει υποφέρει ένα σωρό βάσανα γι' αυτό το παιδί κι' ένας Θεός ξέρει τι θα τραβήξει ακόμη! Άλλα κι' αυτό το άτυχο μικρό πλάσμα ήταν αφάνταστα βασανισμένο. Ήταν αληθινά ένα τραγικό παιδί χωρίς οικογένεια και τώρα που η τύχη του βαρέθηκε να το βασανίζει κι' είδε μια καλή ημέρα κινδυνεύει να ξαναγυρίσει στη φτώχεια και στη φοβερή μοναξιά! Ακούστε την ιστορία του και θα δείτε πόσο ανατριχιαστικό είναι πραγματικά το δράμα της μικρής ζωής του:

Πριν από έπτα χρόνια, δυό κορίτσια, όμορφα από πατέρα, ήρθαν στην Αθήνα, για να εργαστούν και να παντρευτούν. Ήταν κι' οι δύο πρώην κοπέλλες, ακούραστες, καλές νοικοκυρές. Έτσι, μία βία τους δέχθηκε να τις πάρει κοντά της και τις έβαλε στο «ατέλιό» της για να μάθουν μωδίστες.

Μά από τόν πρώτο χρόνο φάνηκε ότι η τύχη είχε αρχίσει να... χαμογελάει στη μεγαλύτερη. Η κοπέλλα αυτή έκανε την γνωριμία ενός νέου, που φαινόταν ότι την είχε έρωτευθεί παράφορα και που ζήτησε να την κάνει γυναίκα του. Το κορίτσι φυσικά ξετρελλάθηκε από αυτό και την ανέλπιστα τύχη της και διηγήθηκε τα πάντα στον πατέρα της. Ο πατέρας της, όμως, που ήταν πολύ πλούσιος, δεν ήθελε να δώσει το χέρι της κόρης του σε έναν άντρα που δεν είχε καμία σχέση με την κοινωνία της.

Το νύμφευτο ζευγάρι κι' η μικρότερη αδελφή έμειναν στο ίδιο δωμάτιο, που είχαν νοικιάσει. Μά η ευτυχία της νέας δεν κράτησε πολύ καιρό. Μόλις ήρθε στον κόσμο το πρώτο παιδί και αμέσως άρχισαν να έρχονται οι δυσκολίες. Ο πατέρας της αδελφής της, που ήταν πολύ πλούσιος, δεν ήθελε να δώσει το χέρι της κόρης του σε έναν άντρα που δεν είχε καμία σχέση με την κοινωνία της.

Το νύμφευτο ζευγάρι κι' η μικρότερη αδελφή έμειναν στο ίδιο δωμάτιο, που είχαν νοικιάσει. Μά η ευτυχία της νέας δεν κράτησε πολύ καιρό. Μόλις ήρθε στον κόσμο το πρώτο παιδί και αμέσως άρχισαν να έρχονται οι δυσκολίες. Ο πατέρας της αδελφής της, που ήταν πολύ πλούσιος, δεν ήθελε να δώσει το χέρι της κόρης του σε έναν άντρα που δεν είχε καμία σχέση με την κοινωνία της.

δυό άφορες, για να φύγει μακριά από την οικογένεια που δημιούργησε. Έννοείται ότι δεν ήθελε να στείλει χρήματα! Η γυναίκα του πάλι με τις φροντίδες του μωρού, ήταν αδύνατο να εργαστεί και να κερδίσει την ζωή τους. Έτσι όλα τα βάσανα έπεσαν στην πλάτη της αδελφής, που αναγκάστηκε να δουλέψει ακόμα και την νύχτα για να εξοικονομήσει τα λεφτά που χρειαζόντουσαν.

Μά σαν να μη έφτανε αυτό το δράμα της, άλλη φουρτούνα ήρθε να αναστατώσει την ζωή της. Η αδελφή της, από τα βάσανα, τις στενοχώριες και το μεγάλο καύμο της για την εγκατάλειψή της από τον άντρα της, άρρωσθηκε βαρεια και πέθανε!

Το μικρό έμεινε υλομόναχο! Ο λη τη φροντίδα της ανατροφής του την ανέλαβε η φτωχιά νέα. Πού όμως να το άφησε, για να πάει να εργαστεί; Η βία τους δεν είχε καμία διάθεση να αναλάβει το υπέροχο της ανατροφής ενός μωρού.

Τότε εκείνη το έδωσε σε μια φτωχιά επίσης γυναίκα για να το φροντίσει και της πληρωσε τα έξοδα του, τα ρούχα του, ότι χρειαζόταν τελοσπάντων.

Μάταια πολλές φορές έγραψε στο γαμπρό της και του ανέφερε ότι έπρεπε να φροντίσει για το παιδί του. Εκείνος εύρισκε πάντα νέες δικαιολογίες και προσέφερε για να της φέρει τον κατακλυσμό και να μη της δίνει χρήματα για το παιδί του.

Κι' η άτυχη νέα δούλευε σκληρά. Δούλευε σε σπιτία σε μαγαζιά, δούλευε ακόμη την νύχτα της Κυριακής που είχε άδεια από τ' αφεντικό της για να ξεκουραστεί λίγο και να διασκεδάσει!

Μά όσο μεγάλωνε το παιδί, τόσο μεγάλωναν και τα έξοδα του. Έπειτα ήρθαν πολλές και σοβαρές ασθένειες του, που χρειαζόντουσαν γιατρούς και φάρμακα. Η νέα ήταν αδύνατο να καλύψει όλα αυτά τα ποσά με την προσωπική εργασία της.

Ένα αντρούγιο όμως, που δεν είχε παιδιά, παρακολούθησε το δράμα της, την λυπόταν και συχνά της δάνειζε χρήματα. Έβλεπε επίσης αυτό το χαριτωμένο κοριτσάκι και το λυπόταν.

Έπειτα οι σύζυγοι αυτοί ήθελαν να υιοθετήσουν ένα παιδί για να τους κληρονομήσει και να «φωτισθεί» το σπίτι τους. Έτσι τους το έδωσε αφού, όπως υποστηρίζει, ούτως και τον πατέρα του.

Το παιδί αυτό λοιπόν βρήκε τη χαρα της ζωής κοντά στους θετούς γονείς του.

Μά ο πατέρας του, είτε γιατί ήθελε χρήματα, είτε γιατί ήθελε να λέγεται πατέρας του, αλλά χωρίς να φροντίζει γι' αυτό, υπέβαλε μήνυση έναντι της κοινότητας του ότι έδωσε το παιδί του «προς υιοθεσίαν» χωρίς την έγκρισή του!

Και το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα κινδυνεύει τώρα να μείνει πάλι χωρίς οικογένεια κι' η φτωχιά νέα που το μεγάλωσε να πάει φυλακή!

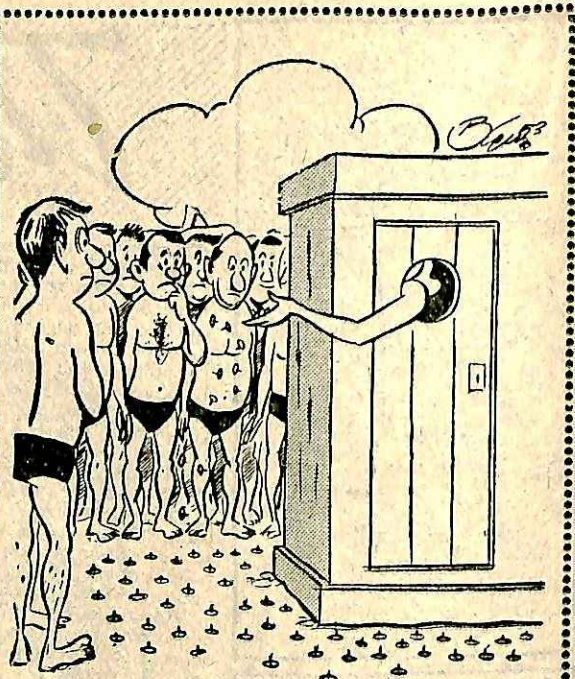
Στην κρίση του δικαστή κρίνεται σήμερα η τύχη του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

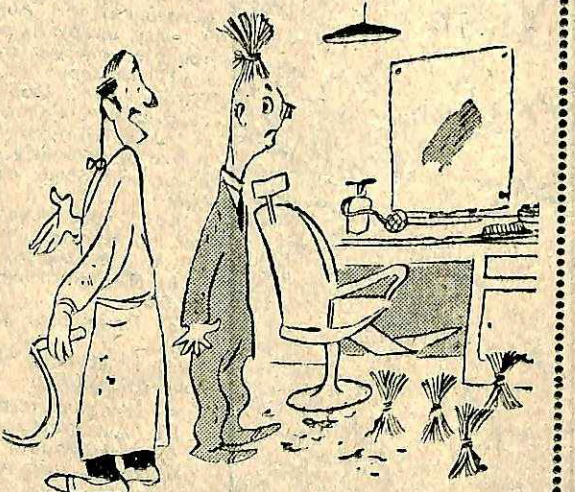
ΘΘ

Δεν μεγαλώνουν τα νύχια του!

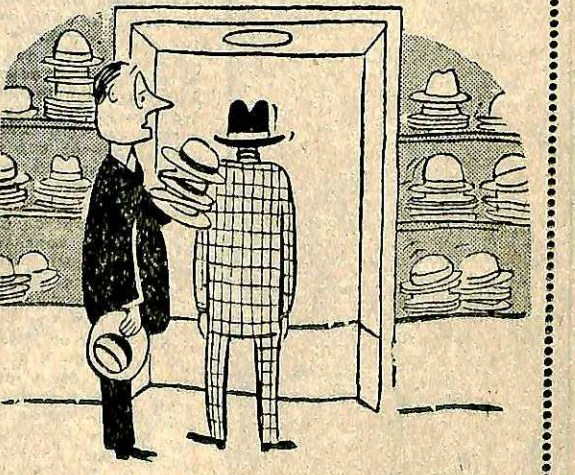
Ο μηχανικός Μάρκ Βίλς, που μένει στο Ήστ Λόντον της Νοτίου Αφρικής, ηλικίας 51 χρόνων και υγιεινός, είναι ένα μοναδικό φαινόμενο στον κόσμο. Από 18 μήνες τα νύχια του δεν μεγαλώνουν. Οι γιατροί που τον εξήτασαν δεν κατόρθωσαν να εξηγήσουν που οφείλεται αυτό το φαινόμενο.

Μία έξυπνη γυναίκα...
(Του Β. Χριστοδούλου)

—Πριν γίνει κουρέας, εργαζόμουν σ' ένα α-
ροκτήριο.
—Το κατάλαβα.

—Περάστε κύριε, και από το παιδικό μας
τιμήμα!...

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ και οι ταινίες της

Οι σταθμοί της «τελεβίζιον» στην Εύρωπη και την Αμερική

Διάχυτη είναι η βεβαιότητα, ολόκληρο τον κόσμο, ότι η νέα εφεύρεση του φιλμ των τριών διαστάσεων, θα εκτοπίσει σύντομα τα κοινά φιλμ. Άλλωστε, μαθαίνουμε, ότι όλες οι κινηματογραφικές εταιρείες σπεύδουν να φτιάξουν νέες ταινίες, σύμφωνα με τις νεώτερες απαιτήσεις.

Δεν γνωρίζουμε όμως, ότι τα 40 % των ταινιών που «γυρίζονται» μέχρι τώρα, δεν αφορούν τον κινηματογράφο, αλλά προορίζονται για την... τηλεόραση!

Μία έκφραση που είχαμε συνηθίσει με τον Αμερικανό διευθυντή της παραγωγής ταινιών τηλεόρασης για την Εύρωπη, μας πληροφορήσε για αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα, που θα ενδιαφέρουν σίγουρα και τους άγνωστες μας.

Πριν απ' όλα, όπως αναφέραμε, οι κινηματογραφικές εταιρείες, τα τελευταία χρόνια, έχουν αφιερώσει τα 40 % περίπου της παραγωγής τους στην τηλεόραση. Η ενέργειά τους αυτή ξεκίνησε από μία απλή σκέψη. «Επειδή τελευταία ο κόσμος είχε βαρεθεί τον κινηματογράφο και ήταν φανερό η μείωση του αριθμού των θεατών, αποφάσισαν να μεταφέρουν τον κινηματογράφο στο σπίτι του θεατού, αφού εκείνος δεν άφηνε το σπίτι του για να πάει στο σινεμά.

Επίσης έπρεπε να δημιουργηθεί ένα πολύ καλό φιλμ και επομένως δαπανηρό, για να προσελκύσει το ενδιαφέρον του.

Η καινοτομία όμως που σκέφθηκαν, δηλαδή να παρουσιάσουν μία ολόκληρη ιστορία στην οθόνη της «τελεβίζιον», παρουσίασε τεράστιες δυσκολίες. Η σπουδαιότερη ήταν η εξής: «Έπρεπε οι νέες ταινίες

να είναι για τα γούστα όλων των ανθρώπων, για να τις παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον. Στις συνήθισμένες αίθουσες του σινεμά, δεν παρουσιάζονταν τέτοια δυσκολία. Όταν παιζόταν μία αστυνομική ταινία π. χ., οι θεαταί πήγαιναν να τη δουν, γιατί τους άρεσε αυτό το είδος.

Το ίδιο συνέβαινε και για αισθηματικές ταινίες, τις περιπετειώδεις κλπ.

Αν δεν άρεσε το είδος, ο θεατής πήγαινε αλλού. Τώρα όμως έπρεπε να γίνουν ταινίες που ν' αρέσουν σ' όλους, και αυτό παρουσίαζε τη μεγαλύτερη δυσκολία! Εκτός όμως απ' αυτό, σε κάθε σπίτι, υπάρχουν παιδιά και γυναίκες, που δεν θα έπρεπε να βλέπουν ώριμες σκηνές.

Αν πάλι υπήρχαν θέματα άρεστά στα παιδιά, δεν θα ενδιαφέρονταν τους μεγάλους.

Παρ' όλο που μάλιστα να δημιουργηθεί και κοινωνικό ζήτημα. Μπορούσε η νέα εφεύρεση να κατέστρεφε την ανατροφή των παιδιών, αφού βρίσκονταν μέσα στο σπίτι, σαν δολοφονική απειλή!

Ευτυχώς, οι παραγωγοί κατέβαλαν προσπάθειες για να παρουσιάσουν εξαιρετικά φιλμ. Κάθε καλό, σήμερα, προορίζεται για την τηλεόραση! Έτσι υπάρχει μία τεραστία ζήτηση για τις ανάγκες της νέας εφεύρεσης, που επιτρέπει να παρακολουθήσει τα πάντα από το κρεβάτι σας!...

Παράλληλα και οι σταθμοί της τηλεόρασης αυξάνονται με ταχύτατο ρυθμό, παρά τις δαπάνες που συνεπάγεται η εγκατάστασή τους. Αποτελούν ιδιαίτερες επιχειρήσεις, οι οποίες στήριζαν το μεγαλύτερο μέρος των κερδών τους στις διαφημίσεις.

Αξίζει τον κόπο τώρα να ρίξουμε μια ματιά στη διάδοση της τηλεόρασης στην Εύρωπη και στην Αμερική.

Στην Ιταλία υπάρχει ένας σταθμός που λειτουργεί στο Μιλάνο και ένας άλλος σχεδόν έτοιμος, που πρόκειται να αρχίσει τη λειτουργία του στο Τορίνο. Υπάρχουν δε στην Κατοχή των Ιταλών ιδιωτών, 10.000 συσκευές τηλεόρασης, με τις οποίες μπορούν να παρακολουθούν τις εκπομπές.

Στο Παρίσι επίσης λειτουργεί ένας σταθμός, ο ολόκληρος δίκτυος της Γαλλίας έχουν πουληθεί στους Γάλλους 25.000 συσκευές.

Η Αγγλία έχει μεγαλύτερη εξέλιξη. Υπάρχουν τρεις σταθμοί, που λειτουργούν βασιλικά αυτή τη στιγμή. Ένας στο Λονδίνο, ένας στο Έδιμβουργο και ένας τρίτος στο Μπρίσμινγκχαμ. Έξ' άλλου, 1.300.000 συσκευές βρίσκονται σε αγγλικά σπίτια.

Στην Αμερική, οι αριθμοί είναι κάπως αστρονομικοί! Είκοσι δύο εκατομμύρια συσκευές έχουν πουληθεί μέχρι της στιγμής σε ιδιώτες, λειτουργούν δε 150 σταθμοί τηλεόρασης, που έως το τέλος του χρόνου θα έχουν φθάσει τους 200. Υπάρχει μάλιστα η προοπτική, ότι σε 5 χρόνια, θα λειτουργούν... 2.000 σταθμοί!

ΧΑΡ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εύθυμη Ιστοριογυα

Τό «κάδαρμα»

Από καιρό ο κ. Αριστογείτων Ψαρνεφράκης είχε υποψιαστεί πως η μοναχοκόρη του η Λίζα δεν ακολουθούσε τον ρυθμό της ζωής που της είχε επιβάλει. Έσημειωνε αδικαιολογητες απουσίες από το σπίτι κι' έλεγε ψέματα πως περνούσε τ' απογεματά της σε σπιτία φιλενάδων της.

Αυτά και μερικά άλλα συμπτώματα του έδωσαν να καταλάβει πως η Λίζα ήταν έρωτευμένη. Και σίγουρα θ' αγαπούσε κάποιον ανδρικό της, κάποιον «παρακατιανό», αφού δεν τολμούσε να φανερώσει το μυστικό της στον πατέρα της. Και ο κ. Ψαρνεφράκης προτίμησε να την τσιγαρίσει με κρεμμυδάκια, παρά να την δει νύφη στο πλευρό ενός ανδρώπου δυσανάλογου προς την κοινωνική θέση της και την προίκα της. Τις απόψεις του τις ήξερε, φυσικά, η Λίζα και γι' αυτό μεταχειριζόταν κάθε μέσο για να μη γίνη η υποψία του αυστηρού πατέρα της βεβαιότητα.

Όσοι ένα βράδυ έγιναν τα... αποκαλυπτήρια. Η Λίζα άργησε πολύ να γυρίσει στο σπίτι. Άλλα πριν προφτάσει ο κ. Αριστογείτων να την κατακεραυνώσει για την πρωτακουστή απειθαρχία της και το άσυγχωρητο παραπτώμα της, εκείνη έτρεξε στο δωμάτιό της κι' άρχισε να κλαίει σπαρακτικά.

Πρέπει να σκοτωθώ! ξεφώνιζε. Δεν μου μένει άλλη λύσις! Πρέπει να σκοτωθώ!

Ο κ. Ψαρνεφράκης έβλεπε με άμνηστια το κεφάλι του, ενώ το μέτωπό του πλημμυριζε από τον μελιχλίο που ούρεσε να πληροφωρηθεί την αίτια της απελτίσας της.

Δεν μπορώ να σου πω, μπαμπά, ξεφώνιζε η Λίζα. Οι ερωτήσεις του πατέρα της συνεχίστηκαν πιο επίμονες. Και σε λίγο η Λίζα υπέκυψε.

Θα στα πά όλα μπαμπά,

Μην ενοχλήθε... Είμαι... περσινός!

Μην ενοχλήθε... Είμαι... περσινός!
(Του Αργέλαου)

Και πραγματικά το άλλο μεση-
μέρι τὰ ξαναείπανε.

— Σε πληροφορώ, Λίζα μου,
της είπες, ότι η καταχρηστική είναι
ένα παραμύθι ή μάλλον μία κα-
κοηθιστική συκοφαντία. Ο 'Ιω-
άννης Παπαμπαρόπουλος είναι
υπόδειγμα τιμίου κι' εύσυνειδή-
του υπαλλήλου.

— Έστω, μουμούρισε η Λίζα.
'Αλλά όλα τ' άλλα:

— Δεν μπορώ να σου απαντή-
σω αυτή τη στιγμή. Πιθανώς ό-
μως σε κάνα-δυό μέρες να είμαι
σε θέση να σου δώσω μία θετική
απάντησι.

*
'Η πρόβλεψή του έσημείωσε
μια καθυστέρηση 48 ωρών. Της
απάντησε δηλαδή σε τέσσερις μέ-
ρες. 'Αλλά ήταν άπλητος και
κατηγορηματικός...

— Ο 'Ιωάννης Παπαμπαρό-
πουλος, την διαβεβαίωσε, δεν
παντρεύτηκε ποτέ. Κατά συνέπει-
αν δεν εγκατέλειψε ποτέ τη γυ-
ναίκα του και τα παιδιά του. Ό-
σο για τη Σπανίδα χορεύτρια,
άσφαλως θα ξεμυαλιζότανε μαζί
της, αν είχε πατήσει το πόδι του
σε καμπαρέ. 'Αλλά ο 'Ιωάννης
Παπαμπαρόπουλος μόνον εκ φο-
βής γνωρίζει ότι υπάρχουν τού-
τους είδους κέντρα. Αυτό σου
το έγγυμαι.

— Σε πιστεύω, μπαμπά. 'Αλ-
λά μένουν η πλούσια χήρα που
του εξασφαλίζει τη μεγάλη ζωή
και η δυστυχισμένη η μητέρα του
που ζητιανεύει έξ αιτίας του.

— Συκοφαντίες! φώναξε έξω
φρενών ο κ. Ψαρνεφράκης με
γουρλωμένα από το θυμό μάτια.
Αισχρές και ποταπές συκοφαντί-
ες! Ο 'Ιωάννης Παπαμπαρό-
πουλος συζή με τη...μητέρα του.
Είναι πρότυπον στοργικού γιου
και τη μητέρα του όχι μόνο δεν
την ανάγκασε να έπαιτη, αλλά
την έχει σαν πραγματική άρχον-
τισσα. 'Η πλούσια χήρα είναι ά-
νυστακτο πρόσωπο.

— Είσαι βέβαιος μπαμπά;
— Βεβαιότατος!

Το προσωπάκι της Λίζας φω-
τίστηκε από τη χαρά. Ξανασκο-
τείνισσε, όμως, άμέσως.

— Και τι ώφελει αυτό; είπε
σαν να μολογούσε. Δεν παύει
να είναι ένας υπάλληλος μ' ένα
ξερό μισθό. Δηλαδή άνάξιος για
μένα.

Και τότε ο κ. Ψαρνεφράκης...

— Και ποιος σου είπε ότι έ-
νας κοτζαμάν τηματάρχης είναι
για πέμπτα; Ειδικότερα μάλι-
στα ο κ. 'Ιωάννης Παπαμπαρό-
πουλος που διακρίνεται για την
εργατικότητα του, το ήθος του
και την τιμιότητα του. Όσο για
τον «ξερό» μισθό του, θα τον
συμπληρώνουν τὰ εισοδήματα
της προίκας σου.

— Μα σοβαρά, μπαμπά, έχεις
τη γνώμη ότι μπορεί εγώ, η μο-
ναχοκόρη του κ. 'Αριστογείτονος
Ψαρνεφράκη να παντρευτώ έναν
τηματάρχη της «ΕΙΣΕΞ»;
— Ναί! Θα πάρης τον 'Ιωάν-
νη Παπαμπαρόπουλο! Και μάλι-
στα τον άλλο μήνα.

*

Κι' έτσι έγινε στα γρήγορα ο
γάμος. Και την ώρα που το ζεύ-
γος Παπαμπαρόπουλου ξεκινού-
σε για το γαμήλιο ταξίδι, η Λί-
ζα έγειρε τραπέζι στον όμο του
άντρα της και του είπε:

— Αν δεν μου κατέβαινε η
ιδέα να σε παρουσιάσω για ένα
«πραγματικό καθάμμα» ποιος
ξέρει πόσο καιρό θα βασανίζομα-
στε ακόμα!...

'Αλλά, εύχως, ο κ. Ψαρνε-
φράκης ήταν μακριά και δεν την
άκουσε. Κι' έμεινε με την ικανο-
ποίηση πως έγινε αυτό που ή-
θελε αυτός!

Γ. ΓΙΑΝ.

Η αλληλογραφία μας

Διάφορες πληροφορίες

Μαρκαμένο γαρυφαλλο, Λαμία: Δεν ξέ-
ρωμε για ποιά χάπια πρόκειται και η ήθοποιος δεν
βρίσκεται, δυστυχώς, στην 'Αθήνα και να την ρω-
τήσωμε. Μίμην Μπαστούννη, Ναύπλιο: 'Η
διεύθυνσις του προέδρου της 'Αργεντινής είναι: S.
E. el Señor General Juan Domingo Peron, Presidente
de la Republica Argentina, Residencia Presidencial,
«Casa Rosada» Buenos Aires, Republica Argentina. Το
γράμμα σας για να διαβαστεί πρέπει να γραφεί
στην Ισπανική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. Π. Δ.
Α., 'Ενταύθα: 'Η διευθυνσις της συζύγου του 'Α-
μερικανού Προέδρου είναι: Mrs Dwigth Eisenhower,
Washington D.C. U.S.A. 'Ιωάννην Κάλαν-
τζην, Πρέζεα και 'Ελαφρό άερακι, 'Ενταύθα: 'Η
διεύθυνσις της Barbara Hutton είναι: «Hotel de
Paris» Monte-Carlo, Principauté de Monaco. Γεώρ-
γιον Κουτερράκη, Καβάλα: 'Αγνοούσι την
υπαρξή της οργανώσεως που αναφέρετε στο γράμ-
μα σας. 'Η διευθυνσις του Jeffrey Hunter είναι:
20th Century-Fox Films 10201 West Pico Blvd. West
Los Angeles 24, Calif. U.S.A. Στην τρίτη ερώτησι
που αφορά τον Τραπεζίτη του Σικάγου, άδυνατού-
με να απαντήσωμε. Κων/τίνον Μαρινόπου-
λον: 'Απευθυνετε το γράμμα σας στην άκόλουθη
διεύθυνσι: Service de la Legion Etrangere, Marseille,
France. Δίδω Φούλη, Θεσ/νίκη: Γράψετε στην
Δίδα Δόμνα Σαρκοπούλου, 'Επισημονικό 'Ινστι-
τούτο Αισθητικής, 'Ερμού 21, 'Αθήνα. Θα σας δώ-
ση τις πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν γιατί δεν
υπάρχει στην 'Αθήνα καμμία ειδική σχολή που να
διδάσκη την τέχνη που θέλετε να μάθετε. Μη λα-
σημονήσετε πάντως να της στείλετε το όνομά σας
και τη διεύθυνσί σας.

Κινηματογραφικές πληροφορίες

Φροσούλα και 'Ελενίτσα, Θεσ/νίκη: 'Η
διανομή του φιλμ «Σιμόν» έχει ως εξής: 'Αρχαι-
ολόγος Μάρνερ: 'Ερρικ Πόρτμαν, Κόρη του 'Αν-
να: Βάντα Χέντριξ, δημοσιογράφος Τσάπμαν:
Βάν Χέφλιν, Κρές: Ζάκ Μπρούνας, Ζάκ Φαρ-
νόντ: Ζάκ Φρανσουά. 'Η διευθυνσις του τελευταίου
είναι: Jacques Francois: Alexander Korda Productions,
146 Piccadilly, London W. 1, England. Λέλα Τζι-
νον: Τόν ρόλο του Παγώ στο φιλμ «Το κλειδί
της ευτυχίας» έπαιξε ο Γιώργος Καμπανέλλης. 'Ο
ήθοποιος υπηρετεί σήμερα υπό τα όπλα και δεν μας
είναι γνωστή η διεύθυνσίς του. 'Ερριέττα και
Λένα, Καβάλα: 'Η διευθυνσις της Marilyn
Monroe είναι: 20th Century-Fox Films 10201 West
Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U.S.A. 'Αλέ-
κον, Λουράκι: 'Η Μάριμαρα Ρας γεννήθηκε
στο Ντένβερ του Κολοράντο μία 4η 'Ιανουαρίου.
Το έτος το κρατάει μυστικό. 'Η διευθυνσις της εί-
ναι: Barbara Rush: Paramount Pictures Corp. 5451
Marathon Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. 'Η δι-
ευθυνσις της άλλης ήθοποιού μας είναι άγνωστη.
Παλαιόν, 'Ενταύθα: 'Η Γκλόρια Σέανσον γεν-
νήθηκε στο Σικάγο στις 27 Μαρτίου 1899. 'Η
Καίη Φράνσις γεννήθηκε στην 'Οκλαχόμα στις 13
'Ιανουαρίου 1905. 'Όσο για τον 'Φρανσίς» στο «Σο-
φύ μουλάρι» γεννήθηκε στην Καλιφόρνια στις 15
'Απριλίου 1943 και... υπέγραψε συμβόλαιο με την
'Αισιουέρεσα» το 1947, αφού προηγουμένως υπη-
ρέτησε δύο χρόνια στον άμερικανικό στρατό.

Ζητούν αλληλογραφία

Οι κάτωθι άναγνώστες μας του εξωτερικού ζη-
τούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Θέμης
Vliavianos και Paul Georgantzas P.O. Box 469,
Addis Ababa, Ethiopie. Lonis G. Fantrafouris, 11 rue
des Pharaons, Alexandria, Egypte. Andreas Haillos
MOMS, 4 C.L.U. 10 BOD. Geneifa, M.E.L.F. 15.
Egypte. Georges Nicolaidis (No 2833) 10, BOD.
Geneifa M.E.L.F. 15, Via Cyprus. A. Triantafillidis,
194 Liverpool Street, East Sydney, Australia. An-
dreas Psaris, H.Q. Fayid Garrison, A. Branch, M.E.
L.F. 15, Egypte. Andreas Nicolaou, H.Q. Fayid
Garrison, Camp. Office, M.E.L.F. 15, Egypte. Ge-
orge Georgiades S.I.S. (E) C/o 901 P.C.L.U. Fayid
M.E.L.F. 15, Egypte. Sani Ramadan H.Q. Fayid
Garrison, C/o Medical Branch, M.E.L.F. 15, Egypte.
George X. Alonettis (19 χρόνων) 10, BOD, E. M.E.
L.F. 15, CLU 4, Geneifa Egypte. Stelios Liapouris,
Rue Zein el Din No 5, Teraa - el - Boulakia, Choubrah,
Le Caire, Egypte. Steve G. Fillow (22 χρόνων), 56
Salt Street, Rittman Ohio, U.S.A. George D. Strou-
thos (22 χρόνων) Poste Restante, Khartoum, Sudan.
Dimitris Papamichajlis (20 χρόνων) 5, Rue d' Alge-
rie, Salah El Din Alexandria Egypte. Costas Ellinas
και Frisos Neofitos, 10 BOD. (E) Geneifa M.E.L.F.
15, Egypte. M. Yianntatos και T. Karavias, R.O. Box.
2290, Salisbury, South Rhodesia, S. Africa. Adib
M. Adib, 14 Midan Mohamed Ali, Alexandria, Egypte.
Abbas Yehia, 7 rue El Radi Moharam bey, Alexan-
drie, Egypte.

Οι κάτωθι Κύπριοι άναγνώστες μας ζητούν αλ-
ληλογραφία με 'Ελληνίδες: Ρένος Φ. Τάνογ
(μαθήτης 16 χρόνων), όδός Λιπέρη 34, Λεωκωσία,
Κύπρος. 'Ανδρέας Γεωργιάδης, όδός 'Αν-
δρέου Θεμιστοκλέους 9, Λάρνακα, Κύπρος. Κων/

τίνος Νικολαΐδης, όδός Οθ-
γού Φωσκόλου 16, 'Αμμόχωστος, Κύ-
πρου. Andreas Georgiou, Golden Sands, Leave Camp, Famagusta,
Cyprus. Νίκος Νικολαΐδης
(18 χρόνων), 'Ανδρέας Ξενί-
δης (16 χρόνων), Νίκ. Γεωργι-
άδης (17 χρόνων) και 'Αναστά-
σιος Μιχαηλίδης (20 χρόνων),
Παραλίμνι, Κύπρος. 'Ανδρέας
Χριστοφορίδης, όδός Διονυσί-
ου 11, Βαρώσια, Κύπρος. 'Αντίς Νικολάου,
'Αποστόλου Βαρνάβα 24, Βαρώσια, Κύπρος. Βα-
σίλειος Φιλίππιδης, Φραγκλίνου Ρούζβελτ
7, 'Αμμόχωστος, Κύπρος. 'Ανδρέας Νικολά-
ου (17 χρόνων), Δημοτική 'Αγορά Νο 7, Βαρώ-
σια, Κύπρος. 'Ανδρέας Μαυρομμάτης, ό-
δός 'Αλκαμένους Νο 1, Βαρώσια, Κύπρος.

'Αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ζητούν και οι κά-
τωθι 'Ελληνοαμερικανοί που βρίσκονται
στην Κορέα: Peter Andrews, Τζιμ Βέρκες, Λέων 'Α-
λεξάντερ, Πολ Μάρς, 'Εμιλ 'Αμπας, Χάρις Στή-
βενσον, Πίτερ Μάρλιν, Στήβ Μόρισσον, Ρόζαριο
Ρομάν, Ρόυ Τζόνσον, George Thanos, Angelos Sher-
ris, Τζάκ Λάι και Τζόν Λορέντζος, Greek Exp. For-
ces, C.A.P.O. 5800, Μερλίμν Β.Σ.Τ. 902.
'Ο Leon J. Veith, W 1819, ο Dick Pohlman,
P 5954, ο Raymond Biron, B. 3706 και ο Stanley
J. Batoz, B. 4627. 'Η διευθυνσις και των τεσσά-
ρων είναι ή ίδια: Huy T.K. C.O. 15th Inf. Regt. A.
P.O. 468 C/o P.M. San Francisco Calif. U.S.A.
'Ο Michael K. Bagyiarnas, U.S. 51156373
και ο Pvt Spyros Theodoropoulos U.S. 56108909, και
των δύο η διεύθυνσις είναι: Co H. 6 Inf. Regt.
APO 742, C/o P.M. N.Y. N.Y.

'Ο Don Migouel Saravoz (27 χρόνων)
που γνωρίζει πέντε γλώσσες, μεταξύ των οποίων και
την ελληνική, ζητεί αλληλογραφία με δεσποινίδες
και φιλοτελιστάς. 'Η διευθυνσις του είναι: 16 Ma-
hmond Chanen Street, Mazareta Alexandria, Egypte.
Οι Κύπριοι Στέλιος Σίταρος (21 χρόνων),
Σώζος 'Αντωνίου (20 χρόνων) και Κώστας 'Αβρα-
άμ (19 χρόνων), ζητούν αλληλογραφία με 'Ελλη-
νίδες της 'Ελλάδος ή της 'Αμερικής. 'Η διευθυνσις
τους είναι: C/o Ltd. Vassiliou, Larnaka, Cyprus. 'Η
Τζένη Τ. ρωτάει τον Κώστα Φώτ., γιατί δεν
λαδώνει πια γράμματά του.

Οι κάτωθι άναγνώστες του 'Θησαυρού», ζη-
τούν αλληλογραφία με 'Ελληνες του εξωτερικού:
'Ελενα Μιχαήλ (18 χρόνων), όδός Καστα-
νάγρα, άπόδος Πηνελόπης 9, Θεσ/νίκη, Γρεε.
Τζένη Παπαδοπούλου (19 χρόνων), Καί-
τη 'Αθηνάκη (18 χρόνων) και Λούλα Πετροπού-
λου (18 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών Ταχυ-
δρομείων Ρόδου, Γρεε. 'Ιουλιέττα Παπαγε-
ωργίου και 'Ερη Ρωμαιο, Φραγκλίνου Ρούζ-
βελτ 39, Νεάπολις, Θεσ/νίκη, Γρεε. 'Υδόννη,
Βορέλη Διδυμοτείχου 35, Νεάπολις, Θεσ/νίκη,
Γρεε. Φούλη Καρυδά, Λάμπρου Κατσώνη 4,
Καβάλα, Γρεε. Σούλα Θεοδοσοπούλου,
'Ολύμπου 90, Θεσ/νίκη, Γρεε. 'Αντζέλα Ρου-
δομέτωφ, Καίτη 'Αρβανιτάκη και Τζένη 'Αρδα-
νιτοπούλου, Αναγεννησεως 8, Καβάλα, Γρεε. Νί-
να 'Ιωαννίδου, Poste Restante, Θεσ/νίκη,
Γρεε. 'Ερμιόνη Νάτσα και Φώτω Παρασχι-
δου, χαριόν Βιτάστα, Νομού Σερρών, Γρεε. 'Η
λέκτρα Ζαφειροπούλου και Δανάη Λου-
λουδάκη, Τσάρταιλ 109, Ξάνθη, Γρεε. Λίνα
Μπάτα, Θησέως 162, Καλλιθέα, 'Αθήνα, Γρεε.
Φρόνη Γλάβα, 'Ολύμπου 46, Θεσ/νίκη,
Γρεε. Άννα-Μαρία Φινίλη, Poste Restante,
Κηφισιά, 'Αθήνα, Γρεε. Μαίρη Καραγιάν-
νη, Φωτίου Κορυτσάς 17, Ψηττός-Χαραυγή 'Α-
θήνα, Γρεε. 'Εφφ Χρηστάκης (24 χρόνων),
Poste Restante, 'Αθήνα, Γρεε. Κίλη Πυρπιρή
(25 χρόνων), Παρασχου 33, Νεάπολις, 'Αθήνα,
Γρεε. Μαίρη Κούλα, Βύρωνος 5, Θησείον,
'Αθήνα, Γρεε. Πίτσα Δεσποινίδου (25
χρόνων), Χαριλάου Τρικούπη 52, 'Αθήνα, Γρεε.
Νέλλη Παυλίδου, Poste Restante, Αίγινα,
Γρεε. 'Ελενα Βαντή, Κολοκοτρώνη 20, Αέ-
ρισα, Γρεε. Χατίβ 'Αριστοτέλους, Π.
Τσαλδάρη 3, Νεάπολις, Θεσ/νίκη, Γρεε. Βούλα
Τσιριγκάνου (19 χρόνων), Κομνηνού 16,
Θεσ/νίκη, Γρεε. Αικατερίνη Λιθανίου
(17 χρόνων), Νέος Πόντος 23, Καλλιθέα, 'Αθήνα,
Γρεε. Φωφώ και Κική Κρητικού, 'Αποστό-
λη 30, Χαλκίδα, Γρεε. Ρίρικα Λουρεντζού,
Καρδουλιανό Καστελλίου Πεδιάδος, 'Ηράκλειον-
Κρήτης, Γρεε. 'Επίσης οι κάτωθι άναγνώστες
με ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες του εξω-
τερικού: Κων/τίνος Μασσάλης (19 χρό-
νων), 'Ορεστιάς 'Εβρου, Γρεε. Βασίλειος
Κάλλας (18 χρόνων), Άργους 98, 'Ακαδημία
Πλάτωνος, 'Αθήνα, Γρεε. Στέλιος Λαμπί-
δης, 'Αναρχύρων 7, Θεσ/νίκη, Γρεε. Χρήστος
Παπακωνσταντίνου, Τσιμισκή 5, Θεσ/νίκη,
Γρεε. Γεώργιος 'Αγάθος, Παρασκευοπού-
λου 14, Θεσ/νίκη, Γρεε. 'Οθων Λουμίδης, Χρή-
Πρίγκηπος Νικολάου 9, Θεσ/νίκη, Γρεε. 'Αν-
στός Πασιχάλλης, Κλεάνθους 3, Θεσ/νίκη,
Γρεε. Γεώργιος Γκέκας, Πίνδου 5, Αλκατε-
ρίνη Γρεε. Παναγιώτης Δελγιγιάννης,
Μαραθωνομάχων 29, 'Αθήνα, Γρεε. Κων/ντίνος
Κουτσούλης, 'Αγνολάου 82, 'Αθήνα, Γρεε.
Μιχαήλ Δανέλης Κασάνδρου 10, Θεσ/νίκη,
Γρεε. Γεώργιος Γεωργίου και Δημήτριος
Δημητρίου, Poste Restante, Πατρί, Γρεε. 'Θεσ/νι-
'Ακράνης Poste Restante, Κεντρ. Ταχ., Θεσ/νι-
κη, Γρεε. και 'Ιωάννης 'Αγγελάτος, 'Ερ-
μού 1, 'Αθήνα, Γρεε.

Η δεξιοφονία της FANNY ARMAN

"Ενα έγκλημα της ρωμαντικής εποχής

Το βράδυ της 3ης Δεκεμβρίου 1830, μερικοί ήθοποιοί συ-
ζητούσαν, μετά την παράστασι, στο περιστύλιο του Παρι-
σινού θεάτρου «'Οντεόν». 'Ενας άπ' αυτών, ο Πλαντιέ, εξέ-
φραζε το θαυμασμό του για την δεσποινίδα Λενορμάν, την πε-
ρίφημη χειρομάστιδα και χαρτομάντιδα, που είχε άλλοτε άνα-
μεσα στους πελάτες της, το Ναπολέοντα και την 'Ιωσηφίνα.
'Η γυναίκα του, έλεγε στους φίλους του, την είχε επισκεφθή
και είχε μείνει κατάπληκτη άπ' όσα της είχε ειπή!...

— Άνοήσιες! παρατήρησε ένας άλλος ήθοποιός, ο Λουί
'Αρμάν. 'Εγώ δεν πιστεύω σ' αυτά!...
Πείσθηκε, όμως, να πάη να τη δει και στοιχημάτισε με τον
Πλαντιέ, ότι θα πλήρωνε ένα γεύμα στο «Πετι Προβενσάλ», αν
παρά τις προσδοκίες του, η δεσποινίς Λενορμάν του έλεγε σω-
στά πράγματα.

Πήγε, πραγματικά, στο σπίτι της, στην όδον Τουρνόν, την
άλλη μέρα. 'Η νεώτερη αυτή Πυθία, κύτταξε τότε το χέρι του
και του είπε:

— Θα προσκληθώ σε λίγο ως
γιατρός στο προσκέφαλο ενός δοξα-
σμένου άσθενούς. Τα φάρμακα, ό-
μως, που θα του δώσετε, δεν θα φέ-
ρουν κανένα άποτέλεσμα, γιατί θα
είναι πολύ άργά...

— Ο 'Αρμάν της πλήρωσε το άν-
τίτιμο της επισκέψεως — 6 φράγ-
κα — και γύρισε στο θέατρο.
— Έχασες! φώναξε στον Πλαν-
τιέ. Σκέψου, ότι με πέρασε για γισ-
τρό και μου μίλησε για κάποιον έν-
δοξο άσθενη και δεν έβρω για ποι-
ές άλλες άνοησιες!...

— Ο Πλαντιέ συμφώνησε πως είχε
χάσει το στοιχημα. 'Εκείνη τη στι-
μή όμως, ο θυμωρός του θεάτρου
βγήκε από το γραφείο του διευθυ-
νού και πήγε να καρφώσει σε μία
πινακίδα την άγγελία για το έργο
που θ' άνεβαζόταν έπειτα από με-
ρικές μέρες. 'Επρόκειτο για έξη έ-
παναλήψεις μίας παλιάς επιτυχίας
του 'Αλεξάνδρου Δουμά, του «Να-
πολέοντος». Στο έργο αυτό, ο 'Αρμάν θα
έπαιζε το ρόλο του δόκτορος 'Αμπτι, του
'Αγγλου χειρουργού της 'Αγίας 'Ελένης,
που προσκληθήκε την τελευταία στιγμή
στο προσκέφαλο του ένδοξου άσθενούς,
χωρίς, όμως, να μπορέση να τον βοηθήση.
— Ο 'Αρμάν, μόλις διάβασε την άγγελία,
έχασε το χρώμα του. 'Ο Πλαντιέ, τούναν-
τιγν, ένθουσιασθηκε.

— Φιλαράκι, φώναξε στο συνάδελφό
του, έχασες έσθ το στοιχημα!... 'Όπως βλέπεις, όσα σου είπε ή
'Λενορμάν, βγήκαν σωστά!...

— Ο 'Αρμάν το παραδέχτηκε και πλήρωσε ένα πλούσιο γεύμα
στο «Πετι Προβενσάλ».

— 'Επί ένα περίπου χρόνο, δεν ξανασκέφτηκε τη δεσποινίδα
Λενορμάν. 'Αλλά, κατά τὰ τέλη του 1831, αισθανθηκε την
ανάγκη να καταφύγη στα φώτα της. 'Υπήρχε «κάτι» που τον
άπασχολούσε.

— 'Η Πυθία του είπε αυτή τη φορά:
— Θα πάτε ταξίδι... Αυτό το ταξίδι πρόκειται να έχη πο-
λύ σοβαρές συνέπειες για σας... Πρέπει να είσαστε προσε-
χτικοί... Φοβούμαι, ότι κάποιο άπρόοπτο περιστατικό, θα
σας παρασύρη σε κάτι το τρομερό... Θα διακινδυνεύσετε τη
ζωή σας!...

— Ο Λουί 'Αρμάν δεν μπόρεσε να μην θαυμάση τις μαντικές
της ικανότητες. Γιατί, πραγματικά, σχεδίαζε ένα ταξίδι. Δεν
έδωσε, όμως, σημασία στις συμβουλές της. Και να ακριβώς
έσθ ποιά σημεία βρίσκονταν οι «υποθέσεις» του εκείνη την
εποχή:

— Ο Λουί 'Αρμάν, προτού γίνη ήθοποιός, είχε νυμφευθή μία
χαριτωμένη νέα, τη Φάννυ Μπαρέ.
'Η νεαρή γυναίκα δεν συμπαθούσε το θέατρο, άλλ' από τ'
άλλο μέρη, λάτρεινε το Λουί και δεν του έφερε σοβαρές αντι-
ρρήσεις, όταν αυτός πήρε την άπόφασιν ν' άκολουθήση την κλίσιν
του. ('Ας σημειώσωμε, ότι ήταν μέτρος ήθοποιός, άλλ' εύσυ-
νειδής και τακτικός στη δουλειά του).

Στο «'Οντεόν», όπου εργαζόταν τότε, ο Λουί 'Αρμάν, συν-
δέθηκε με το ζεύγος Μάρκ Ντελαβάλ. Για την ακρίβεια, συν-
δέθηκε με την κυρία Ντελαβάλ, που είχε μία προκλητική όμορ-
φιά. 'Όσο για τον άντρα της, αυτός «έκανε τὰ στραβά μάτια».

Με μία προϋπόθεσι, όμως: Ότι ο Λουί έπρεπε να πληρώνη
ακριβά την εύνοια της όμορφης 'Αμαλίας, της γυναίκας του,
και την δική του άνοχη...

Κάθε φορά, λοιπόν, που ο Λουί δεν φαινόταν όσο έπρεπε
γενναϊόδωρος, ο Ντελαβάλ τον κύτταζε με τρόπο που έσημαινε:
«Πρόσεξε, γιατί θ' άνοιξω τὰ μάτια μου!». Κι' ο σύζυγος της
Φάννυ, που είχε υποδουλωθή στα βέλγητρα της 'Αμαλίας, άνοιγε
άμέσως το πουγγύ του, ή, αν δεν είχε χρήματα, έτρεχε για να
εξοικονομήση...

Με τον τρόπο αυτό, φαγώθηκε το μεγαλύτερο μέρος από την
προίκα της Φάννυ. 'Αλλ' όταν ο Λουί της ζήτησε να πουλήση
ένα σπίτι της και να του δώση τὰ χρήματα για να κάμη δόνη
κάποια έπιχειρησι, ή νεαρή γυναίκα άρνήθηκε κατηγορηματικά.

Αυτή η άρνησι ήταν ή καταδίκη της. Γιατί ο Μάρκ Ντελα-
βάλ κι' ο Λουί 'Αρμάν, άποφασισαν, χωρίς τον παραμικρό δι-
σταγμό, να την ξεκάμουν. Κατέστρωσαν, λοιπόν, άμέσως το
σχέδιό τους και σκηνοθέτησαν μία «τουρνέ» στο Βέλγιο.

— 'Η δυσκολία ήταν το παιδάκι της Φάννυ. 'Αλλ' ο Λουί την
έπεισε να το έμπιστευθή στη μητέρα της.

— 'Η άναχώρησι από το Παρίσι, έγινε τις πρώτες ημέρες του
'Ιανουαρίου του 1832. 'Ο Λουί 'Αρμάν, η Φάννυ κι' ο Μάρκ
Ντελαβάλ έφυγαν μαζί,
με την ταχυδρομική άμα-
ξα. 'Η 'Αμαλία δεν θά-
παιρνε μέρος στην «τουρνέ»,
πράγμα που ευχαρί-

— Ο άθλιος σύζυγος γονάτισε πίσω
της και της τράβηξε με όρη τὰ
χέρια, αναγκάζοντάς την να προ-
τείνη το στήθος της...

στησε την Φάννυ, γιατί, στο με-
ταξύ, είχε άρχισει να υποπτέυε-
ται τις σχέσεις του συζύγου της
μαζί της.

Το «τρίο» κατέβηκε στη Φυρ-
νές, όπου ο 'Αρμάν κι' ο Ντε-
λαβάλ έδωσαν μία παράστασι, στρατολογώντας και μερικούς
αυτοσχέδιους ήθοποιούς. 'Υστερα πρότειναν στη Φάννυ να πάνε
ως τη Δουνκέρκη πεζή, από το μέρος των θινών.

— Το πρωί της 18ης 'Ιανουαρίου ξεκίνησαν, λοιπόν, από τη
Φυρνές κι' έπειτα από λίγο χάθηκαν στις άμμόδεις εκτάσεις.

— Σε κάποια στιγμή, ο Λουί 'Αρμάν, άπομακρύνθηκε λίγο.
'Ο Μάρκ Ντελαβάλ έβγαλε τότε αστραπαία ένα στίλετο και
χτύπησε τη νεαρή γυναίκα στο στήθος.

— Λουί... βοήθεια! φώναξε ή Φάννυ. Με σκοτώνει!

— Ο άθλιος σύζυγος έτρεξε στην πρόσκλησί της, γονάτισε πίσω
της και της τράβηξε με όρη τὰ χέρια, αναγκάζοντάς την να
προτείνη το στήθος της. 'Ο Μάρκ Ντελαβάλ την χτύπησε τότε
άλλες έφτα φορές με το στίλετο του και την άποτέλειωσε.

— Οι δύο κακούργοι έσκαψαν κατόπιν ένα λάκκο μέσα στην
άμμο και την έθαψαν. 'Υστερα τράβηξαν για τη Δουνκέρκη,
όπου έμειναν μία έβδομάδα και έπειτα ξαναγύρισαν στο
Παρίσι. 'Ο 'Αρμάν άρχισε να παίζη το ρόλο του άπαρηγόρη-
του χήρου. 'Η γυναίκα του, έξήγησε στους φίλους του, είχε
πεθάνει από πνευμονία και αναγκάσθηκε να τη περαμικρό.
'Αλλ' έκείνες τις ημέρες έξοπασε μία τρομακτική θύελλα κι' ο
δυνατός άνεμος μετατόπισε μεγάλα στρώματα άμμου. 'Η άνα-
ταραχή αυτή έφερε στην έπιφάνεια το πτώμα της δυστυχισμέ-
νης Φάννυ κι' έτσι το έγκλημα άποκαλύφθηκε.

— 'Ο 'Αρμάν κι' ο Ντελαβάλ συνελήφθησαν, άπολόγησαν το
έγκλημά τους και καταδικάσθηκαν σε θάνατο. 'Η εκτέλεσί τους
έγινε στις 9 Φεβρουαρίου 1833, στο Δουνκέρκη.

Η ΝΕΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τὰ περισσότερα νεανικά φορέ-

γιακά καὶ τὰ κιμονὸ μανίκια κεν-
τημένα μὲ ἀνοιχτόχρωμο φλός.

Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ συνδυασμοῦ

Τὸ γαλόνι

Τὰ ἀσπρέουχα

Τὸ γὰρ ντι

Ἡ ἀλληλογραφία μου

...τιμήμονες πού έχουν ειδικευθῇ στὸν
...λάδο αὐτόν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Εὐλογημένος νᾶναι ὁ Θεὸς ποὺ σ' ἔστειλε, γείτονα! τοῦ φώναξε ἐκεῖνος. βλέποντάς τον.

A stylized illustration of a man with a beard and a red robe, looking out over a landscape with trees and a body of water. The man is shown from the chest up, in profile, facing right. He has a beard and is wearing a red robe. The background features a body of water, trees, and a yellow sky. The style is reminiscent of a woodcut or a stylized drawing.

— Θέλεις την κόρη μου;... φώναξε. 'Εσύ!... 'Εσύ!..
— Ναί, ἐγώ. Σοῦ φαίνεται παράξενο; Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο;..

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ

ήταν αρκετά δυνατή για να νικήσει
τὸ φόβο τοῦ θανάτου.

ἐκεῖνος τόμαθε ἐγκαίρως καὶ προτίμησε, νὰ ἐξαφανιστῇ. Ἀπὸ τότε κανεὶς πιά δὲν ἔμαθε τίποτε γι' αὐτόν.

Ζ. ΛΕ ΦΩΡ

Η Φλοράνς Ναϊτινγκέλη

Φλοράνς Ναϊτινγκέλη

Η δημιουργός του Σώματος των Αδελφών Νοσοκόμων

Ο Έρρίκος Ντυνάν, ο ιδρυτής του Διεθνούς Έρυθρου Σταυρού, δήλωσε το 1872 στο Λονδίνο: «Αν και έχω θεωρηθεί ο ιδρυτής του Έρυθρου Σταυρού, ωστόσο η τιμή αυτή ανήκει σε μια Άγγλιδα: τη Φλοράνς Ναϊτινγκέλη, που με το παράδειγμα της και το ανθρωπιστικό έργο της μου ένεπνευσε αυτήν την ιδέα και μου έδωσε τη δύναμη να την πραγματοποιήσω».

Κι' αλήθεια, η Φλοράνς Ναϊτινγκέλη, που στην Άγγλία θεωρείται ως εθνική ηρωίδα, είναι η γυναίκα που κατόρθωσε να δημιουργήσει ένα καινούργιο επιστημονικό σύστημα νοσοκομειακής περιθαλψίας των τραυματιών του πολέμου και των αρρώστων και να γίνει ο ιδρυτής και δημιουργός του υπέροχου Σώματος των Αδελφών Νοσοκόμων.

Ήταν κόρη ενός Άγγλου αριστοκράτη και γεννήθηκε το 1818 στην Φλωρεντία της Ιταλίας. Από μικρή ήταν ένα παράξενο κορίτσι, πεισματάρικο κι' ονειροπόλο και παρ' όλον ότι ζούσε μέσα στον πλούτο και στη χλιδή, ποτέ δεν ήταν ευτυχισμένη.

Όσο μεγάλωνε αισθανόταν μια ιδιαίτερη συμπόνια για τους φτωχούς και πρό παντός για τους αρρώστους, και μάζευε γι' αυτούς φάρμακα και ρούχα.

Εκείνο τον καιρό η Φλοράνς γνώρισε τον Ρίτσαρντ Μάιλνς, έναν πλούσιο κι' ευγενικό νέο που την αγάπησε παράφορα. Ανταποκρίθηκε κι' αυτή στο αίσθημά του, μα ο έρωτάς της δεν την έκανε να ξεχάσει τους αρρώστους της. Τώρα μάλιστα την προσοχή της είχε τραβήξει το νοσοκομείο, γιατί καταλάβαινε πως μόνο με μια επιστημονική περιθαλψία θα μπορούσαν οι αρρώστοι να ανακουφισθούν καλύτερα.

Το 1845 αποφάσισε να μη η ίδια για εξάσκηση σ' ένα νοσοκομείο και να αποκτήσει έτσι τις απαραίτητες γνώσεις της νοσοκόμας. Όταν άκουσαν οι δικοί της αυτή τη σκέψη της έγιναν ανόστατοι: «Η μητέρα της λιποθύμησε, η αδελφή της έπαθε νευρική κρίση κι' ο πατέρας της έφυγε από το σπίτι για λίγον καιρό. Η Φλοράνς νοσοκόμα! Αυτό ήταν ανήκουστο».

Την εποχή εκείνη νοσοκομείο εσήμαινε μια ανθυγιεινή και βασανιστική φυλακή, απ' όπου ο ζωντανός έβγαινε πεθάνοντας, και νοσοκόμα, μια γυναίκα ανήθικη και διαρκώς μεθυσμένη!...

Δεν πήγε, λοιπόν, στο νοσοκομείο, αλλά, ώριστη και με δημιουργική ένα καινούργιο νοσοκομειακό σύστημα και ένα νέο Σώμα Αδελφών Νοσοκόμων αξιο της αποστολής του. Και ρίχτηκε με αληθινό πάθος στη δουλειά. Με κρυφή αλληλογραφία κατόρθωσε να μελετήσει την κατάσταση όλων των νοσοκομείων της Ευρώπης. Διάβαζε μέρα και νύχτα κάθε τι που αφορούσε τα νοσοκομεία και την ιατρική. Θυσίασε τον έρωτά της και εγκατέλειψε τον

αγαπημένο της και τελικά, το 1853, μετά από 8 χρόνια επίμονης και συστηματικής δουλειάς, έφυγε οριστικά από το σπίτι της και έγινε διευθύντρια του νοσοκομείου ενός φιλανθρωπικού ιδρύματος.

Στο νοσοκομείο αυτό άλλαξε ριζικά την κατάσταση. Ήργαίνανε ειδικά μαθήματα για τις νέες νοσοκόμες και το όνομά της έγινε γρήγορα γνωστό στους ιατρικούς κύκλους.

Εκείνο το καιρό η Άγγλία μαζί με τη Γαλλία και την Τουρκία κήρυξαν τον πόλεμο εναντίον της Ρωσίας και αποβιβάστηκαν στην Κριμαία. Στην Κριμαία, όμως, τα πράγματα δεν πήγαν καλά. Οι επίσημες αποδεκτίσες των στρατών.

Ο υπουργός των Στρατιωτικών προτείνει στη Φλοράνς Ναϊτινγκέλη να πάει η ίδια στην Τουρκία για να διορθώσει την κατάσταση και να αναλάβει το δύσκολο έργο της περιθαλψίας των τραυματιών.

Η Φλοράνς δέχτηκε και στο τέλος του 1854 έφτασε στο Σκούταρι με 40 διαλεχτές νοσοκόμες. Ήταν η πρώτη φορά που γυναίκες νοσοκόμες υπηρέτησαν στο στρατό.

Η κατάσταση όμως που βρήκε ήταν αφάνταστα τραγική. Πολλοί τραυματίες κοιτόνταν σωριασμένοι στο πάτωμα των θαλάμων του νοσοκομείου, που ήταν γεμάτοι παντάρια. Τα ρούχα τους έμεναν απλута, γιατί δεν υπήρχε νερό. Το φαγητό τους ήταν έλεεινο. Η χολέρα και το σκορβούτο θέρριζαν τους στρατιώτες, που πέθαιναν χωρίς καμμία περιποίησι κατά εκατοντάδες!...

Η Φλοράνς έμεινε κατάπληκτη μπροστά σ' αυτή την εθλιότητα. Δεν απογοητεύθηκε όμως. Με τις 30.000 λίρες, που έφερε από την Άγγλία, αγόρασε ρούχα, φάρμακα, κρεβάτια και στρώματα. Έβαλε μαστόρους και ασπρίσαν όλους τους θαλάμους. Αναδιωργάνωσε τα μαγειρεία. Κάθε μια νοσοκόμα ανέλαβε ένα τομέα δουλειάς και η ίδια περιπολούντα προσωπικά τους βαρετά πληγωμένους.

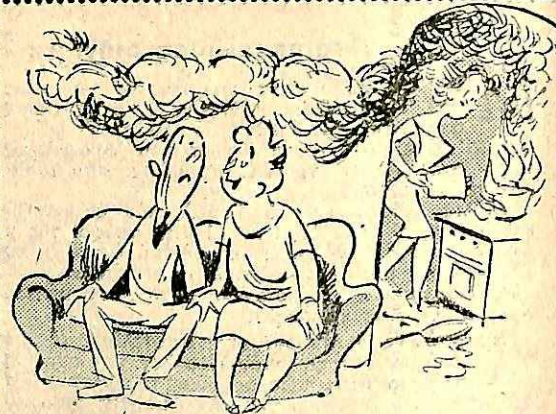
Σε λίγο καιρό οι προστάθεις της έδωσαν τους πρώτους καρπούς. Οι θάνατοι λιγόστεψαν. Στο νοσοκομείο μπήκε μια σχετική τάξη. Οι έφημεριδες τώρα αφιέρωναν άθρα για τη δράση της και η ίδια η Βασίλισσα Βικτωρία της έστειλε προσωπικό μήνυμα με τις ευχαριστίες και την ευαρέσκεία της.

Σε λίγους μήνες η Φλοράνς αποφάσισε να πάει η ίδια στο μέτωπο της Κριμαίας για να αναδιοργανώσει την περιθαλψία στα εκστρατευτικά νοσοκομεία. Εκεί βρήκε μια κατάσταση ακόμα πιο τραγική. Συνάντησε δε τη λυσσασμένη αντίδραση των υγειονομικών αξιωματικών, που έβλεπαν την Φλοράνς σαν έναν έχθρο, που έκανε διάκριτα τη μύτη του παντού.

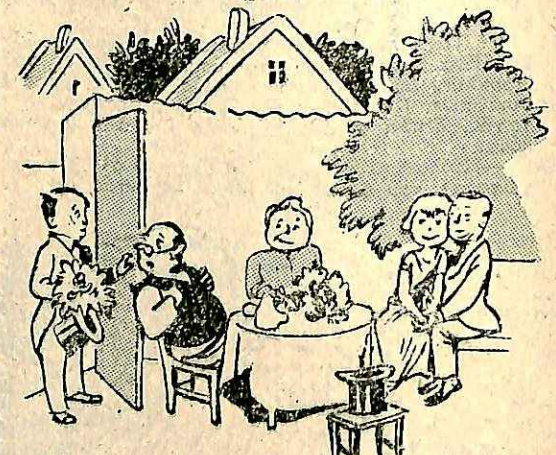
Έφτασαν ως το σημείο να στείλουν στην Άγγλία μια αναφορά, όπου κατηγορούσαν τη Φλοράνς και τις νοσοκόμες της για κλεψίες και ανηθικότητα... Ευτυχώς όμως δεν μπόρεσαν να τορπιλλίσουν το έργο της. Αποδείχτηκε πως όλες οι καταγγελίες ήταν πανηγυρικά και μέσα σε λίγον καιρό κατόρθωσε να αλλάξει ριζικά την κατάσταση. Το όνομά της έγινε θρύλος και οι αντάρτοι την λάτρευαν.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος και γύρισε στην Άγγλία, ο λαός της έτοιμασε βασιλική υποδοχή με μουσικές και ψίχδες. Εκείνη, όμως, αποβιβάστηκε κρυφά σ' ένα λιμάνι και γύρισε μόνη στο πατρικό σπίτι της. Οι δικοί της θαμνωμένοι από τη δόξα της την χάρηκαν με ανοιχτή αγκαλιά. Ήταν μια εθνική ηρωίδα.

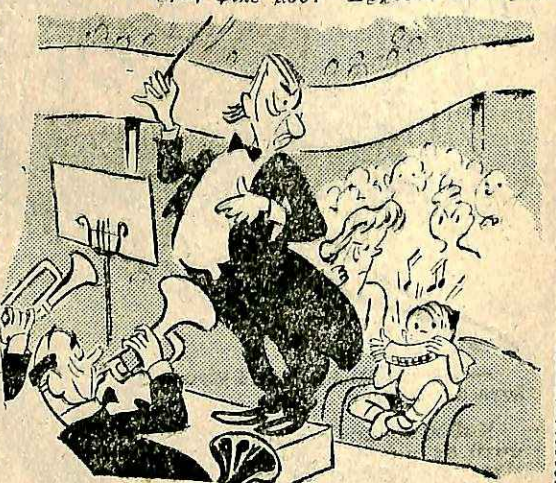
Η Φλοράνς συνέχισε με άκατάβλητη δύναμη το έργο της 50 ετών χρόνια. Ίδρυσε σχολές νοσοκόμων και καινούργια νοσοκομεία. Έγινε η μητέρα και η προστάτιδα των νοσοκόμων της Άγγλίας. Το όνομά της τιμήθηκε σ' εθελοντική την Εύρώπη και πέθανε δασμένη το 1910, σε ηλικία 92 χρονών!...

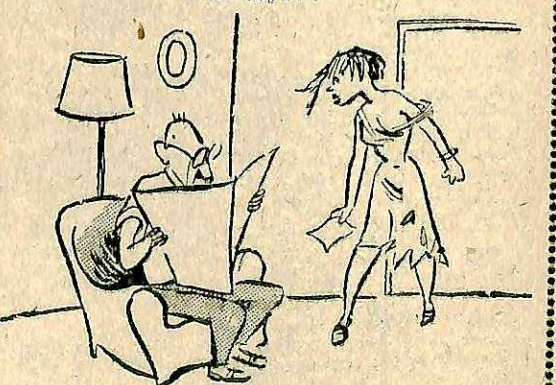
Να φας φαί από τα χέρια της κόρης μου, να γλύφης και τα δάχτυλά σου!...

Πολύ άργά, φίλε μου! Έρχεσαι δεύτερος!

ΣΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ Χαλάστρα...

Έν τάξει, Κλέαρχε! Έπεισα τον ιδιοκτήτη να το δώσουμε το ενοίκιο στο τέλος του μήνα!

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥ. ΣΥΝΧΕΙΛΙΑΣ

Χρησιμοποιώντας την υπνωτισμένη καμαριέρα του, ο Στρόφερ μαθαίνει λεπτομερώς τα σχέδια ενεργειών του Πίνκερτον, και κανονίζει ανάλογα την άμυνα.

Επικεφαλής ενός μικρού στρατού, ο Πίνκερτον φτάνει τη νύχτα στην έσοχη είσοδο των κατακομβών. Εκεί, οι αστυνομικοί δέχονται την επίθεσι μιάς ομάδας συμμοριτών, αλλά τους διασκορπίζουν αμέσως. Με τις οδηγίες του Πίνκερτον, βάζουν δυναμίτιδα σε διάφορα σημεία. Ο σκοπός του υπερεκτιβή είναι να εγείρει το στόμιο της εισόδου, ώστε να κατεβούν πολλοί μαζί στις κατακόμβες.

Η υπνωτισμένη Λίλιαν, κατά διαταγή του Στρόφερ, κόβει το σύρμα της ηλεκτρικής πυροδοτήσεως, αλλά ο Πίνκερτον το διορθώνει αμέσως. Στο μεταξύ, μέσα στις κατακόμβες, ο Στρόφερ έχει αναθέσει σε δυο μηχανικούς να στήσουν ένα παχύτατο τείχος από μεγάλες πέτρες.

Ο Στρόφερ έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές. Φοβάται όμως ο Πίνκερτον εξουδετερώσει τα εμπόδια που θα συναντούσε, και βάλλει φωτιά στη δυναμίτιδα ενωρίτερα απ' ό,τι λογάριαζε αυτός. Γι' αυτό, σύστησε και πάλι στους μηχανικούς να βιασθούν, να επιτύχουν ένα άλλο υπεράνθρωπο.

Ε' Μερήνη την προσθήκη των πενήντα εργατών, ο τοίχος άρχισε να ύψωνεται γρηγορώτερα. Ωστόσο, οι μηχανικοί άρχισαν ν' ανησυχούν μήπως δεν προλάβουν να τελειώσουν, μέσα στις δυο ώρες που τους απόμεναν.

—Εγώ πιστεύω πως ο Στρόφερ μεγαλοποιεί τον κίνδυνο, για να μάς κάνει να τελειώσουμε πιο γρήγορα! είπε ο ένας απ' αυτούς στον άλλο.

—Το ίδιο νομίζω κι' εγώ. Πάντως, εμείς έχουμε τη συνείδησι μας ήσυχη, αφού κάνουμε ό,τι μπορούμε.

—Ναί, βέβαια. Άλλα υπολογίζω ότι θέλωμε άλλες τέσσερις ώρες το λιγότερο.

—Εννοια σου, και θα τελειώσουμε πριν υπορέσει να βάλλει φωτιά στη δυναμίτιδα ο Πίνκερτον.

Τα πράγματα όμως δεν άργησαν να διαφεύσουν τις ελπίδες τους.

Ξαφνικά, ένας δυνατός κλονισμός του εδάφους τους έριξε χάμω, ενώ συγχρόνως αντιχούσε ένας κρότος σαν από έκατο κανονιές μαζί. Είχε γίνει η έκρηξη!

Και τα αποτελέσματά της υπήρξαν τρομακτικά. Βροχή από μεγάλες πέτρες τινάχτηκε στον αέρα, έπεσε πάνω στους εργάτες και τους αποδεκάτισε. Οι πιο πολλοί καταπλάκωθηκαν απ' τις πέτρες και τα χώματα.

Ενας ύπαρχος έγινε χίλια κομμάτια. Κι' ένας άλλος έχασε ξαφνικά τα λογικά του και έωρμισε προς το εσωτερικό των κατακομβών, ούρλιάζοντας: —Φύγετε! Σωθήτε! Έρχεται ο Νάτ Πίνκερτον!...

Ο Στρόφερ αναγκάστηκε να τον σκοτώσει με το ρεβόλβερ του, για να εμποδίσει τον πανικό.

Τα σχέδια του Πίνκερτον είχαν επιτύχει απόλυτα: Απ' την τρύπα που είχε ανοίξει η έκρηξη, μπορούσαν να κατεβούν αρκετοί άνθρωποι μαζί. Έξω έλειψαν, η δυναμίτις είχε καταστρέψει τον παχύτατο τοίχο, με τον οποίο σκόπευαν να φράξουν την ύπνογεια διάβασι οί μηχανικοί. Ικανοποιημένος απ' τα αποτελέσματα, ο τέτεκτιβή κάλεσε πρώτα τους συμμορίτες του «Σταχτιού Γαντιού».

—Μπορείτε να κατεβείτε χωρίς φόβο, είπε στους άρχηγούς τους, τώρα που η δυναμίτις έχει έκτοπσει τους ανθρώπους του «Ματωμένου Χεριού». Θα χρειασθεί αρκετή ώρα για ν' ανασυνταχθούν και να επιτεθούν. Δεν θα προχωρήσετε όμως. Θα κατεβείτε μόνο και θα με περιμένετε.

Ύστερα, ο Πίνκερτον είπε στον Τόννυ: —Αυτοί οι άνθρωποι είναι απειθαρχητοί. Φοβάμαι μην αποτολήσουν καμιά τρέλλα. Πρέπει λοιπόν να βρισκαίμαι κοντά τους, για να τους συγκαταστήσω. Στο μεταξύ, θα μ' αναπληρώσει εσύ.

Μάλιστα, κύριε Πίνκερτον! Τι πρέπει να κάνω; —Αφού κατεβούν όλοι οι άνθρωποι του «Σταχτιού Γαντιού», θα φροντίσεις να τους ακολουθήσουν οι μισοί αστυνομικοί. Ύστερα θα περιμένεις δέκα λεπτά και θα δώσεις το πρόσταγμα να κατεβούν οι στραγγαλιστά κι' οι Πινιγίς. Τελευταίοι, θα κατεβούν οι ύποδοποι αστυνομικοί. Όχι βέβαια όλοι. Θα μείνουν εδώ έκαμω δέκα. Θα μείνουν για να φρουρούν την είσοδο. Μπορεί να επιτεθούν καμιά επίθεσι απ' έξω οι κακούργοι του «Ματωμένου Χεριού».

—Θα γίνω όπως διατάξατε. Έγώ όμως τι θα κάνω; Μήπως με καταδικάσατε να μείνω εδώ πάνω, με τη φρουρά;... Θα πάθω συμφορήσι, αν δεν υπορέσω να κατεβώ στις κατακόμβες!

—Είσαι λοιπόν τόσο περί-

εργος να τις γνωρίσεις; —Ασφαλώς. Προπάντων όμως, θέλω να μοιραστώ μαζί σας τον κίνδυνο που θα διατρέξετε! Μου δίνει αυτό το δικαίωμα η αγάπη μου για σας. Αν βελήσετε να μου το στερήσετε, θα παρακούσω τις διαταγές σας!

—Καλά, χοντρο-Τόννυ μου. Όταν εκτελέσεις όλες τις οδηγίες που σου έδωσα, κατέβα κι' εσύ.

—Ω, σάς ευχαριστώ κύριε Πίνκερτον!

—Καλή αντάμωσι στις κατακόμβες, φίλε μου!...

Κι' ο Πίνκερτον αγκάλιασε το χοντρό σκονί, απ' το οποίο γλιστρούσαν όσοι κατέβαιναν στις κατακόμβες, και χάθηκε κι' αυτός στα σπλάχνα της γης.

ΣΤ' Ο Στρόφερ είχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του χίλια πεντακόσια μέτρα μακριά απ' το μέρος της έκρηξης, σε μια μεγάλη πλατεία όπου κατέληγαν οι βολωτοί διάδρομοι που έρχονταν απ' το πηγάδι.

Αντίκρου ακριβώς, υπήρχε μια πελώρια πύλη, που οδηγούσε στις κυρίως κατακόμβες. Ο Στρόφερ είχε φροντίσει για την οχύρωσι και τη φρουρά της. Ελπίζοντας να την κάνει απόρρητη, πίστευε ότι ο Πίνκερτον κι' οι άνθρωποι του θ' αναγκάζονταν να σταματήσουν, όταν θάφταναν μπροστά σ' αυτήν.

Ήταν λήθημα άλλωστε αν ο Πίνκερτον θα κατόρθωνε να φτάσει ως την ύπνογεια πλατεία. Γιατί θάπρεπε πρώτα να περάσει από πέντε στροφές, που τις φρουρούσαν τρεις χιλιάδες συμμορίτες, χωμένοι σε διάφορες κρύπτες, ώστε να μείνουν άδοτοι.

Σίγουρα, οι κακούργοι αυτοί θ' αποδεκάζονταν τους άνδρες του Πίνκερτον, απ' ενός γι' αυτό, ήταν περισσότερο και το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

προστατευμένοι απ' το σκοτάδι κι' απ' έτέρου γιατί οί αστυνομικοί δεν ήξεραν τα μέρη εκείνα, ώστε να προβλέπουν τις παγίδες και να φυλάγονται απ' τους κινδύνους.

Γι' αυτό, ο Στρόφερ ήταν αίσιοδόξος. Έλπίζε πως θ' αναγκάσει τον Πίνκερτον να παραιτηθεί επιτέλους απ' την απόφασί του να κυριεύση τις κατακόμβες.

Είχε διαλέξει κάμποσους επιδέξιους κατασκόπους και τους είχε στείλει να παρακολουθούν τις ενεργειες του Πίνκερτον και να τον κρατούν ένημερο. Στο μεταξύ, είχε άπλώσει πάνω σ' ένα τραπέζι ένα σχεδιάγραμμα των κατακομβών και κατέστρωσε τα σχέδιά του, για την περίπτωσι που θ' άναγκαζόταν να υποχωρήσει απ' τις πρώτες βέσσεις άμυνής.

Ξαφνικά, έφτασε τρέχοντας ένας απ' τους άπεσταλμένους του. —Άσχημα νέα, κύριε Στρόφερ! άνήγγειλε. Δεν κατάφεραν τίποτε οί σύντροφοί μας, που τυροβόλησαν τους αστυνομικούς που έσκαβαν. Ο καταραμένος Πίνκερτον άνακάλυψε άμέσως που κρύβονταν, και τους διασκορπίισε.

—Το περίμενα! ψιθύρισε ο Στρόφερ. Δεν έχει γενναίους ανθρώπους το «Ματωμένο Χέρι»; Γι' αυτό κινδυνεύει σήμερα να κατασταφεί!...

Ύστερα ρώτησε: —Η Λίλιαν έκοψε το σύρμα; —Μάλιστα. Έπειτα άπομακρύνθηκε. Δεν κατόρθωσε όμως να μάθω τί άπόγινε.

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

—Μήπως τη συνέλαβε ο Νάτ Πίνκερτον; —Α, όχι! Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μα ο Πίνκερτον άνακάλυψε το κόψιμο του σύρματος και φρόντισε αμέσως για το διορθώμα του. Έφυγα τότε,...

Ο κλέφτης

Εδώ και λίγες ημέρες είχε έρθει για δουλειές του στην Αθήνα ένας επαρχιώτης. Τα φώτα και οι ρεκλάμες ενός κινηματογράφου τον τράβηξαν. Χαζεύοντας εκεί, είδε ένα πρόγραμμα, που έγραφε: «Αποψε, το δραματικό άριστούργημα, «Οί Σαράντα Κλέφτες».

Παρακάτω το πρόγραμμα έγραφε τις τιμές των εισιτηρίων: «Πλατεία 8.000 δραχμές. Έξώστης 5.000». Ο επαρχιώτης, αφού τα διάβασε καλά, πλησίασε στο ταμείο και δίνοντας ένα πεντοχίλιο, είπε: —Δώστε μου ένα εισιτήριο για έξωστη.

Με συγχωρείτε, κύριε, του άπάντησε ο ταμίας, δεν είναι πέντε, αλλά πενήμισι χιλιάδες. —Μα πως είνε πενήμισι, αφού το πρόγραμμα γράφει πέντε: —Ναί, αλλά είνε και η πρόνοια!...

—Ποιά πρόνοια; ρώτησε έκπληκτος ο επαρχιώτης. —Η πρόνοια, σάς είπα! —Καλά, αλλά εγώ δεν θέλω πρόνοια!... —Μά, κύριε, είνε γενικό!...

Αφού το πρόγραμμα δεν το γράφει!... Η σύζητη εξακολουθούσε κι' ο κόσμος, που περίμενε να βγάλει εισιτήρια, άρχισε να δυσανασχέτη. Ο ταμίας, βλέποντας τότε την έπιμονή του επαρχιώτη, του έδωσε ένα εισιτήριο χωρίς πρόνοια.

Ο επαρχιώτης όμως, κατακόκκινος από θυμό, το πήρε, και πετώντας το στα μούτρα του ταμιά, του βόναξε: —Όρίστε, δεν μου χρειάζεται να δώ και τους άλλους τριανταπεννή κλέφτες!... Μου φτάνει που είδα έσένα!... Κι' έφυγε υπερήφανος και ίκανοποιημένος!...

57

Η ΓΥΝΑΙΚΑ καί ή κουζίνα

Περίφημες καλλονές που ήταν
ζαχαρώδεις μαγειρίτσες!...

Τελευταία ή μαγειρική κοντεύει να κατα-
γηθή από τή σθητική όπτι. Τά διάφορα κα-
ταστήματα που πουλούν έτοιμα φαγητά κα-
νουν χρυσές δουλειές και είναι συνήθιστα
θέαμα νά βλέπει κανείς κάθε μεσημέρι οικο-
γενειάρχες νά φωνίζουν δυο μερίδες κρέας
μέ πατάτες ή κολοκυθάκια ή τρείς μερίδες πι-
λάφι μέ σηκοτάκια, για τό όπτι τους.

Πού όφειλεται όμως αυτό; Κατά μέγα μέ-
ρος ίσως στην κρίσι της υπηρέσιας. Από τό
άλλο μέρος ώστόσο όφειλεται και στην αντί-
ληψι που έχουν οι σύγχρονες γυναίκες, ότι ή
μαγειρική έξευτελίζει!...

Και όμως, τά σπιτικά φαγητά και γλυ-
κά είναι πιο νόστιμα και πιο καθαρά. Γιατί,
όσο καλά κι αν όπτεθεί ότι είναι τά ύλικά
του έστιατορίου, τά φαγητά που γίνονται στο
σπίτι έχουν άλλη γεύσι, άλλη νοστιμιά.

Ο καίσιμος της πρακτικότητας λοιπόν τεί-
νει νά εξοφληθεί μαζί μέ πολλά άλλα πρά-
γματα τά σπιτικά φαγητά και τά γλυκά. Πολ-
λές Αθηνάιες νοικοκυρές λένε σήμερα: «Για-
τί νά παιδεύωμαι και νά χάνω τον καιρό μου,
για νά φτιάξω γλυκά ή κουλουράκια, τί στι-
γμή που τά βρίσκω έτοιμα στα ζαχαροπλα-
στήρια».

Πολλές όμως διάσημες γυναίκες και βασι-
λισσές ακόμη διέπρεψαν στη μαγειρική και
καμάρωναν για την ικανότητά τους αυτή.

Η περίφημη εύνοουμένη του Καρόλου Ζ'
της Γαλλίας, ή όραια Άγνη Σορέλ είχαν
ειδικότητα νά φτιάχνει ένα υπέροχο σαμύι μέ
μελάτσες, για τό όποιο ό βασιλιάς τρέλαι-
νόταν.

Η Μαργαρίτα της Ναβάρρας πάλι, ή πε-
ρίφημη βασίλισσα Μαργκό, ήταν ή έφευρέτις
μιάς σούπας, που απ' αυτήν ώνομασθηκε
«σούπα α λα Ρέν».

Η σούπα αυτή γινόταν από μύδαλα βρα-
σμένα μέσα σέ ζουμί και περασμένα από τό
πρηπτό και από ένα λεπτότατο κιμά από
κρέας πέρδικας. «Σε γαρνιτούρα σ' αυτή τη
σούπα έβάζαν φρεστίκια, ρόδια και ψωμάκια
καθουρνισμένα».

Ο περίφημος καλοφάγας Μπριγιό Σαδα-
ρέν γράφει: «Την εποχή εκείνη οι γυναίκες,
ακόμα και οι πιο άριστοκράτισσες, περνού-
σαν την ώρα τους στο σπiti τους φτιάχνον-
τας φαγητά και θεωρούσαν ότι ή μαγειρική
άποτέλεσμα είναι μέρος από τά καθήκοντα
είχε μια οικοδέσποινα προς τους φιλοξενου-
μένους της».

Ο ίδιος ό Σαδάρέν γράφει ότι ή γαλλική
κουζίνα όφειλε την διάδοσί της σ' όλην την
Ευρώπη στις γυναίκες της γαλλικής άριστο-
κρατίας, που έβωσαν σ' αυτήν έλκετά φαγητά
δικής τους έμπνεύσεως!... Κι' αυτή ακόμα ή
εύνοουμένη του Λουδοβίκου ΙΔ', ή κυρία ντε
Μαιντενόν μαζί μέ τον αρχιμαγειρο Μουτιέ,
έφεύρισκε καθημερινά νέα φαγητά για ν' ά-
νοίξει την όρεξι του γιγαλέου Βασιλέως. Η
λίου, που ήταν φοβερός φαγάς κι' έτρωγε σ'
ένα γεύμα του τέσσερα πιτάτα σούπα, ένα
φασιανό, μια πέρδικα, ένα πιτάτο αρνάκι ψη-
τό, ένα πιτάτο σαλάτα, δυο μεγάλες φέτες χοι-
ρομέρι και άσθονα γλυκά και φρούτα!...

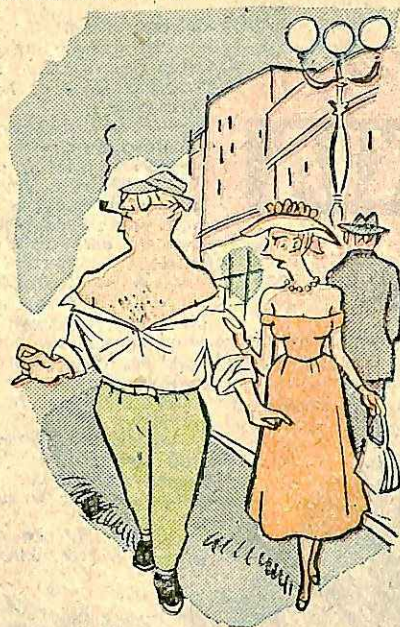
Η κυρία Πομπαντούρ έπινόησε πολλές συν-
ταγές για τό μαγειρέμα της κόττας και της
γλώσσας.

Η δούκισσα ντε Λωζέν φημιζόταν για τις
ομελέττες της. Η κυρία ντε Σαμπλέ έφτια-
χνε όραια γλυκά κι' ή δούκισσα της Βουργ-
ουνδίας ήταν περίφημη για τις σάλτσες της.

Η σύζυγος του διάσημου ποιητού Τεοντόρ
ντε Μπαυτίλ ζύωνε μόνη της άφράτα και
κάτασπρα ψωμιά. Μαγειρίσσα πρώτης τάξε-
ως ήταν και ή διάσημη συγγραφέας Γεωργία
Σάνδη. Αυτή είχε εξαιρετική ειδικότητα σέ
μια ομελέτα δικής της έφευρέσεως. Την έ-
τοιμάζε, όπως έτοιμάζουμε συνήθως τις ομε-
λέττες και ύστερα την παραγέμιζε μέ κάστα-
να φιλοκομμένα κι' άνακατεμένα μέ μαρμε-
λάδα βερνικώ. «Υστερα την τύλιγε μέ τέχνη,
την σκέπαζε μέ μια κρέμα από βανίλια και
την πασπαλίζε μέ μύδαλα φιλοκοπανισμένα
και μέ μπακαλάκια τριμμένα. Υστερα τη ζε-
ματούσε μέ βούτυρο και την έθαζε για δυο
μόνο λεπτά στο φούνο».

Απ' όσα λοιπόν αναφέρουμε φαίνεται κα-
θαρα ότι ή μαγειρική όχι μόνο δεν έξευτε-
λίζει τη γυναίκα, άλλ άπεναντίας της κάνει
και τιμή.

Φυσικά δεν μπορεί κανείς ν' απαιτήσει χ'
πό την σημερινή γυναίκα νά έμμεροδραύει
στην κουζίνα. Η σύγχρονη εποχή ά-
παιτεί κι' άλλα καθήκοντα, εκτός από τό α-
πλό νοικοκυριο. Κάθε γυναίκα όμως μπορεί
άρκει νά έχη λίγη όρεξι και λίγο έφευρετικό
μυαλό, νά κάνει μερικά φαγητά, που δεν χρει-
άζονται παρά λίγη ώρα για νά έτοιμασθούν
και τά όποια θα είναι νοστιμότερα από τα
κρέα πιάφια και τους αμφιθέλου καθαριότη-
τος κιμάδες, που αγοράζει κανείς έξω...

— Σε παρακαλώ, Γιάννη,
συμμάζεψον και σου υπόσχομαι
νά μη τό ξαναφορέσω!...

ΔΑΘΡΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

— Όσοι θέλουν νά γυρίσω
τή σελίδα, νά σηκώσουν το
χείρι!...

— Τι λουλούδια νά είναι άραγε
αυτά!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Η γυμναστική είναι ένας άποτελεσματικός
τρόπος διορθώματος της τάσεως που έχουν
πολλά νέα κορίτσια νά καμπουριάζουν. Νά με-
ρικές άπλές και χρησιμώτατες άσκήσεις:

1) Στέκεσθε σέ προσοχή, μ' ένωμένες τις
φτέρνες. Σηκώνετε τά χέρια τεντωμένα πάνω
απ' τό κεφάλι σας. Γέρνετε μπροστά, απ' τη
μέση και πάνω, ώπου τά χέρια κι' ή πλάτη
σας νά σχηματίσουν μια όρθή γωνία μέ τά
τεντωμένα πάντοτε πόδια σας.

2) Κάθεσθε στο πάτωμα, μέ τά χέρια λυ-
γισμένα κοντά στους ώμους και τις γροθιές
κλειστές. Γέρνετε άργά προς τά έμπρός, πλη-
σιάζοντας όσο μπορείτε τό πρόσωπό σας στις
τεντωμένες γάμπες σας.

3) Γονατίζετε, μέ τά χέρια τεντωμένα κα-
τακόρυφα κατά μήκος του σώματος, και γέρ-
νετε σιγά-σιγά προς τά πίσω, όσο μπορείτε
περισσότερο. Τά πόδια μένουν ένωμένα και
τελείως ακίνητα, απ' τά γόνατα και κάτω.

4) Ξαπλώνεσθε σ' ένα τραπέζι, έτσι που νά
κρέμεται στο κενό τό σώμα σας απ' τη μέση
και πάνω. Βάζετε κάποιον νά κρατάει τά πό-
δια σας κολλημένα στο τραπέζι. Άνασηκώνε-
τε τό πάνω μέρος του κορμού σας, όσο μπο-
ρείτε πιο σιγά, και τό ξαναχαμηλώνετε, σιγά
πάντοτε.

5) Στέκεσθε σέ προσοχή, λυγίζετε τά χέ-
ρια σαν νά πρόκειται νά πρέξετε, και ζητάτε
από κάποιον νά σας βοηθήσει νά ένώσετε τους
άγκυones πίσω απ' την πλάτη σας.

Πιάτα που είχαν ατύχ

Πιάτα ή φυλιζάνια που είχαν μέσα αυγό ή
σαλάτα μέ αυγό, παρουσιάζουν δυσκολία στο
πλύσιμο, όταν πλένονται μέ ζεστό νερό, που
σχηματίζει μέ τον κροκό και τ' άσπαράδι μια
κολλώδη ουσία πάνω στην πορσελάνη. Βου-
τήχτε τα λοιπόν πρώτα σέ κρύο νερό, καθαρί-
στε τα καλά μ' ένα πανί και μόνο κατόπιν πε-
ράστε τα μέ νερό ζεστό.

Πώς άερίζονται τά δωμάτια

Ακόμη και τις ψυχρές ημέρες, μόνι παρα-
λείπετε ποτέ ν' άερίσετε τά δωμάτια, αν θέλε-
τε νά μη μυρίζουν κλειστούρα. Άρκει γι' α-
υτό ένα ρεύμα άέρος επί 5—10 λεπτά της ώ-
ρας (ή επί ένα τέταρτο, προκειμένου για μέ-
ρη όπου καπνίζουν ή κοινοποιούν). Άν έμπε-
νη ή μυρωδιά της κλειστούρας, προσθέσετε σέ
300 δραμία νερό 200 γραμμάρια ευκαλύπτο
και 100 γραμμάρια φορμύλη κι' άφίστε τό υ-
γρό αυτό νά εξατμισή μέσ' στο δωμάτιο. Μπο-
ρείτε επίσης νά κλείσετε έρμητικά τό δωμά-
τιο, αφού άφίστε μέσα ένα δοχείο μέ κάρβου-
να (όχι άναμένο). Μένοντας επί 48 ώρες, τό
κάρβουνο άπορροά κάθε μυρωδιά.

Η μυρωδιά της σοκολάτας

Η καλή σοκολάτα πρέπει νάχη τη μυρω-
διά του κακάου, δίχως κανένα τάγγισμα. Πρέ-
πει ακόμη νάναί λειά και γυαλιστερή, νά σπά-
ζει μ' ένα ξερό κρότο, νά λιώνει στο στόμα,
κι' όταν ζεσταίνεται μέ νερό νά μην πηλί-
ούτε και ν' αφήνει αδιάλυτα υπολείμματα.

Τό άγνό και τό νοθευμένο φρέσκο βούτυρο

Υπάρχουν οι έξής μέθοδοι, για ν' άνακα-
λύψετε αν τό φρέσκο βούτυρο είναι άγνό ή
νοθευμένο μέ μαργαρίνη:

1) Λιώνετε τό βούτυρο, ποτίζετε μ' αυτό έ-
να στούπι, τ' άνάθετε, ποτίζετε σέ λίγα
λεπτά και τό μυρίζετε. Άν ή μυρωδιά του
είν' ευχάριστη, πρόκειται για άγνό βούτυρο.
Η μαργαρίνη δίνει την ίδια μυρωδιά, σαν
νά σθώνετε ένα κερι.

2) Τό λιώνετε σέ μπαίν-μαρλί, μέσα σ' ένα
γυάλινο δοχείο. Άν είναι άνόθευτο, γίνεται
διαυγές αμέσως μετά τό λώσιμο. Άλλοιώς,
μένει βολό, σαν γάλα.

3) Βράζετε νερό. Λιώνετε λίγο βούτυρο μέ-
σα σ' ένα κουτάλι. Χύνετε λίγο βραστό νερό
σ' ένα ποτήρι και ρίχνετε πάνω του μια στα-
γόνα απ' τό λωμένο βούτυρο, ζεστό ακόμη.
Άν τό βούτυρο είναι γνήσιο, τό λιπαρό στρώ-
μα που σχηματίζεται στην επιφάνεια του νε-
ρού, χωρίζεται σέ πολλά μικρά σταγονίδια,
που άπλώνονται προς την περιφέρεια. Άν πρό-
κειται περί μαργαρίνης, σχηματίζονται μόνο
δυο-τρείς μεγάλες σταγόνες, που μένουν στο
κέντρο.

Ο γνήσιος καφές

Ο γνήσιος καφές πρέπει ν' άποτελήται ά-
πό κόκκους έσρούς, άνθεκτικούς και ήχηρούς,
που νά μη συμπίεζονται μέ τά δάχτυλα. Ό-
ταν πέφτουν στο νερό, πρέπει νά πηγαίνουν
στο βυθό, χωρίς νά διαλύονται, ακόμη κι' έ-
πειτα από πολλήν ώρα. Πρέπει ακόμη νάναί
ομοιόμορφοι και νά χρωματίζουν ελάχιστα τό
κρύο νερό, ακόμη κι' αν έχουν καθουρήσια.
Υστερα τό νερό αυτό, μέ την προσθήκη λι-
γων σταγόνων άμμονίας, πρέπει νά παίρνει
ένα έντονο πράσινο χρώμα.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Τά ναρκωτικά

ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

Η μεγαλύτερη από τις σύγχρονες μαστίγες

ΠΟΤΕ άλλοτε τά ναρκωτικά δεν είχαν τό-
ση έξάπλωσι όσο στην εποχή μας. Τό
όπιο και τά παράγωγά του (μορφίνη, ήρωϊ-
νη, ναρκωτίνη, ναρξείνη, κωδεΐνη κτλ.), ή κο-
καΐνη, τό χασίς κτλ. κυκλοφορούν λαθραία σέ
όλες τις χώρες, σέ διαρκώς μεγαλύτερες πο-
σότητες, παρά τά μέτρα των διαφόρων κυ-
βερνήσεων έναντίον του παρανόμου αυτού
έμπορίου.

Σύμφωνα μέ μια διεθνή σύμβασι, που ύ-
πέγραψαν όλα τά πολιτισμένα έθνη, ή έτη-
σία παραγωγή όπίου δεν πρέπει νά υπερβαί-
νη τους 500 τόννους, που προορίζονται όλοι
για έπιστημονικούς και θεραπευτικούς σκο-
πούς.

Τά έπίσημα στοιχεία που συγκέντρωσε ό
ΟΗΕ παρουσιάζουν, ώστόσο, την έτησία πα-
ραγωγή αυτού του προϊόντος υπερδωδεκα-
πλασία. Φαίνεται πράγματι, ότι ή έτησία πα-
ραγωγή όπίου ξεπερνάει σήμερα τους 6500
τόννους.

Μόνο ή Κίνα παράγει περί τους 4000 τόν-
νους. Σέ δύο ολόκληρες έπαρχίες, τό Γεχόλ
και τό Γιουνάν, τό μοναδικό σχεδόν προϊόν
που καλλιεργείται είναι ό μήκων, όχι ό κοι-
νός άλλ, ό «ύπνοφόρος», που παρέχει την
πρώτη ύλη, από την όποιαν έξάγεται κατό-
πιν τό όπιο.

Άλλες χώρες όπου καλλιεργείται ό ύπνο-
φόρος μήκων είναι ή Ιαπωνία, ή Μαλαισία,
τό Σιάμ, ή Βιρμανία, οι Ινδίες, τό Άφγανι-
σταν τό Ιράν (Περσία) ή Συρία, ό Λίβανος
ή Τουρκία και τό Μεξικό. Η παραγωγή όπί-
ου σ' αυτές τις χώρες ξεπερνάει τους 2500
τόννους.

Από τό όπιο παράγονται ή μορφίνη, ή ή-
ρωΐνη και τά άλλα ναρκωτικά, που αναφέ-
ραμε.

Για νά κατανοηθί τί άποδίδει τό λαθρεμ-
πόριο του όπίου άρκεί νά σημειώσωμε ότι ή
χονδρική τιμή του στην Μέση Άνατολή (μυ-
-

ρη άγορά) είναι 1000 δολάρια τό κιλό. Στις
Ένωμένες Πολιτείες 1 κιλό ήρωΐνης, που πα-
ράγεται από τό όπιο, προσφέρεται χονδρικά
στη μαύρη άγορά στην τιμή των 140.000
δολλαρίων!

Η παραγωγή όπίου ήταν άλλοτε περιωρι-
σμένη μεταξύ των ανατολικών λαών, που τό
έκάπνιζαν μέ τις πίπες τους ή τό μασσούσαν
(όπιοφαγοί).

Άλλα μετά την άνακάλυψι του Γερμανού
χημικού Σερτούνερ, που βρήκε 10—15%
μορφίνης μέσα στο όπιο, ή παραγωγή αυτού
του προϊόντος γενικεύθηκε σ' όλες σχεδόν τις
χώρες της Άσίας.

Πραγματικά, ή μορφίνη είναι πιο «εύρη-
στη» από τό όπιο. Και σ' αυτό όφείλεται ή
μεγάλη διάδοσί της.

Καπνιστά όπιο υπάρχουν, όμως, σ' ό-
λες τις χώρες. Σύμφωνα μέ μια έκθεσι του
διεθνούς οργανισμού καταπολεμήσεως των
ναρκωτικών υπάρχουν και πολλοί όπιοφάγοι
στη Γαλλία, Άγγλία και Ένωμ. Πολιτείες.

Ένα άλλο ναρκωτικό που έχει έπίσης με-
γάλη διάδοσι είναι ή κοκαΐνη.

Η κοκαΐνη παράγεται από ένα δενδρύ-
λιο που καλείται έρυθρόξυλο κόκα και που
φύεται άποκλειστικά σέ ώρισμένες περιοχές
της Νοτίου Άμερικής (Βολιβία, Περού, Χιλή,
Κολομβία, Ισημερινός).

Στό Περού ένα κιλό φύλλων αυτού του
φυτού πουλιέται στην τιμή των 700 δολλα-
ρίων. Στις Ένωμένες Πολιτείες, όμως, ένα
κιλό κοκαΐνης έχει 180.000 δολάρια (τιμή
χονδρικής πωλήσεως).

Όταν οι Ισπανοί κατέκτησαν τό βασίλειο
των Ινκας, πρόσεξαν ότι οι ιθαγενείς για
νά καταπραΰνουν την πείνα τους ή έπειτα ά-
πό μια μεγάλη προσπάθεια που είχε έξα-
τλήσει τις δυνάμεις τους, μασσούσαν φύλλα
απ' αυτό τό φυτό, που τους άνασώζονοϋσαν
μέ κεραυνόβολο ταχύτητα.

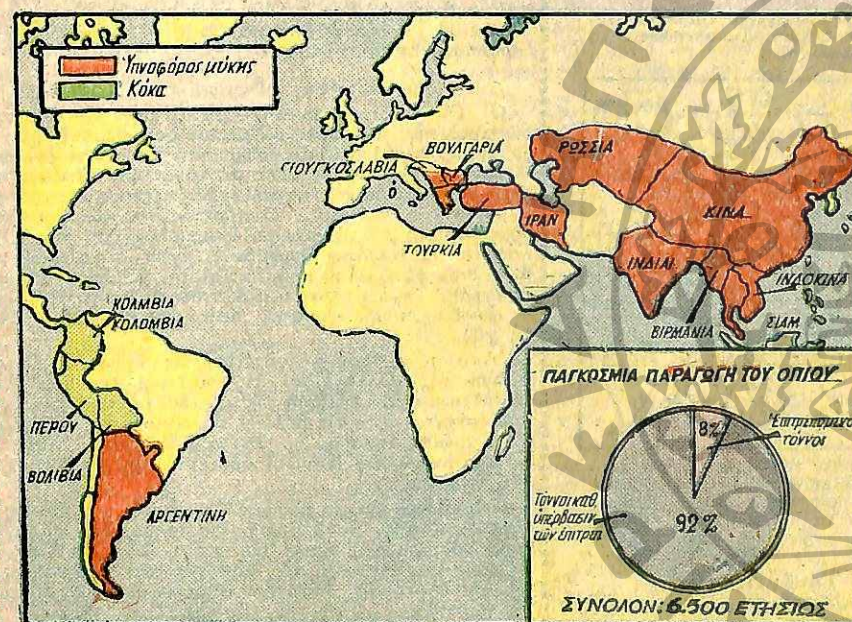
Μετέφεραν λοι-
πόν, αυτά τά φύλ-
λα στην πατρίδα
τους και οι έπι-
στήμονες της εποχής κατόρθωσαν άργό-
τερα νά έξάγουν απ' αυτά ένα άλκαλο-
ειδές, την κοκαΐνη, που είναι τρομερό δη-
λητήριο. 25—30 έκατοστόγραμμα κοκαΐ-
νης, σέ μια μόνον δόσι, προκαλούν τον θά-
νατο ενός ανθρώπου.

Υπολογίζεται, ότι τά 50—80% του
πληθυσμού του Περού, της Βολιβίας, της
Κολομβίας, της Χιλής και άλλων χωρών
της Νοτίου Άμερικής κάνουν χρσι κοκαΐ-
νης.

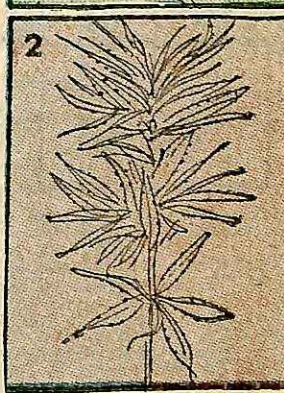
Ένα άλλο τρομερό ναρκωτικό, είναι τό
χασίς, που έξάγεται από ένα δενδρύλλιο
της Άσίας, την ινδική κάνναβι. (Τό προϊ-
όν αυτού του δενδρύλλιου καλείται «χασίς»
στη δυτική και κεντρική Άσία. Στη νό-
τιο Άσία καλείται «σαράς» ή «γκάγγια»
και στην Άμερική «μαριχουάνα»).

Στη μαύρη άγορά της διώρυγας του
Σουέζ ένα κιλό χασίς έχει 1200 δολλα-
ρία. Στην Άμερική ένα πακέτο μέ 18 τσι-
γάρα, που περιέχουν ελάχιστη ποσότητα
μαριχουάνας τό καθένα, προσφέρεται στην
τιμή του 1½ δολλαρίου.

Η «μαριχουάνα» είναι τό ναρκωτικό της
μόδας στις Ένωμένες Πολιτείες

Ο χάρτης δείχνει την καλλιέργεια του ύπνοφόρου μήκωνος και του έρυθρόξυλου κόκα σ' όλο τον κόσμο.

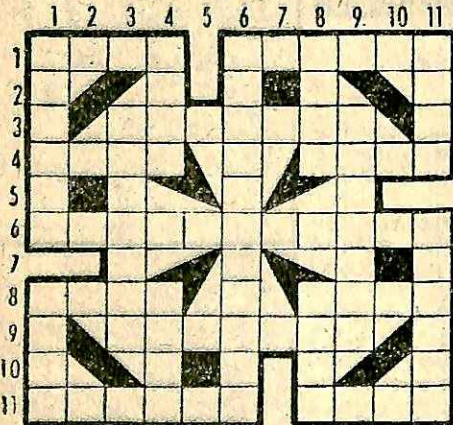

1) Τό έρυθρόξυλο κόκα.
2) Η Ινδική κάνναβις.
3) Ο ύπνοφόρος μήκων.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με απρόοπτο

Όταν συμπληρώσετε το σταυρόλεξο αυτό με τις λέξεις, που ανταποκρίνονται στις κατωτέρω σημασίες, τότε τα αρχικά γράμματα των 11 δριζοντίων

λέξεων, θα σας δώσουν το όνομα μιας μεγαλονήσου.

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :**
- 1) Όργανο αίσθησης. — Αμάρθια.
 - 3) Έλληνα ήθοισις, μέλος του θιάσου της Σάρας Μπερνάρ (έπων.).
 - 4) Μέρος του άλλου κόσμου. — Ενθουσίαζε τους φιλάθλους.
 - 6) Καταστροφή τα μικρόβια.
 - 8) Την αναζητούμε το καλοκαίρι. — Αγγλος θαλασσοπόρος και εξερευνητής.
 - 9) Πόλις της Ήλειας.
 - 11) Ζαρωμένος. — Περιήμος μαθηματικός της αρχαιότητας.

- ΚΑΘΕΤΩΣ :**
- 1) Οικοδομές με πολλά πατώματα. — Ενδιαφέρει τους φιλάθλους.
 - 3) Κρατικά.
 - 4) Μεταδίδει κίνησι. — Επιφώνημα (έν.).
 - 6) Ασύγκριτος.
 - 8) Βουνό (τουρκικά). — Αγαθή.
 - 9) Έφυγε από κάπου κρυφά.
 - 11) Θύμα κακούργου αδελφού. — Αρχαία πόλις της Πελοποννήσου επί του Κορινθιακού κόλπου.

Οι δύο φίλοι

“Ο Γιάννης κι’ ο Κώστας ξεκίνησαν συγχρόνως από δύο χωριά που απέχουν 35 χιλιόμετρα μεταξύ τους, για να συναντηθούν ο ένας τον άλλον. Συναντήθηκαν πρόγυματι σε 2 ώρες. “Αν ο Κώστας περπατάει 5 χιλιόμετρα την ώρα γρηγορώτερα απ’ το Γιάννη, πόση ώρα ή ταχύτης του καθενός;

Η παροιμία

A=1	J=9	P=17
B=2	K=10	S=18
C=3	L=11	T=19
D=4	M=12	Y=20
E=5	N=13	Φ=21
Z=6	Ξ=14	Χ=22
H=7	Ο=15	Ψ=23
Θ=8	Π=16	Ω=24

“Έχοντας υπ’ όψιν σας τον αριθμό που αντιστοιχεί στο κάθε γράμμα στον ανωτέρω πίνακα, προσπαθήστε να χωρίσετε καταλλήλως τους κατωτέρω αριθμούς κατά τρόπον ώστε να διαβάσετε μια γνωστή ελληνική παροιμία :

19116 — 11152 — 01971 — 13161 — 13241 — 81911 — 61949 — 14513 — 12191 — 13152 — 01324 — 18191 — 33151 — 391.

Ίδου και ένα παράδειγμα για το πως θα γίνει ο χωρισμός :

51724 — 19518 = 5.17.24. 19.5.18 = “Ερώτες.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8	= Πόλις ευρωπαϊκή.
2 6 4 7 8	= Παρηγορεί.
3 7 5 6 5 8	= Αρχαίος θεός.
4 6 2 7 3 8	= Κόρη του “Α-τλάντος.
5 4 7 5 1	= Ναρκωτικών.
6 7 4 5 8	= Χρήσιμο στη μαγειρική.
7 6 7 8 5 8	= Ποταμός.
8 4 7 1 5 8	= Πηλόν.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται α. από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Ποιος ή ποιά ήθοισις υποδύθηκε σε φιλμ που είδαμε πρόσφατως το καθένα από τα ακόλουθα ιστορικά πρόσωπα :

- 1) Δαυίδ.
- 2) Κλεοπάτρα.
- 3) Φραντσεσκά ντα Ρμίνι.
- 4) Ίουλιος Ρωμύ.
- 5) Βασίλισσα Χριστίνα.

Ποιά από τις τρεις :

- Στην κάθε ερώτησι, που παραθέτουμε κατωτέρω, δίνουμε τρεις απαντήσεις. Μπορείτε να βρείτε ποιά είναι η σωστή :
- 1) Ποσοί από τους κατοίκους της Γης τρώνε ψωμί; — “Όλοι. — “Οι μισοί. — “Το ένα τρίτον.
 - 2) Ποιος πρωτοερέχη την κλάκα; — “Ο Μολιέρος. — “Ο Σαίξπηρ. — “Ο Νέρον.
 - 3) Ποιος έγραψε τη μουσική της όπερας “Πετρούσκα; — “Ο Μουσσόργκι. — “Ο Ρίμσκι Κόρσακωφ. — “Ο Γκόρ Στραβίνσκι.
 - 4) Τι είναι ο “Επιστροφεύς; — Μουσική σύνθεσις. — “Ενας σπόνδυλος. — “Είδος γραφής.
 - 5) Πόσα πληκτρα έχει ένα συννηθισμένο πιάνο; — 84. — 76. — 48.
 - 6) Πόσους γιουούς απέκτησε η αυτοκράτειρα Μαρία - Θηρεσία; — 2. — 6. — 16.
 - 7) Ποιά πρωτεύουσα της Ευρώπης βρίσκεται στο μεγαλύτερο υψόμετρο; — “Το “Όσλο. — “Η Μαδρίτη. — “Η Βουδαπέστη.
 - 8) “Η ονομασία “Κανιβαλάου σε ποιους πρωτοδόθηκε; — Στους ζουλού της Αφρικής. — Στους κινηγούς Κεφαλών της Βόρνεο. — Στους ανθρώποφάγους των Καραϊβών.

Στοιχειώγηριφες

“Αν μ’ αφήσεις, όπως έχω, ποταμός είμαι και τρέχω των χειμών και το θέρος. “Ενα γιώτα αν μ’ απαλείψης και την κεφαλή μου κρύψης, νοσηρό θα γίνει μέρος.

Μεταγραμματισμός

Είμ’ ένα όμορφο νησί, που βγαίνει και καλό κρασί. “Αν μού αλλάξεις τον λαίμο γίνομαι ζωό στο δρόμο

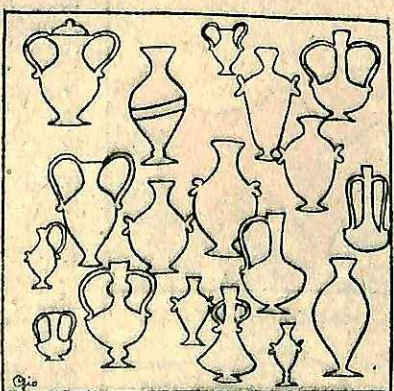
Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Μία μόνο, καλή φίλε, μονάδα άρκει να πάρης και μ’ αυτό που σου πάει αν θές να με τρακήνεις.

Πρόβλημα μνήμης και παρατηρητικότητας

Κυτάξετε προσεκτικά αυτά τα τέσσερα μαύρα δοχεία και σκεπαστέ τα κατόπιν μ’ ένα χαρτί.

Προσπαθήστε τώρα να βρείτε μέσα στη δεύτερη αυτή εικόνα τα τέσσερα δοχεία που σκεπαστέ και να τα μαυρίσετε. “Αν τα βρήτε και τα τέσσερα έχετε καλή μνήμη και καλή παρατηρητικότητα.

Τονόγριφες

“Αν ποσός δεν με πειράξης, τους ενδοξούς προσφώνω. “Αν τον τον μου μ’ αλλάξης, πάντα κάτι θα ζητώ.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΛΙΠΑΣ

Πώς το λουλούδι αυτό έγινε το εθνικό προϊόν της “Ολλανδίας

“Ο ξένος που θα έπισκεφθή την “Ολλανδία την άνοιξη, θα αντικρύσει ένα μαγευτικό θέαμα. Σ’ όλη την έκτασι της χώρας, δεκάδες χιλιάδες στρέμματα γης, είναι πλημμυρισμένα από τις περίφημες τουλίπες!...

“Η καλλιέργεια της τουλίπας έχει γίνει στην “Ολλανδία αληθινή βιομηχανία. “Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, ασχολούνται αιώνες δολόκληρους με την καλλιέργεια αυτή, κατά τρόπο επιστημονικό. “Η τουλίπα θεωρείται εθνικό προϊόν και κάθε χρόνο η “Ολλανδία εισπράττει από τις εξαγωγές που κάνει στις διάφορες χώρες, 30 εκατομμύρια δολάρια, ποσόν σημαντικό για την οικονομία της.

“Αλλά πώς άρχισε η καλλιέργεια της τουλίπας στην “Ολλανδία;

Πατρίδα της τουλίπας είναι η Μικρά “Ασία. “Εκεί φυτρώνει, σαν αγριολούλουδο από τα πολύ παλαιά χρόνια, στους κάμπους και είδε πως πολλές τουλίπες έλλαξαν ξαφνικά χρώμα. “Από άσπρες, γινόντουσαν κίτρινες, γαλάζιες ή κατακόκκινες, με θαυμάσιες ραβδώσεις. “Ετσι, χρόνο με χρόνο, ο γερο-σοφός κατάφερε να δημιουργήσει μια αφάνταστα ωραία και σπάνια ποικιλία από τουλίπες, που τις καλλιεργούσε με αληθινό πάθος.

“Ο Κλούζιους, λοιπόν, μελέτησε με προσοχή όλα τα στάδια της αναπτύξεως του παράξενου και όμορφου αυτού λουλουδιού και είδε πως πολλές τουλίπες έλλαξαν ξαφνικά χρώμα. “Από άσπρες, γινόντουσαν κίτρινες, γαλάζιες ή κατακόκκινες, με θαυμάσιες ραβδώσεις. “Ετσι, χρόνο με χρόνο, ο γερο-σοφός κατάφερε να δημιουργήσει μια αφάνταστα ωραία και σπάνια ποικιλία από τουλίπες, που τις καλλιεργούσε με αληθινό πάθος.

Γρήγορα όμως οι κερδοσκόποι μυρίστηκαν πως τα λουλούδια του καθηγίου ήταν ένας ανεκμετάλλετος θησαυρός και διάφοροι κλέφτες ληλατούσαν κάθε τόσο τους ανθοκηπούς του και μοσχοπουλούσαν τους βολβούς του Κλούζιους. “Ετσι, σε λίγα χρόνια, έκαναν την εμφάνισή τους στην “Ολλανδία οι πρώτες φύτεις από τουλίπες.

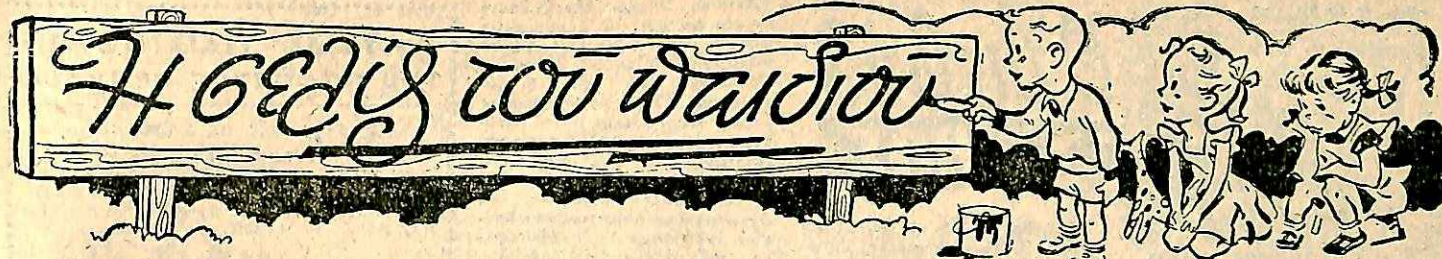
“Η φήμη, λοιπόν, του όμορφου λουλουδιού, έφτασε γρήγορα ως τα πέρατα της Ευρώπης. “Οι άριστοι κρύτες της εποχής, φιλοδοξούσαν να προσφέρουν στις αγαπημένες τους και να στολίσουν τους πύργους τους με τις πιο όμορφες τουλίπες που υπήρχαν στην αγορά. Το 1634, το εμπόριο της τουλίπας έφτασε στο κατακόρυφο. “Οι τιμές ανέβηκαν σε καταπληκτικά ύψη. “Ενα σπάνιο είδος τουλίπας σπούχιζε μία περικοπία δολόκληρη. Λέγεται μάλιστα πως κάποιος, για να αγοράσει ένα βολβό, πρόσφερε ένα άμαξι πολυτελείας με έξι άλογα και ένας άλλος έδωσε ένα δολόκληρο κοπάδι πρόβατα!...

“Οι “Ολλανδοί ρίχτηκαν με μανία στην καλλιέργεια της τουλίπας. Χιλιάδες άνθρωποι έκλεισαν τα μαγαζιά τους, πούλησαν τα υπάρχοντά τους και εγκατέλειψαν τις οικογένειές τους με το όνειρο να αποκτήσουν καινούργιες και μεγαλύτερες περιουσίες από το εμπόριο της τουλίπας. “Ο περικός του εύκολου κέρδους κυριέψε απ’ άκρου σε άκρο δολόκληρη την “Ολλανδία. “Η τουλίπα θριάμβευε, έγινε ο καινούργιος θεός, που φέρνει τον πλούτο και την ευτυχία. “Οι παραγγελίες έρχόντουσαν ή μία πίσω από την άλλη και οι βολβοί πουλιούντουσαν πριν ακόμα βγούν από τη γη!...

“Από τότε, λοιπόν, η τουλίπα έγινε το εθνικό προϊόν της “Ολλανδίας. “Η ανάπτυξη της εύνοείται εξαιρετικά από το κλίμα της χώρας, με τους ανέμους που έρχονται από τις βόρειες θάλασσες και το τραχύ και αμώδες έδαφος. Σε κανένα άλλο μέρος της γης δεν υπάρχουν πιο ιδανικοί όροι για την καλλιέργεια της τουλίπας.

Πειράματα έγιναν σε πολλές χώρες, ή επιτυχία τους όμως ήταν πολύ μικρή. “Οι βολβοί δεν γίνονται τόσο χοντροί, όσο στην “Ολλανδία. Στή Γαλλία, το Βέλγιο, την Αγγλία, το “Ορεγκόν και στο Μίτσιγκαν της “Αμερικής, υπάρχουν σήμερα μεγάλες φύτεις με τουλίπες.

“Αλλά τουλίπες σαν της “Ολλανδίας, δεν υπάρχουν πουθενά άλλο.

Τα παιχνίδια της τύχης

Το παραμυθένι σας

Μια φορά κι’ έναν καιρό ζούσαν στη Βαγδάτη δυο αγαπημένοι φίλοι, ο Σαάντ κι’ ο Σααντί. “Ο Σαάντ υπεστήριζε πως ο άνθρωπος είναι ένα παιχνίδι της μοίρας. “Ετσι αν δεν το θέληση ή μοίρα του, δεν μπορεί να γίνει από φτωχός πλούσιος, αλλά κι’ ούτε από πλούσιος φτωχός.

“Ο Σααντί όμως, είχε αντίθετη γνώμη κι’ έτσι έβαλαν τη διαφορά τους σε δοκιμή.

Καθώς προχωρούσαν στο δρόμο, είδαν στην είσοδο ενός φτωχομάγαζου έναν κουρελή τεχνίτη, τον Χασάν, να πλέκει καλάθια.

— Πόσα κερδίζεις την ημέρα, μάστορη; τον ρώτησαν.

— Τόσα, όσα μου φτάνουν για να κουτσώσω εγώ και η οικογένειά μου...

“Ο Σααντί τότε, που ήταν πλούσιος, έβγαλε κι’ έδωσε στον ξαφνιασμένο τεχνίτη ένα σακκουλάκι με λίρες.

— “Εσύ ήσουν ο τυχερός! του είπε. Νά, πάρε αυτές τις λίρες και κύτταξε να τις εμπορευτής και να πλουτίσης. Κι’ αν τύχη και περάσουμε ξανά απ’ εδώ, θα χαρούμε να σε δούμε πλούσιο κι’ ευτυχισμένο!...

Μόλις έμεινε μόνος ο Χασάν, έβγαλε από το σακκουλάκι μόνο δέκα λίρες. Τις υπόλοιπες και το σακκουλάκι τις έδωσε σφιχτά στις δίπλες του σαρκίου του με τρόπο που να μη φαίνονται. “Υστερα πήγε κι’ αγόρασε λίγο κρέας.

Μα ξαφνικά, χύμηξε ένα γεράκι για να το τρώει. Κι’ όπως έκρινε έκανε να το δώσει, του έπεσε το σαρκί από το κεφάλι. Το γεράκι τότε το άρπαξε στα νύχια του και πέταξε μακριά.

Με τις δέκα λίρες που του έμειναν ο άτυχος Χασάν άρχισε να περνά πλουσιοπάροχα. Μα σε λίγον καιρό, οι λίρες ξαδυνήθηκαν. “Οταν, λοιπόν, ο Σαάντ με τον Σααντί ξαναπέρασαν από το φτωχομάγαζό του, τον είδαν πάλι κουρελή Κι’ έκρινε με δάκρυα στα μάτια τους διηγήθηκε την άτυχία του.

“Ο Σααντί τότε πείσωσε και το δώδεσε ένα δεύτερο πωγγί με λίρες.

— “Είσαι τίμιος και σε πιστεύω, του είπε. Πάρε τώρα αυτά τα φλουριά και κύτταξε να τα φυλάγεις προσεχτικά και να τα χρησιμοποιήσεις έτσι, ώστε να κερδίσεις πολλά και να ευτυχίσης...

Για σιγουριά τότε ο Χασάν έκρυψε τα φλουριά σ’ ένα πλινό πιθάρι γεμάτο πίτουρα. Κι’ ύστερα βγήκε να πάει στο παζάρι.

Κατά την απουσία του όμως από το σπίτι πέρασε ένας πραγματευτής με όμορφα ύφασματα. “Η γυναίκα του Χασάν θέλησε να αγοράσει ένα φόρεμα, δεν είχε όμως λεφτά κι’ έδωσε στον πραγματευτή το πιθάρι με τα πίτουρα.

“Οταν γύρισε ο Χασάν και το έμαθε, πήγε να τρελασθή.

Την τρίτη φορά, λοιπόν, που πέρασαν ο Σαάντ κι’ ο Σααντί κι’ έμαθαν τη νέα άτυχία του Χασάν, έτριβαν τα μάτια τους.

— “Αδικά, αφέντες μου σπαταλάτε τα λεφτά σας! στέναξε ο Χασάν. “Η Μοίρα τόξε να μείνω φτωχός...

Τότε ο Σαάντ, που υπεστήριζε ότι μόνο η Μοίρα κι’ όχι τα λεφτά κάνουν τον άνθρωπο πλούσιο κι’ ευτυχισμένο, έδωσε του Χασάν ένα κομμάτι μολύβι που είχε βρή στο δρόμο.

Μπουκέτο

Το ποιηματάκι σας

Σε κάθε ανθό ποίχω συνάξει κι’ από ένα άφρησα φιλί. Μπουκέτο από φιλιά έχω φτιάξει για την μαμά μου την καλή.

Κρυφά λογάνια έχω μιλήσει σε κάθε ανθού μου την καρδιά, να της τα πη, όταν θα σκορπίση την όμορφή του νυφωδιά.

Τον γιοιώνουν τ’ ανθη τα καλά μου το λόγο μου τον τουφερό και θέ να πούνε στη μαμά μου πόσο γι’ αυτήνη λαχταρώ.

Σε κάθε ανθό ποίχω συνάξει κι’ από ένα άφρησα φιλί. Μπουκέτο από φιλιά έχω φτιάξει για τη μαμά μου την καλή.

ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Πάρτο! του είπε. Κάτι μου λέει ότι θα βοής μεγάλη τύχη μ’ αυτό!...

Το ίδιο βράδυ χτύπησαν την πόρτα του Χασάν. “Ηταν η γυναίκα ενός ψαρά γείτονά τους, που είχε πάρει βόλτα στη γειτονιά, ζητώντας ένα κομμάτι μολύβι δανεικό, για να το βάλει στη πετονιά του ο άντρας της. Γιατί της έλειπε το βαρύδι.

— “Ο,τι πίσω με την πρώτη ριζιά, θα είναι δικό σου, του υποσχέθηκε η γυναίκα του ψαρά φεύγοντας.

“Ο άλλο πρωί γύρισε η γειτόνισσά μ’ ένα μεγάλο ψάρι. “Ηταν η ανταμοιβή του για το βαρύδι. “Όπως, όμως, το καθάριζε ο Χασάν βρήκε ένα μεγάλο διαμάντι.

Τώρα πιά ο Χασάν ήταν πλούσιος. Καθόταν σ’ ένα μεγάλο σπίτι κι’ όλοι οι δικοί του φορούσαν όμορφα ρούχα και στολίδια. Φαντασθήτε, λοιπόν, τον Σαάντ και τον Σααντί όταν τον είδαν να κάθεται σ’ ένα παλάτι. “Ο Χασάν τους υποδέχθηκε με χαρά και τους διηγήθηκε την νέα του περιπέτεια.

— “Αδύνατο! φώναξε ο Σαάντ. Μας ξεγέλας πάλι. Χαλάι σου, όμως, οι λίρες και τα φλουριά, αφού έγινες άνθρωπος!

— “Ω, αφέντες μου! είπε τότε πικραμένος ο Χασάν. Γιατί δεν με πιστεύετε; Ξαφνικά, όμως, καθώς μιλούσαν, μπήκε μέσα ο ένας του γιουός κρατώντας κάτι.

— Πατέρα του είπε κύπτα μία φωνή φτιαγμένη απ’ ένα σαρκί! Ψάχνουμε για φωνές πουλιών και τη βρήκαμε!

“Ο Χασάν γνώρισε το σαρκί του, το ξτύλιξε και κύλησαν από μέσα οι λίρες!...

“Ο Σαάντ κι’ ο Σααντί έμειναν με ανοιχτό το στόμα.

Κάθισαν, έφαγαν, ήπιαν και ξεκουράστηκαν. Κι’ όταν ξεκίνησαν για να φύγουν, έζητησαν λίγο κριθάρι για τα ζώα τους. Μα ήταν γιοστή και τα μαγαζιά ήταν κλειστά. “Ετσι έστειλαν το δούλο να τους βρή πίτουρο. Κι’ έκρινε σε λίγο γύρισε μ’ ένα πιθάρι γεμάτο πίτουρο.

Μόλις το είδε ο Χασάν γούλωσε τα μάτια του. “Ηταν το πιθάρι του. Το άδειασε, κι’ έβγαλε από μέσα τα φλουριά!

— Με πιστεύετε τώρα; τους είπε. “Ο Θεός θέλησε να σας δώση την απόδειξή πως τα πλούτη δεν έρχονται από τα πλούτη, αλλά από τη χάρι του Θεού.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Δάσκαλε πού δίδασκες...

“Η ιστοριούλα σας

“Ενας καλλιτέχνης, με πολλά μακριά μαλλιά, περνούσε μία συνοικιακή πλατεία, όταν τον πλησίασε ένας λουστράκος και, δείχνοντας τα παπούτσια του, τον ρώτησε:

— Νά τα γυαλίσουμε, κύριε; “Ο καλλιτέχνης κύτταξε το άκαθαρο πρόσωπο του λουστράκου και, χαμογελώντας, του είπε:

— “Οχι, παιδί μου! “Αν όμως πλήνης το πρόσωπό σου, θα σου δώσω πέντε χιλιάδες!...

— “Εν τάξει, κύριε! φώναξε χαρούμενος το παιδάκι.

Κι’ άμέσως άφρησε χάμα το κασσέλι του, έτρεξε στην κοντινή βρύση κι’ έπλυνε το πρόσωπό του.

“Όταν γύρισε, ο καλλιτέχνης του έδωσε το πεντοχίλιάρη που του υποσχέθηκε. “Ο λουστράκος τότε κύτταξε κι’ αυτός το κεφάλι του καλλιτέχνη και, δίνοντας του πίσω το πεντοχίλιάρη, του είπε, με άφέλεια:

— Καλύτερα να το κρατήσετε, κύριε, για να κόψετε τα μαλλιά σας!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

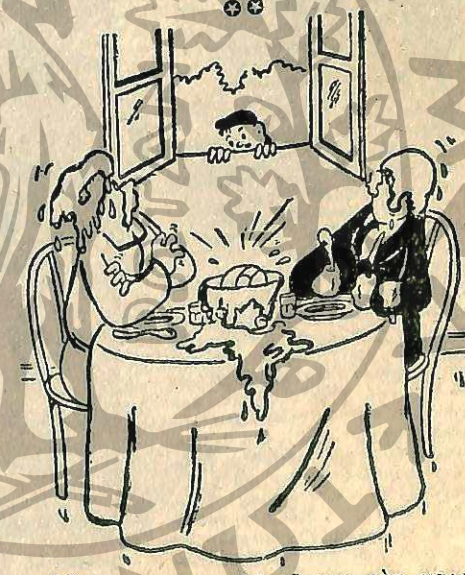
— Νίτσα, έμαθες τα νέα; — Τι; — Πήγανε τον κύρ-Γιώργη φυλακή. — Και γιατί τον πήγανε; — Γιατί... δεν ήθελε να πάει μόνος του!

Νίτσα: Μαρίκα, ο άρραβωνιαστικός της Φίλης μας, τώρα που ήμουν μέσα μαζί τους, μου έδωσε ένα πεντοχίλιάρη για να πάω στο σινεμά...

Μαρίκα: Περίμενε λίγο να πάμε μαζί. Θα πάω κι’ εγώ, τώρα μέσα και σίγουρα θα μου δώση κι’ έμένα!

Νικακή: Μαμά, έμαθα να προφητεύω! Μαμά: Μπά, και τι μπορείς να μάς προφητεύεις;

Νικακή: “Οτι όπου και νάναι θάρη ο κύρ-Λάμπρος, ο γείτονάς μας, να σου πη να του πληρώσης το τζάμι που τοξόσασα!

“Ο μικρός: Θα είχατε την καλωσύνη να μου δώσετε την μπάλλα μου;...

Ὁ νικητὴς τοῦ ὅλματος εἰς
μῆκος Σπυρίδουλος τοῦ Ἐ.
Θανάου Γ. Σ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

1) ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, 2) ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΣ - ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΣ, 3) ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΣ - ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΙΟΣ, 4) ΔΑΕ - ΚΙΤΡΑ - ΔΑΡ, 5) Α-
 ΝΑΣ - ΑΕΚ - ΙΛΗ - ΑΡΜΑ, 6) ΡΗ-
 ΔΑΣ, 7) ΜΑ - ΡΑΦΙ - ΗΛΟΣ - ΑΙ,
 8) ΑΣΜΑΤΑ - ΕΛΗ - ΕΝΤΟΜΑ, 9) Ο-
 ΚΝΗΡΟΣ, 10) ΑΛΕΠΟΥ - ΑΝΑ - ΧΑ-
 ΝΑΝ, 11) ΝΑ - ΑΥΑΝ - ΜΗΛΑ - ΣΙ,
 12) ΠΑΣΧΑ, 13) ΤΑΓΗ - ΜΑΤ - ΟΞΙ,
 14) ΩΜΑ - ΡΑΛΗ - ΣΤΑ,
 15) ΣΗΜΑΙΑ - ΜΑΣΤΟΣ, 16) ΝΟΤΑ
 17) ΚΙΤΡΑ - ΝΕΡΑ, 17) ΣΙΝΕΜΑ - ΑΥ-
 ΑΚΙ.

1) ΚΛΑΣΜΑ - ΑΝΕΤΩΣ. 2) ΛΙΑΝ - ΣΥΛΑ. - ΑΜΗΝ. 3) ΣΙΝΕΑΚ - ΑΓΑ-
ΣΟΥΣ. 4) ΕΤΗ - ΡΑΣΠΑ. ΑΤΙ. 5) Α-
ΗΜΑ - ΠΑΤ - ΟΥΣ - ΓΙΑΝ. 6) ΦΑ-
ΥΛ. 7) ΙΣ - ΚΕΡΙ - ΗΠΑΡ - ΑΜ-
8) ΑΦΡΙΚΗ - ΕΝΑ - ΑΤΑΣΙΑ. 9) ΓΑ-
ΗΝΟΣ. 10) ΙΚΑΡΙΑ - ΗΡΑ - ΧΟΛΕ-
11) ΛΑ - ΑΛΣΗ - ΜΑΧΗ - ΑΥ-
12) ΛΕΧΗ. 13) ΡΑΦΗ - ΙΟΝ - ΑΛΣ-
14) ΟΚΑ - ΣΤΕΝΑ - ΣΕΚ.
15) ΣΙΓΑΛΑ - ΚΑΣΤΡΙ. 16) ΣΙΑΜ-
17) ΑΡΑΒΙΑ - ΝΙ-
18) ΣΤΟΛ. 19) ΑΡΑΒΙΑ - ΝΙ-

187

Ἀνάμεσα σὲ δύο αἰ-

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
 'Ιατρός
 Δερματολόγος — Αισθητική
 Δέχεται 11—1 και 5—7
 Σέκηρη 4, α' όροφος Πά-
 νος Καραγιάννη 51-61 7150

Εὐκλει μὴ σὺ αὐτὴν. Μὴν ὑπέλ-
πε, λοιπόν, ἔστω καὶ ἂν σὰς ἔ-
ρεση. Τέτοιες παράνομες σχέσεις
ἀργὰ ἢ γρήγορα μαθεύονται! Μία
ἀπονοήσια δική σας καὶ μία ἑ-
πιπολασμένη τῆς γυναίκας αὐτῆς,
θὰ σὰς κἀνὴν νὰ ἐκτελέσῃ ἐπικί-
νδυν.

Π ε ρ.: Κάνετε πολλὰ καλὰ νὰ
διακομῆτε ἀμέσως μὲ τὸν παρὸ-
φωρο καὶ ἀσυλλόγιστο αὐτὸ γέν.

Χωρίς έλπιδα και ερωτα, Πρόεσας: "Αν κάθε άνθρωπος απογοητεύεται έτσι, σαν και σας, με την πρώτη κακοτυχία, που του επιφυλάσσει η ζωή, τότε δεν θ' άξιζε νομίζω, και να κάνει την παρακίρη προσπάθεια για να καταπολεμήσει την αρρώστια του και να πετύχει την αποκατάστασι της ύγειας του. Χρειάζεται, λοιπόν, χωρίς άλλο ν' αλλάξετε προδιάθεσι και να κυριαρχήσετε άπαντα στην άπιστοσύνη σας, η οποία είναι άδικα αλόγητη, αφού η αρρώστια σας δεν είναι άνια-

ἐπιτάλῃσι καὶ ποτὲ τοῖς ἀσθεῖσι!
 Ἐὰν ὁ δυνεῖρο· Εὐχαρί-
 στως ἀπαντῶ στὸ γράμμα σας.
 Βέβαια, ὅταν ὑπάρχει ἔρωτας, πο-
 ῶς γνωστόν, τυφλώνει... κανένα
 ἑμπόδιο δὲν βάζει ὁ ἑνδιαφερό-
 μενος στὴ περὶ ἡλικίας οὐτε στὴ
 ὀικονομικὴ κατάσταση, ἀλλὰ ἐν-
 ῶν κατὰ τὸσον εἰστε ἐρωτευμένοι-
 ε. Μὰ ὡπωδιόητε καὶ βὰ πρῆπτα νὰ πα-
 ραδεχθῆτε ὅτι τριάντα τέσσερα
 χρόνια ἡλικίας ἀποτελοῦν φοβερὴ
 διαφορά ἀνάμεσα στὰ νεάνια καὶ
 σπὴν... παρακμὴ τοῦ καὶ τ' ἄλ-
 λα «εὐκατάστατον κυρίου». Ἄν
 θέλετε νὰ κάνετε ἐπιχειρήσιμ, ὑπο-
 θέτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασί του.
 Ναι, ὁ ὧμος εἶναι καὶ τὰ χρηματά
 ἔχουν ἡ βεβαίως ἡ ἀξία φερὶ τούτων; Δὲν
 βὰ διπλάσιον γιὰ νὰ ἀφαιρῇ χαρά;
 Σκεφθεὶτε πρῶτα, πρὶν ἀποφασί-
 σετε.

ΕΡΗ

❖ ❖

Θὰ καὶ εἶναι πιστός :

Μία περίεργη ἐρώτησι καὶ θέτει σήμερα ἡ «Εἰσαγωγή. Μοῦ γράφει: «Ὁ νεώτερός μου πάντα τὰς ἀνταρτικὰς ἀπὸ ἐρωτᾶ. Δυστυχῶς, καὶ πράγματι δὲν ἔβγαλε ὅπως τὰ πανταχόρουν, γιὰτὶ δὲν ἐρωτεύθηκα κανένα. Παντρεύομαι ὁμῶς ἕνα νέο, ποὺ μοῦ συνέστησαν οἱ γονεῖς μου, ποὺ τὸν ἐκτιμῶν καὶ θέλουν καὶ μοῦ τὸν δώσουν σύντομα τῆς ζωῆς μου. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, κλάα θὰ τὸν ἀγαπήσω μὲ τὸν και-

[illegible]

.....

ρό. "Εκείνος, πάλι με παντρεύεται γιατί είμαι ένα καλό και φρόνιμο κορίτσι. "Αραγε θα μ' αγαπήσει; Θα γίνει πιστός ως σύζυγος;"

Η άπορία της "Ισιδώρας" που δίνει την ευκαιρία να μιλήσω γενικότερα, γιατί πολλές φίλες μας που έχουν εκφράσει τον ίδιο φόβο και άλλοτε.

Μπορώ λοιπόν να τις βεβαιώσω ότι η αγάπη του άντρα για τη γυναίκα του και το σπίτι του, εξαρτάται απ' αυτή την ίδια τη γυναίκα. Οι περισσότεροι από τους άντρες, που έκαναν μια άπιστία στη γυναίκα τους, είχαν κάποιο λόγο. Στο σπίτι τους, όταν γυρίζαν δεν εύρισκαν τη γυναίκα τους με το χαμόγελο στα χείλη. Ήταν σαν ένα ακατάστατο και ανεπιθύμητο περιβάλλον. Η ζωή τους έτσι κατανοούσε μαρτύριο. Δεν εύρισκαν τη συζυγική ευτυχία, όπως την περιμεναν. Θέλετε λοιπόν να κρατήσετε τον άντρα σας; Φανήτε σ' αυτόν ευχάριστη, αγαπητή, γεμάτη ενδιαφέρον για τις δουλειές του, και μια ώρα πριν να γυρίσει στο σπίτι, να το έχετε συγυρισμένο και να είσαστε κι' εσείς περιποιημένες. Έτσι, δύσκολα θα αίσθανθη το πειρασμό της απιστίας.

ΑΛΕΚΤΟΡ.

"SARONOFILLI" ΣΑΠΟΥΝΙ με ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑΝ του ιδρώτος.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΘΕ ΚΑΚΟΣΜΙΑΝ από τα χέρια.

Η ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ απαλύνει και ξανα νεώνει το δέρμα.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ με ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ ΣΑΠΩΝΟΦΥΛΛΗΝ θα σας καταπλήξει.

Διότι η ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ, δηλ. το πράσινο των φυτών που περιέχει, ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΡΙΖΙΚΟΥΣ κάθε ΚΑΚΟΣΜΙΑΝ ακόμη και την όσμη των κρεμμυδιών ή ακορόδων.

Εξ άλλου δίδει στην επιδερμίδα μια πρωφανή απαλότητα και μια άπιστευτη φρεσκάδα ύστερα από 15 ημερών χρήση.

Πωλείται Παντού

ΑΝΤΙΠΡΟΤΙΠΟΙ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΔΟΥ ΑΘΗΝΑ

Από μικρή σταβάσα να 535 Κ. Ν.: Αιτήθηκα πολύ για ένα μωρό γράφατε. Σας συγχαίρω όμως που ακούσατε τους δικούς σας και δεν παρασυρθήκατε να πάτε σ' ένα άγνωστο μέρος ή έναν άγνωστο για να παντρευθήτε. Νομίζω, ότι είστε πιο πολύ κερδισμένη τώρα. Άλλα και δεν πρέπει ν' απελπίζεστε. Δεν σας πήραν τα χρόνια. Κάνετε υπομονή, κι' ο Θεός δεν θα σας εγκαταλείψει. Εισθε τόσο καλή!

Δυστυχισμένη μικρού. Λα Μ. Θ.: Δεν είναι ούτε ελάττωμα αυτό που έχετε, ούτε οργανική βλάβη. Είναι μια συνήθεια, που αν θελήσετε να επιβληθείτε στον εαυτό σας θα την κόψετε. Άρκει να σκεφθήτε ότι δεν πρέπει να μίντε.

Ελενίτσα: Μου φαίνεται πως αν καταβάλετε κι' εσείς λίγη προσπάθεια, τα πράγματα θ' αλλάξουν. Γιατί δεν αρκεί να περιμένετε την τυφρότητα και το έγκλημα; Κι' εσείς να φέρετε εκείνον. Πρέπει να βάλετε καλά στο μυαλό σας ότι αυτός ο άνθρωπος θα γίνει μια ατμοσφαιρική σας σ' όλη σας τη ζωή. Έπομένως, χρειάζεται από μέρους σας πίστι γι' αυτό το πράγμα. "Ε-τσι οι τρόποι μου ν' αλλάζουν ά-πο πέναντί του. Να τον δεχόμαστε με περισσότερη χαρά, πράγμα που θα τον ενθαρρύνει κι' αυτόν ν' αλλά-ξη τακτικά. Προσπαθήστε λοιπόν και μην προεξοφλήτε το μέλλον.

Ερωτεύμενη Συναγο-πούλα: "Ενας νέος που αγαπάει μια κοπέλλα και πηγαίνει με μια άλλη ή είναι επιπόλαιος κι' αβυσ-θός πάει και με μια τρίτη ή δεν αγαπάει καμμία από τις δύο και του άρσει να έχει σχέσεις με κο-ρίτσια για να καμαρώσει ότι εινε Δόν Ζουάν. Άναφέρετε όμως στο γράμμα σας ότι το έμαθαν οι γο-νείς του και δεν έφεραν αντίληψι-σι και ότι σας θέλουν. Άν τον αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ, κανονί-σατε ώστε η ύπαρξη αυτή να βάρη στα χέρια τους και τότε να είστε βέβαιη ότι θα συναισθανθή κι' αυτός πως η συμπεριφορά του δεν είναι σωστή και πως εκθέτει έτσι τον εαυτό του και την κοπέλλα, που πρόκειται να κάνει γυναίκα του.

Μόνα Λίζα: Είχατε έμπιστο-σύνη σ' έναν άνθρωπο και θυσια-σθήκατε για να φτιάξετε τις βά-σεις μιας μελλοντικής συζυγικής ευτυχίας. Πιστεύατε ότι κι' εκεί-νος σας αγαπούσε όσο κι' εσείς, και τώρα διαπιστώνετε ότι εκεί-νος αρνείται να σας υποστηρίξη, αν επακολουθήσουν απρόοπτα. Βλέπετε πόσο αγάριστος και δι-κός είναι; Τι περιμένετε, λοιπόν; Ένας μόνον τρόπος υπάρχει: Να τον παντρευτήτε, έστω και για λί-γο, κι' αν ήθετε ότι με το γάμο σας δείχνει αφοσίωση και αγά-πη συνεχίσετε, αλλιώς χωρίσετε. Σ' αυτό όμως πρέπει να βοηθήση οπωσδήποτε η μητέρα σας στην ό-ποια πρέπει να εξομολογηθήτε τα πάντα.

Κορέση: Είστε ένθουσιασμέ-νη από τα πολλά γράμματα, που λάβατε και που σας κρατούν συν-τροφιά στη ζωή σας. Προσέξτε, όμως: η αλληλογραφία σας να είναι εύπρεπης και μετρημένη με όλους. Δεν ξέρετε ποτέ τι μπορεί να επακολουθήση με έναν από ό-λους. Και τότε, γιατί, να παρου-σιασθούν ένοχα γράμματα τα ό-ποια θα έμποδισουν πιθανόν την ευτυχία σας, με τον άνθρωπο που θα διαλέξετε ως σύντροφο της ζωής σας;

Ιωάννα, Χανιά, 6: Δεν έχε-τε άδικο, που νοιώθετε την έλλει-ψη μιας καλής φίλης. Σπανίζουν βέβαια σήμερα οι καλές φίλες. Αλλά πως να σας βοηθήσω; Μη-πως μπορώ εγώ από εδώ να ξέρω ποιά θα είναι εκείνη, που θα αντα-ποκριθ' σε μια ειλικρινή φιλία; "Η νομίζετε πως με την αλληλο-γραφία μπορείτε να πετύχετε α-υτό που ζητάτε; Κυττάξτε, λοιπόν, στον κύκλο σας, να διαλέξετε μια φίλη, δίχως να παρασυρθήτε από ένθουσιασμούς κι' αφού μελετή-σετε προηγουμένως το χαρακτήρα της.

Μια δυστυχισμένη κο-πέλλα Α. Β. Γ. Δ.: Είμαι ευνύ-χης που βρίσκεστε σήμερα σ' η-

ευχάριστη θέση να παντρευτήτε Έ-να νέο, που σας γνώρισαν οι γο-νείς σας. Μου γράφετε όμως πως δεν τ' αγαπάτε. Θυμάστε όμως τον πρώτο που αγαπούσατε, πόσο σας έκανε να υποφέρετε και πόσο ανέλικρινής φάνηκε απέναντί σας;

Αυτός τουλάχιστον εκτιμάει την αγνότητά σας και όλα τα ψυχικά σας χαρίσματα. Φανήτε, λοιπόν κα-λή, όπως θα φανώσατε σ' ένα φίλο. Με τον καιρό, θ' αποκτήσε-τε τις συνήθειές σας, κι' η αγά-πη θαρβή μόνη της. Κι' αυτή η αγάπη, να είστε βέβαιη, ότι θα είναι πιο βαθιά και πιο μεγάλη από την πρώτη.

Ανθος του Άγρινιού: Άφου αγατάτε τόσο πολύ το παι-δί σας, γιατί δεν αγαπήσατε το σπιντικό σας; Δεν ξέρω, βέβαια, ούτε μου γράφετε για ποιά αίτια χωρίζετε από τον άντρα σας. Μου γράφετε όμως ότι θέλει να σας πάρη το παιδί. Βλέπετε ότι κι' εκείνος το αγαπάει πάρα πολύ. Νομίζω ότι μόνον ένας τρόπος ύ-πάρχει να ξαναβρής την ευτυχία. Νά μη φτάσετε στο διαζύγιο, αλ-λά να συμφιλιωθήτε. Ζητήστε του συγγνώμη αν φταίξατε εσείς, και να είστε βέβαιη ότι θα ξαναγυ-ρίση κοντά σας. Έτσι δεν θα χά-σετε το παιδί σας.

MIPANTA

του δέρματος με τον δυνατό καλοκαιρινό ήλιο είναι επικίνδυνη, διότι προκαλεί εγκαυ-ματα στο σώμα, πανά-δες και ρυτίδες στο πρόσωπο

• Μιά επάλειψις, πριν και μετά το μπάνιο σας στην θάλασσα, με την κρέμα Λανολίνη ΜΕΛ-ΠΑΝ θα σας προστα-λάξη ασφαλώς από κάθε ανεπιθύμητη συ-νέπεια.

• Μεταχειρισθήτε ό-μως μόνον την μάρκα ΜΕΛΠΑΝ κι' αποφεύ-γετε τις απομιμήσεις.

Crème Lanoline MELPAN

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Χαρούλα 6: Χαίρω πολύ, γιατί ακολουθείτε τας συστάσεις μου. Σας είπα ότι τα αποτελέ-σματα θα είναι σχετικά και όχι α-πόλυτα. Έκτος αν έχετε μεγάλη υπομονή τόσο σεις, όσο και ο γι-ατρός σας. Για το δεύτερο, θα μεταχειριστήτε την σκευασία SEL-SUN των έργωντασιών Abbott, σύμφωνα με την οδηγία.

Ν. Κ., Άθηναι: Το περιστα-τικό σας δεν είναι δυνατόν να εξε-τασθή με λεπτομέρειες. Αυτό που μ' ερωτάτε είναι δυνατόν να πρα-γματοποιηθή με χειρουργική έ-πεμβασι. Πρέπει όμως να συνενο-πήθετε απ' εσείας με το γιατρό σας.

Απογοητευμένο ά-πό τη ζωή: Με το να έχετε ά-νάστημη 1.60 δεν σημαίνει ότι πρέπει να είσαστε απογοητευμέ-νος, ούτε αυτό είναι η αιτία της απογοήτσης του ωραίου φύλου! Νομίζω ότι άμα εξετάσετε λίγο τον εαυτό σας, θα βρήτε ότι κά-που άλλοθ' οφείλεται η απογοή-τη και όχι στο ανάστημά σας. Για προσπαθήστε λοιπόν, να βελτιώ-σετε πρώτα -πρώτα το λεκτικό σας, που όπως βλέπω από το γράμμα σας είναι καθυστερημέ-νο και γενικά ότι κάνει ένα νέο ε-υ-χάριστο σε μια συντροφιά.

Κ. Ι. Μ.: Νομίζω ότι το ελάτ-τωμα που μου περιγράφετε θα μπορούσε να διορθωθή με μια μι-κρή αισθητική χειρουργική επέμ-βασι. Άλλ' αυτό θα σας το πη-ό ειδικός, για τις περιπτώσεις αυτές, χειρουργός γιατρός.

Για τα νύχια, θα μπορούσα να σας πω τη γνώμη μου. Νομίζω όμως ότι μια και μένετε τόσο κον-τά στον "Ευαγγελισμό", θα ήταν προτιμώτερο να κάνετε τον κόπο να περάσετε από το δερματολο-γικό τμήμα. Θα έχετε σαφή γνώ-μη τόσο για τα νύχια, όσο και για τα μαλλιά.

Κόμητρα ντέ Σπιέντι: Δεν έχετε δικιο, λέγοντας ότι δεν ελάβατε απάντησι στο προηγου-μένο γράμμα σας. Φαίνεται ότι δεν θα προσέχετε τις απαντήσεις μου.

Έπαναλαβέναι λοιπόν, ότι α-υτό που έσείς θεωρείτε για ελάτ-τωμα, οι περισσότεροι άντρες, θα έβιναν πολλά πράγματα να το ά-ποκτησουν. Πάντως θα παίρνετε έ-πι 15 ημέρες πρωτ' μεσημέρι -βράδυ, προ του φαγητού, από ένα χαπάκι Teston. Μετά διακοπή δύο μηνών θα το επαναλάβετε.

Κ. Ε. Χ. Α. Σ.: Νά κάμετε μια σειρά ένεσεις Bejectal, ημέρα παρ' ημέρα, από ένα γραμμάριο, ένομοικώς. Μετά 20 ημέρες να τις επαναλάβετε. Νά ακολουθήτε καλή διαιτητική άγωγή και να έ-πιδοθήτε στη γυμναστική.

Θάλεια Δαλακλή: Σας παρακαλώ να γράψετε με ψευδώνυμο. Το νόσημά σας είναι της έ-δικότητας ώτολαρυγγολόγου. Γι' αυτό μου είναι αδύνατον να σας συμβουλευώ σχετικά. Πρέπει να έπισκεφθήτε τον ειδικό γιατρό.

Σ. π. ρ. Θεοδόσιος δη: Δεν είναι δυνατόν να σας βοηθήσω στο περιστατικό, που ζητάτε τη γνώμη μου.

Συμβουλευθήτε ένα γιατρό και γράψτε μου τη γνώμη του. Θα προσέσω και εγώ ό,τι είναι δυ-νατόν να σας βοηθήσι.

Ελευθερία, Αιγυπτος: Αυτό που μου περιγράφετε είναι δερματική πάθησι και δεν έχει καμμία σχέση με αυτά που φοβό-σαστε. Νά παντρευτήτε. Μη σας φοβίζει αυτή η έκδηλωσι.

Μεγάλο πόνο: Ασφαλώς η όρμονοθεραπεία θα έχει καλά ά-ποτελέσματα στην περίπτωση σας. Άλλ' είναι απαραίτητο την थे-ραπείαν αυτή να την εφαρμόση γιατρός, γιατί διαφορετικά υπάρ-χει κίνδυνος να κάμετε κακό άν-τί για καλό στον οργανισμό σας. Στις Καμάρες υπάρχουν και τ' άφάρμακα που σας χρειάζονται και γιατροί να τ' εφαρμόσουν.

Τα δάκρυα της ευτυχίας

Γεμάτη από καπνούς και θόρυ-θο ή μεγάλη αίσθηση του καφενέ-ου, κλείνει μέσα στην ατίσσοφαιρά της τη ψυχή όλου εκείνου του κό-σμου, που σβύνει κι' αργοπεθαίνει με τα όνειρα ενός παρελθόντος με το όραμα μιας καλύτερης ζωής. Έ-κει σε μια γωνία, μια γυναίκα γλω-μύ, αδύνατη, ασθενική ρίχνει το βλέμμα της, από τη τακταιμένη πόρ-τα του καφεενείου, προς την πλα-τεία και κυττάζει άπορημένη την κίνηση.

Πού και πού, όμως, συνέχεται, ρίχνει ματιές τριγύρω της και ψά-χνει να βρή κανένα γνωστό που θα της πληρώση τον καφέ που ήπτε.

Ξαφνικά νιώθει από πάνω της μια σκιά. Κάποιος κάθισε στο δι-πλανό της κάθισμα και μια φωνή άπαλή της ειδοποιεί:

— Έλένη!

Τα ματιά της ανοιγόκλεισαν βι-αστικά, πριν γυρίση το κεφάλι για να δ' εκείνον που της μίλησε.

Δεν μπορούσε ν' αμυδάλη.

Ήταν ο Μίμης!

Τι της θυμίζει ή άπρόοπτη, ξα-φνική αυτή εμφάνισι: πέντε χρόνια πριν αγάπη και πλούτο!

— Έλένη!

Άκουσε και πάλι τη φωνή του Μίμη πιδ κοντά της.

Γύρισε και τόν κατάντησε στα μά-τια. "Επειτα έσκυψε το κεφάλι για να κρύψη ένα δάκρυ που της έξερ-να. Ένα δάκρυ που έρχεται από το εύτυχισμένο παρελθόν.

— Τι έγινε, Έλένη; Πώς βρί-σκεσαι εδώ; Πώς κατάντησε έτσι;

Οι ερωτήσεις τη χτυπούσαν ή μια πάνω στην άλλη, σαν σφυρία στα κεί-μηλγυια, και τα δάκρυα σαν κεί-μαρρος πλημμύρισαν τα μάγουλά της. Η συγκίνηση την έπνιψε. Και δ' μπορούσε να βγάλη λέξι από το στόμα της.

— Πάμε να φύγουμε από δώ... Δεν είναι ή θέση σου εδώ, Έλένη...

Και πιάνοντάς την από το μπρά-τσο, την έφερε μπροστά σ' ένα α-υτόκινητο.

— Στο ψυχικό! είπε ο Μίμης, στο σωφείο.

★

Μια άλλοτρώτικη τώρα Έλένη βρί-σκεται έαπλωμένη σε μια καμηλη πολυθρόνη, έξω στη βεράντα μιας έπαύλεως στο Ψυχικό και κυττάζει μακριά το πράσινο βουνό.

Λίγα λεπτά πριν την έβησε ο Μί-μης για να πάη στην Άθήνα και μόνη της συλλογίζεται όλο αυτό το παρελθόν, που το πέσασε φορτί-α μέσα στην πιο μεγάλη απογοήτευσι.

Πραγματικά, πριν από έφτα χρό-νια είχε τελειώσει κάποιο Όδείο της Θεσσαλονίκης, κι' ήρθε στην Άθή-

να για να συμπληρώση τις σπου-δές της. Πήρε δίπλωμα άπαγγελί-ας και θεατρικής τέχνης. Τραγου-δούσε θαυμάσια. Κ' έτσι βγήκε στο θέατρο και είχε μεγάλη έπιτυχία.

Τότε γνώρισε το Μίμη. Αυτή ή-ταν όσφνη από μια πολύ καλή οί-κονεία της Θεσσαλονίκης, κι' α-υτός πλουσιόπαιδο και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας στην Ά-θήνα.

Γνωρίστηκαν κι' αγαπήθηκαν πα-ράφορα.

Εκείνη του υποσχέθηκε πως θ' άφνη το θέατρο κι' εκείνος στο γυ-ρισμό του από ένα ταξίδι στην Ι-ταλία, θα την παντρευόταν.

Η τύχη, όμως, της άλλαξε το δρόμο. Ένα βράδυ έμπλεξε πολύ έσκηνα με μια συντροφιά. Μέσα σ' αυτήν ύπληχε κι' ένας από τους συνθισμένους έκδισατές. Τη μέθυ-σε, την έγενέλασε και την έξεθεσε σ' όλους τους γνωστούς της και τους συναδέλφους της. Κατάρρωσε να την κάνει τυλό όργανό του και να την έκμεταλλεύεται κατά τον χειρό-τερο τρόπο.

Έτσι έληξε ή Έλένη τρία χρό-νια μαρτυρικής ζωής. Έφυγε από το θέατρο και γύριζε από καμπαρέ σε καμπαρέ στην έπαρσία μαζί με τον έκμεταλλευτή της δίχως δύνα-μι, δίχως πρωτοδουλία για να λυ-τωθή.

Τέλος, μια μέρα εκείνος σκοτώ-θηκε σ' ένα καυγά. Η Έλένη, για πρώτη φορά, έπειτα από μια αιώ-πυσι, κατάλαβε ότι ήταν τόσο ά-ρωστη, που θάπρεπε να καταφύγη στη "Σωτηρία".

Για το Μίμη δεν είχε μάθει πι-ά τίποτα. Αποφύγει και να ρωτάη γι' αυτόν.

Έξ άλλου ήταν μια καταδικασμέ-νη από τη ζωή χωρίς κανένα όνει-ρο πια χωρίς καμμία έλπίδα.

Βασέθηκε, όμως, και τις φρον-τίδες των γιατρών στο σανατόριο, άφου ήξερε πως θα πεθάνη και μια μέρα, άπελπισμένη από το περιβάλ-λον και τη θλίβερη ατίσσοφαιρα, έ-φυγε κομψά και ξαναγύρισε στην Άθήνα.

Κάποιος παλός συνάδελφος της παρανώρησε ένα σκοτεινό δωμάτιο, που χρησίμευε άλλοτε για άποθή-κη. Εκεί λοιπόν, πάνω σ' ένα ξε-σχισμένο στρώμα, κοιμόταν τα βράδια ολόμυαχη.

Την ημέρα της, την περνούσε στο καφενείο, περιμένοντας πότε τον έ-να και πότε τον άλλο γνωστό να της πρόσφέρει έναν καφέ ή κι' ένα πιάτο φαί.

★

Το κλάεν ενός αυτοκινήτου την τράβηξε από τους θλιβερούς σε-βασμούς της και την έανάφερε στην ευχάριστη πραγματικότητα, που ζούσε τώρα.

Ήταν ο Μίμης που γύριζε από την Άθήνα με το αυτόκίνητό του και μ' ένα σωρό κουτιά και δέ-ματα.

Ήσαν φορέματα και ρούχα για την Έλένη!

Εκείνη, πνιγμένη από τα δά-κρυα τού ψιθύρου τώρα:

— Γιατί όλα αυτά; Δεν αξίζω για τόσες θυσίες!

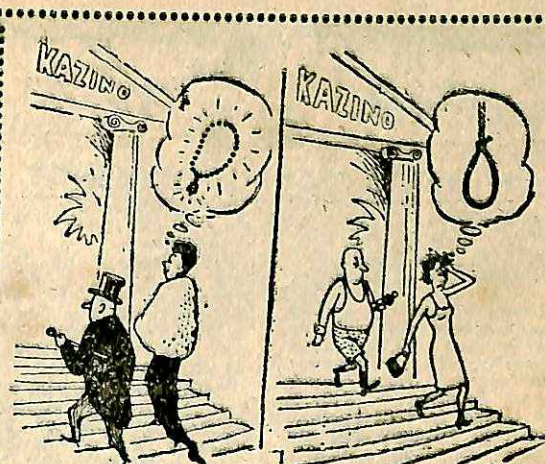
— Αγάπη μου, θα μείνεις εδώ! Έσχασε πια το μαύρο παρελθόν. Μια καινούργια ζωή προβάλλει μπροστά μας. Και θα τη ζήσουμε αυτή τη ζωή ό ένας πλάι στον άλλο.

— Είμαι άρρωστη, Μίμη! Είμαι πολύ άρρωστη. Τι ζωή μπορείς να κάνεις με μια γυναίκα στη δική μου κατάσταση;

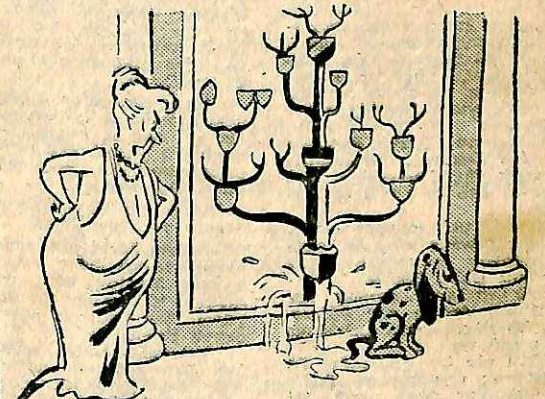
— Θα σε κάνω εγώ καλά... Κι' έπειτα θα παντρευτούμε... Θα γί-νεις δική μου... για πάντα!

Στην άγκαλιά του ή Έλένη κλάί-ει τώρα από χαρά κι' από εύτυ-χία!...

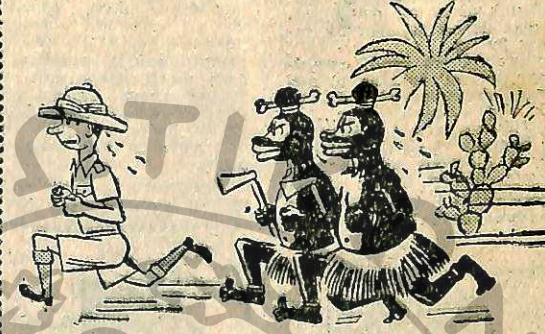
MIPANTA

Το όνειρο και η πραγματικότητα!

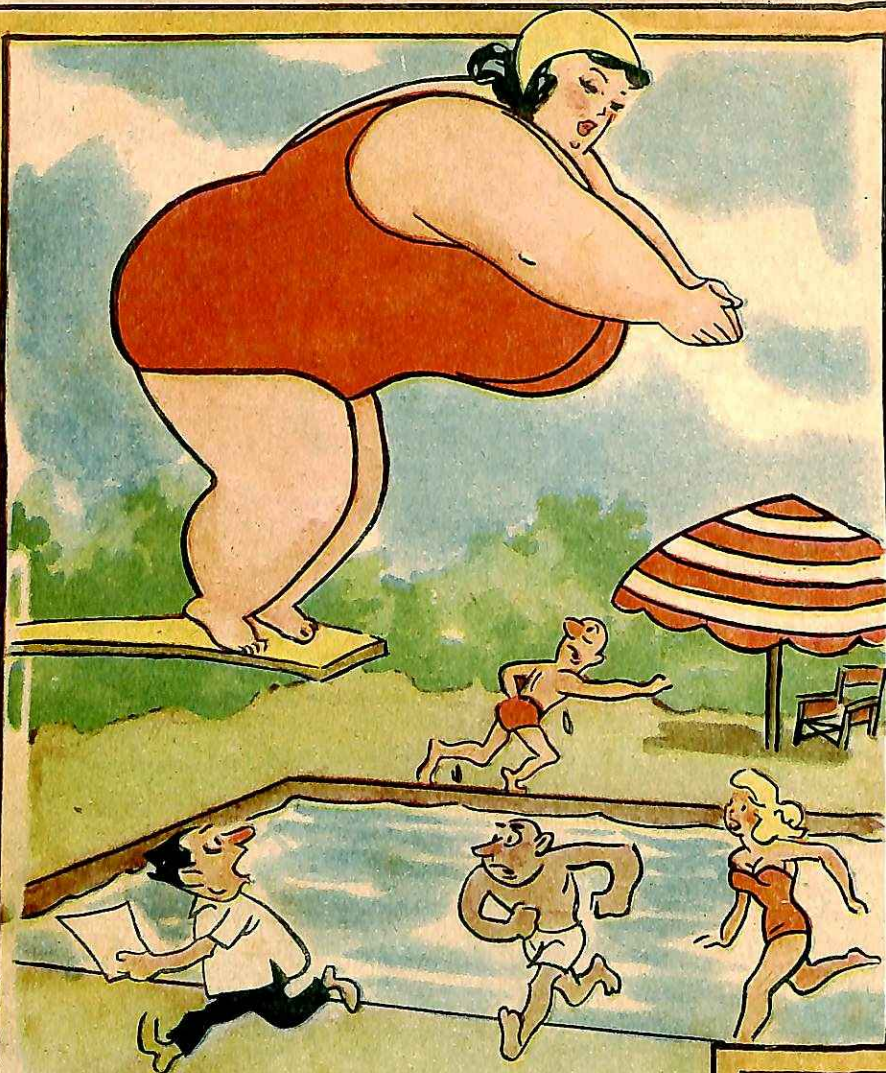
Βρωμόσκυλο! Σούχω πη πως αυτό το δέν-τρο είναι ζωγραφική!

Οι μαυροί: Κι' όχι τίποτ' άλλο, μα πού θα μάς κινή πάλι να φάμε άργά σήμερα!

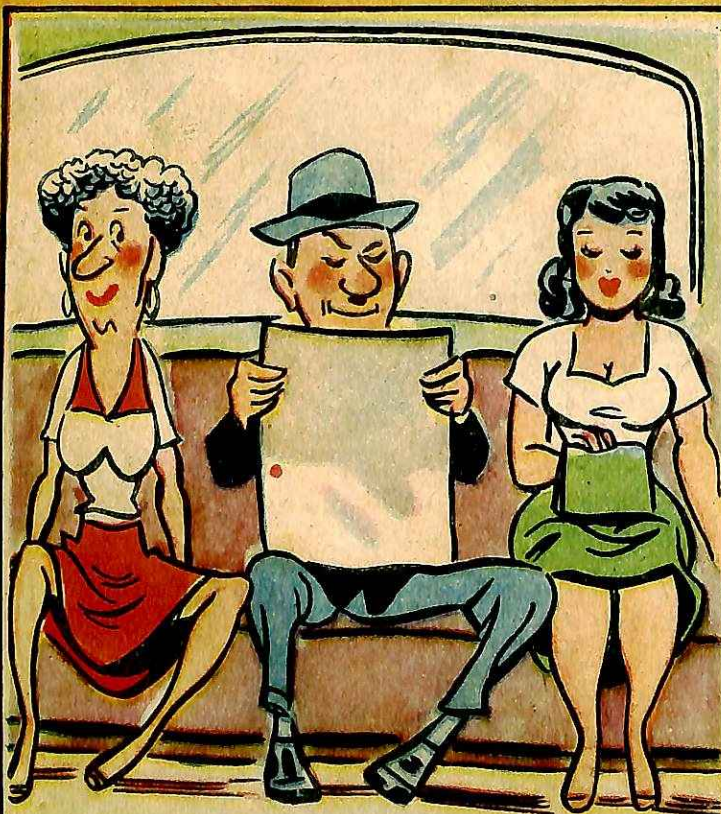
Κόμμα; Όχι, τελεία και παύλα!

— Παιδιά, προσοχή!... Κίνδυνος πλημμύρας!...

— Σου έκανα μεγάλη οικονομία, μπαμπά!
Θά χρησιμοποιήσω και του χρόνου τὰ ίδια
βιβλία!...

Στὸ λεωφορεῖο.
(Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)

Ζήλεια...
(Τοῦ Β. Χριστοδουλίου)